

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 384 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 2 ΙΟΥΛΗ 2005

0.80 ΕΥΡΩ

■ Αθώοι όλοι οι κατηγορούμενοι στη δεύτερη δίκη για την υπόθεση ΕΛΑ

Κόλαφος στη ναζιστική συλλογική ευθύνη

Ας ξεκουνησουμε...

Σε τροχιά κατευθυνόμενης χρεοκοπίας το ΙΚΑ

Ερχεται και το νομοσχέδιο για τα εργασιακά

Χαρτίνο το φεγγαράκι
ψευτική η ακρογιαλιά
για τη συνταξη το ΙΚΑ
τα παιδιά μου
κάνει καλά

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

2/7/1778: Θάνατος Jean Jacques Rousseau 2/7/1566: Θάνατος Michele de Nostredame 2/7/1951: Γάμος Κων/νου Καραμανλή - Αμαλίας Κανελλοπούλου 2/7/1961: Αυτοκτονία Ernest Hemingway 2/7/1974: Εντολή στρατηγού Μπρονάνου προς ταξίαρχο Γεωργίτη και συνταγματάρχη Κομπόκη (παρουσία Ιωαννίδη) για πραξικόπημα κατά του Μακάριου 2/7/1939: Γέννηση Αλέκου Παναγιούλη 2/7/1877: Γέννηση Herman Hesse 2/7/2001: Το αεροδρόμιο του Λίβερπουλ ονομάζεται John Lennon 3/7/1971: Θάνατος Jim Morrison 3/7/1969: Θάνατος Brian Jones (Rolling Stones) 3/7/1816: Εφεύρεση αναπτήρα 3/7/1883: Γέννηση Franz Kafka 3/7/1968: Κατεδάφιση ιστορικού ρολογιού Πειραιά 3/7/1884: Εγκαίνια δείκτη Dow-Jones (χρηματιστήριο Νέας Υόρκης) 3/7/1897: Πρώτη κινηματογραφική προβολή στη Θεσσαλονίκη 4/7/1776: Τέλος πολέμου ανεξαρτησίας (ΗΠΑ) 4/7/1947: Πρώτη εξέγερση μοτοσικλετιστών (Καλιφόρνια) 4/7/1934: Θάνατος Μαρίας Κιουρί 4/7/1897: Τέλος ελληνοτουρκικού πολέμου 4/7/1987: Ισόβια στον Κλάους Μπάρμπι («χασάπης της Λυών») 4/7/1992: Θάνατος Astor Piazzola 4/7/1997: Ο Pathfinder προσεδαφίζεται στον Άρη και στέλνει τις πρώτες φωτογραφίες του στη γη 4/7/1884: Οι Γάλλοι δωρίζουν στους Αμερικανούς το άγαλμα της ελευθερίας 4/7/1900: Γέννηση Louis Armstrong 5/7/1954: Πρώτη ηχογράφηση του Elvis Presley («That's alright») 5/7/1889: Γέννηση Ζαν Κοκτώ 5/7/1965: Τελευταία παράσταση της Μαρίας Κάλλας 5/7/1994: Επιστροφή του Γιάσερ Αραράτ στην δυτική όχθη μετά από 27 χρόνια εξορίας 5/7/1932: Πραξικόπημα Σαλαζάρ (Πορτογαλία) 5/7/1954: Πρώτη πτήση βομβαρδιστικού B-52 6/7/1828: Ίδρυση ελληνικού κράτους 6/7/1957: Γνωριμία John Lennon - Paul McCartney στο προσάλλιο εκκλησίας 6/7/371 π.Χ.: Νίκη Θηβαίων κατά Σπαρτιανών στα Λεύκτρα Βοιωτίας 6/7/1874: Προφυλάκιση Χαρίλαου Τρικούπη για το άρθρο του «Τις πταίει» που στρεφόταν κατά του βασιλιά 6/7/1971: Θάνατος Louis Armstrong 6/7/1962: Θάνατος Ουίλιαμ Φόκνερ 7/7/1980: Τελευταία συναυλία Led Zeppelin (Βερολίνο) 7/7/1894: Γέννηση Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι 7/7/1940: Γέννηση Ringo Star (Beatles) 7/7/1936: Γέννηση Νίκου Ξυλούρη 7/7/1900: Λειτουργία μετρό Παρισιού 7/7/1941: Ο Ουίνστον Τσόρτσιλ καθιερώνει το σήμα της νίκης με τα δάχτυλα (V) 7/7/1939: Ο Ανδρέας Παπανδρέου υπογράφει δήλωση μετανοίας ενώπιον του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου 7/7/1456: Αθώωση της Ζαν ντ' Αρκ από την καθολική εκκλησία (25 χρόνια μετά την εκτέλεσή της) 8/7/1949: Εκτέλεση του φοιτητή νομικής Παύλου Παπαμερκουρίου («χρυσός αετός») που ενέπνευσε τον Μίκη Θεοδωράκη για το «τραγούδι του νεκρού αδερφού» 8/7/1796: Το αμερικανικό ΥΠΕΞ εκδίδει το πρώτο διαβατήριο.

● Στην Ευρώπη -λέει- τα μαγαζιά είναι ανοιχτά σε 24ωρη βάση ●●● Γι' αυτό πρέπει να εκσυγχρονιστούμε κι εμείς ●●● Γιατί, όμως, ρε παιδιά, πρέπει «να γινόμαστε Ευρώπη» στα χειρότερα; ●●● Γιατί όχι στα καλύτερα; ●●● Ας πούμε στα μεροκάματα και στις συντάξεις ●●● 'Η στα ταμεία ανεργίας ●●● Μη μας σάτε, λοιπόν, σ' αυτές τις παπαριές ●●● Αμα έχουμε λεφτά στην τσέπη, μας φτάνει το ωράριο για ψώνια ●●● Δεν χρειάζεται να ξεθεώνεται ο κόσμος που δουλεύει στο εμπόριο ●●● Στο κάτω-κάτω, ποιος τους έδωσε το δικαίωμα να μιλάνε για λογαριασμό μας, για λογαριασμό «του καταναλωτή» ●●● Όταν μας ταΐζουν σαβούρα καρκινογόνα, τί κάνει το κράτος; ●●● Συγκαλύπτει και καθησυχάζει ●●● Όταν καλπάζει η ακρίβεια, τί κάνει το κράτος; ●●● Μας διαβεβαιώνει ότι βλέπουμε φαντάσματα, γιατί ακρίβεια δεν υπάρχει ●●● Μας δυμάται ως καταναλωτές, όταν πρέπει να βολέψει τα συμφέροντα μερικών αλυσίδων του λιανεμπορίου ●●● Και να τη φέρει σε κάποιους συναδέλφους μας, που η εργασία τους θα γίνει λάστιχο και η ζωή τους κόλαση ●●● Το σωστό, λοιπόν, είναι να φωνάξουμε όλοι μαζί ●●● «Δε γουστάρουμε να γίνουμε Ευρώπη» ●●● «Γουστάρουμε να παραμεινουμε Βαλκάνια και Μεσόγειος» ●●● Σε μας η νύχτα είναι για βόλτα και για έρωτα και όχι για ψώνια ●●● Το ΠΑΣΟΚ ψηφίζει την τροπολογία Εβερτ ●●● Εντάξει, την πολιτική σπέκουλα την καταλαβαίνουμε, αλλά θέση έχει το ΠΑΣΟΚ; ●●● Και βέ-

βαια, έχει και είναι ίδια μ' αυτή της ΝΔ ●●● Αλλωστε, το νόμο Ρέππα εφαρμόζει η ΝΔ ●●● Αν το ΠΑΣΟΚ είχε άλλη θέση, τότε θα μαζεύονταν ολόκληρη η κοινοβουλευτική του ομάδα και θα υπέγραφε μια τροπολογία ●●● Με την οποία θα υιοθετούνταν η πρόταση της ΟΤΟΕ ●●● Την οποία επίσης Πασόκοι έχουν φτιάξει ●●● Δεν το έκανε, όμως, γιατί ενδιαφέρεται μόνο για την πολιτική υπεραξία ●●● Εδώ οι Πασόκοι παρακαλούν να περάσουν όλα τα μέτρα του Καραμανλή ●●● Μπας και χάσει τις εκλογές και πάρουν οι ίδιοι την κυ-

βέρνηση με το έδαφος καθαρό από ακάθια ●●● Και τα Πασόκια της ΟΤΟΕ γιατί δεν απευδύνθηκαν στο κόμμα τους ζητώντας μια καθαρή τροπολογία; ●●● Κοροϊδοί είναι ο Τσουκαλάς ν' ανοίξει τέτοιο μέτωπο; ●●● Ο προκάτοχός του, ο Κουσελάς, έχει ήδη γίνει βουλευτής ●●● Ε, να μην έχει την ίδια φιλοδοξία και ο Τσουκαλάς; ●●● Πήρε ο Χρυσόδουλος θέση για το Ασφαλιστικό και μας διέφυγε; ●●● Α, δεν πήρε ●●● Σωστά, άλλο πράγμα η ανεξόδη επίδειξη φιλανθρωπίας και άλλο η τοποθέτηση επί μιας υπαρκτής ταξικής σύγκρουσης ●●● Εξάλλου, δεν θα μπορούσε ποτέ να διαφωνήσει με τον Μητσάκη ●●● Αυτοί οι δυο πάνε πακέτο ●●● Το ΚΚΕ πάντως είναι κατά της νέας αντιστασιατικής μεταρρύθμισης ●●● Τότε τί γύρευε στο «Ριζοσπάστη» η ολοσέλιδη διαφημιστική καταχώρηση του υπουργείου Οικονομίας; ●●● Εντάξει, ρε παιδιά, όταν πρόκειται για λεφτά, αλλάζει το πράγμα ●

◆ Ο Ντέιβιντ Λάμι, με καταγωγή από τη Γκάνα, είναι ο πρώτος έγχρωμος που γίνεται υπουργός Πολιτισμού στη Βρετανία. Όταν οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν πώς αισθάνεται που εκπροσωπεί τον πολιτισμό μιας χώρας που έχει επιδείξει χειρίστο πρόσωπο την περίοδο της αποικιοκρατίας, ιδιαίτερα εναντίον του έγχρωμου γηγενούς πληθυσμού της Αφρικής, απάντησε ως γνήσιος αστός: «Προσωπικά αισθάνομαι πολύ άνετα με τη χώρα αυτή, που έχει να προσφέρει μια πλούσια παράδοση στην παγκόσμια ιστορία. Πείτε μου μια χώρα στον κόσμο που να μην έχει κακές στιγμές στην ιστορία της;»! Οστε «κακή στιγμή» η αποικιοκρατία! Το ίδιο θα έλεγε η Κοντολιζα Ράις αν τη ρωτούσαν για τη δουλεία. Βλέπεται, εκείνοι που προέρχονται από καταπιεσμένες εθνότητες ή μειονότητες και ανεβαίνουν

■ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ <<Κ>>

● Ο Κ.Ν. 40 ευρώ

τα σκαλιά της εξουσίας, γίνονται φανατικότεροι από τα αφεντικά τους.

◆ Ο Μπόμπολας τα έχει βρει με την κυβέρνηση (ή η κυβέρνηση τα έχει βρει με τον Μπόμπολα, διαλέγετε όποια εκδοχή προτιμάτε), γι' αυτό και στο «Εθνος» έχουν σταματήσει τα πύρινα αντικυβερνητικά άρθρα. Μετά τον «εθνικό εργολάβο» ήρθε η ώρα η κυβέρνηση να προσκυνήσει και τον «εθνικό προμηθευτή». Εκανε, λοιπόν, γαργάρα (με ταβανόπροκες, που λένε) τα όσα έλεγε αν προ μνηός Αλογοσκούφης και Ρουσόπουλος (ότι δηλαδή οι ελληνικές ομάδες θα μπουν στο «Πάμε Στοίχημα» μόνο όταν φύγει από τη μέση η Ιντραλόντ του Κόκκαλη και ανα-

λάβει μόνος ο ΟΠΑΠ) και συνεχίζει κανονικά τη σύμβαση με τον Κόκκαλη. Τελικά, ξινά του βγήκαν του Καραμανλή εκείνα τα διπλόπαιτα που χλαμπούνιασε στον Μπαϊρακτάρη (τότε, ντε, που ξιφουλκώσε κατά των «ναταβατζήδων»). Πόσες φορές θα 'χει μετανοιώσει για την παπάρα που πέταξε...

◆ Να αλλάξουν πολιτική το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ δε γίνεται, άρα η λύση είναι να αλλάξουν στάση οι εργαζόμενοι, με πρώτο βήμα την υπερψήφιση των συνδυασμών του ΚΚΕ στις επόμενες εκλογές. Αυτό ήταν το μήνυμα της Παπαρήγα στην κοινοβουλευτική φιάστα της περασμένης Δευτέρας στο ΣΕΦ. Όλα

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

για την έρμη την ψήφο. Κι αν σκοτώνεται η ζωή κάθε μέρα. Κι ύστερα, απορούν που ο κόσμος δεν τους ενισχύει εκλογικά. Μα αν το παιχνίδι κορυφώνεται στις εκλογές (κι όχι στους δρόμους), γιατί να ψηφίσουν εσάς, αγαπητοί; Προτιμούν εκείνους

που προσφέρουν λύση εξουσίας.

◆ Εκλογές θα γίνουν το φθινόπωρο στη Γερμανία και ο Γιόσκα Φίσερ σκέφτηκε πως δεν είναι σωστό να πληρώσει και το κόμμα του εξίσου με τους Σοσιαλδημοκράτες. Οι Πράσινοι, λοιπόν, ζήτησαν από τον Σρέντερ, στη διάρκεια της επίσκεψής του στις ΗΠΑ να θίξει το θέμα του Γκουαντάναμο. Πλην, όμως, ο Σρέντερ δεν τους έκανε τη χάρη, διότι -όπως είπε- «μετά από μακρό χρονικό διάστημα οι σχέσεις της Γερμανίας με τις ΗΠΑ έχουν εξομαλυνθεί». Α, όλα κι όλα, το μέτωπο του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» δεν πρέπει να διαρραγεί.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Τις ημέρες εκείνες υπήρχαν φόβοι ξεσπάσματος ελληνοτουρκικού πολέμου, λόγω Κοσσυφοπεδίου. Παρασυρόμασταν σε συνθήκες νέας κρίσης, αλλά ταυτόχρονα, από την κρίση αυτή θα μπορούσαμε να δημιουργήσουμε ευκαιρία. Αμέσως αναζήτησα στο τηλεφωνο τον Ισμαήλ Τζεμ και τον ρώτησα αν πρόκειται να πολεμήσουμε για το Κοσσυφοπέδιο. Εκείνος είπε «όχι βέβαια» και έτσι αρχίσαμε την πρώτη συνεργασία μας. Γεώργιος Παπαδρέου ή Γιωργάκης

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Οι ελληνικές αρχές διεξάγουν έρευνα για το ρόλο που διαδραμάτισαν οι Έλληνες εθελοντές στη σφαγή των μουσουλμάνων της Σρεμπρένιτσα. Εάν επιβεβαιωθεί η ανάμειξη Ελλήνων εθελοντών στη γενοκτονία της Σρεμπρένιτσα η Αθήνα θα βρεθεί σε αμηχανία.

BBC

Πριν από ένα χρόνο, ο μέσος όρος καθημερινών τρομοκρατικών επιθέσεων στο Ιράκ ήταν 45, ενώ σήμερα έχουν αυξηθεί στις 70. Μέχρι τον Ιούνιο του 2004, οι Αμερικανοί στρατιώτες που είχαν

σκοτωθεί στο Ιράκ ήταν 982, ενώ ένα χρόνο αργότερα είναι χίλιοι περισσότεροι.

Independent

Για χιλιάδες συμβασιούχους η ρύθμιση Παυλόπουλου αποδεικνύεται κοροϊδία. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΑΣΕΠ, ο ένας στους δύο συμβασιούχους, τελικώς, δεν θα μονιμοποιηθεί. Η διαδικασία των κρίσεων προχωρεί με αργούς ρυθμούς.

ΑΥΓΗ

Αυτή τη φορά η βεντάλια των κυβερνητικών χτυπημάτων άνοι-

ξε επί των κεφαλών όλων των ασφαλισμένων (και όχι μόνο των τραπεζοϋπαλλήλων) αλλά και των αγροτών. Ετσι, στον διάλογο που θα γίνει μπορεί να τεθούν όρια ηλικίας και αύξηση εισφορών, τα οποία απέκλειε προεκλογικά η ΝΔ. Με τις αποφάσεις της Κυβερνητικής Επιτροπής χιλιάδες αγρότες ωθούνται να εγκαταλείψουν την καλλιέργεια 10 εκατ. στρεμμάτων από 35 εκατ. συνολικά. Στο "φρόντο" αυτό τρώγονται μεταξύ τους Αλογοσκούφης, Σιούφας και Παναγιωτόπουλος.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Νέα βόμβα έριξε ο υπουργός Οικονομίας Γ. Αλογοσκούφης, θέτοντας ταυτόχρονα θέμα ορίων ηλικίας και ύψους συντάξεων, με διπλό στόχο: Να εργάζονται όλοι έως τα 65 χρόνια. Να μειωθούν οι συντάξεις όλων των ασφαλισμένων.

NEA

Στην ουσία η κυβέρνηση αμέσως μετά την ψήφιση της επίμαχης τροπολογίας για το ασφαλιστικό των τραπεζών και παράλληλα με τις αλλαγές στο ωράριο των καταστημάτων, θα ανοίξει και το εργασιακό μέτωπο. Με το πρόσχημα της ενίσχυσης της

ανταγωνιστικότητας και της μείωσης της ανεργίας σχεδιάζει σαρωτικές αλλαγές που οδηγούν στην υιοθέτηση του "ωραρίου λάστιχου". Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις η ημερήσια απασχόληση θα κυμαίνεται από 6 έως 12 ώρες (θα καταβάλλεται μόνο το ημερομίσθιο που αντιστοιχεί στο δωρο). Στις επιχειρήσεις που εφαρμόζεται η διευθέτηση θα παίρνουν έξτρα άδεια ή ρεπό. Προϋπόθεση είναι ο συνολικός χρόνος απασχόλησης των εργαζομένων να μην υπερβαίνει τις 1.800 ώρες τον χρόνο.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ

■ Εκδήλωση ντροπής

Ο Παπούλιας με τον Καραμανλή. Ο Γλέζος με τον Μητσοτάκη. Και κορυφαίος όλων ο Χριστόδουλος, με το χρυσάφι να στάζει από πάνω του, να αποτιούν φόρο τιμής στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, όπου η πολιτική ηγεσία εγκαινίασε το μνημείο των πεσόντων αγωνιστών.

Αυτό δεν ήταν εκδήλωση τιμής, ήταν εκδήλωση ντροπής. Γιατί είναι ντροπή να διαβάξει ο χουντικός Χριστόδουλος ευχές υπέρ συγχωρησεως των αμαρτημάτων του Ναπολέοντα Σουκατζίδη και όλων των άλλων νεκρών αγωνιστών, κομμουνιστών και μη. Είναι ντροπή να γίνεται ένα τέτοιο μνημείο αφορμή για πολιτική προπαγάνδα από μια κυβέρνηση της Δεξιάς, σε μια περίοδο που αυτή αντιμετωπίζει δυσκολίες.

Δεν είναι η πρώτη φορά, βέβαια. Τα ίδια έγιναν και τη δεκαετία του '80, επί ΠΑΣΟΚ, με την «αναγνώριση της εθνικής αντίστασης», και το '90, επί συγκυβέρνησης Τζαννετάκη, με την «εθνική συμφιλίωση». Είναι η εξωνημένη Αριστερά, η καθεστωτική Αριστερά, αυτή που στο παζάρι της με τους θεσμούς της αστικής εξουσίας έβαλε στη ζυγαριά ακόμα και τα κόκαλα των αγωνιστών της αντίστασης και της επανάστασης. Δρυός πεσούσης πιας ανήρ ξυλεύεται...

Κάποιοι είπαν πως αυτό που δεν έκανε τόσα χρόνια το ΠΑΣΟΚ το έκανε η Δεξιά. Λες και θα είχε καμιά διαφορά αν το μνημείο στην Καισαριανή το έκανε το ΠΑΣΟΚ ή η ΝΔ. Εκείνο που έχει σημασία είναι η λογική, η φιλοσοφία, η περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Από τη στιγμή που η Αντίσταση μετατράπηκε σε ένα από τα εθνικά σύμβολα, με τον ευνουχισμό του κοινωνικού της περιεχόμενου, από τη στιγμή που η επανάσταση του 1946-49 σκεπάστηκε από τη συμφιλίωση και εξαφανίστηκε η ταξική διαχωριστική γραμμή, που χώρισε τα δυο στρατόπεδα, κάθε πολιτική εξουσία θα κάνει τη δική της σπέκουλα, γιατί πλέον οι μνήμες καναλιζαρίστηκαν, οι γωνίες λειάνθηκαν, ο επαναστατικός λόγος έγινε καθεστωτικός, ακίνδυνος, αφομοιωτικός.

Κάποια κουρέλια εκείνης της περιόδου, που έριξαν την επαναστατικότητα της νύχτας τους στην πυρά, θα κοσμούν με την παρουσία και το λόγο τους τις αστικές φιέστες, εισπράττοντας τα παράσημα της εξουσίας ως αντάλλαγμα της συνεισφοράς τους στη διαστρέβλωση της ιστορικής μνήμης.

■ Στους ιδιώτες η απεξάρτηση

Κονόμα από τη χρήση, κονόμα και από την απεξάρτηση

Την ώρα που ο Καραμανλής μοίραζε μετάλλια σε μια ομάδα μπάσκετ της «Παρέμβασης», που έπαιξε αγώνα με ομάδα επαγγελματιών, κάνοντας μια ακόμα δωρεάν επίδειξη κοινωνικής ευαισθησίας (με τη βοήθεια και του ΚΕΘΕΑ, ως το σημειώσουμε), ο επί της Υγείας υπουργός του Ν. Καραμανλής έδινε στη δημοσιότητα σχέδιο Προεδρικού Διατάγματος, το οποίο όχι μόνο δεν λύνει κανένα από τα προβλήματα που εδώ και χρόνια επισημαίνουν οι ασχολούμενοι με την απεξάρτηση φορείς, αλλά προχωράει ένα βήμα παραπέρα, ανοίγοντας μια κερδοφόρα αγορά στους εμπόρους της αγοράς υγείας.

Μονάδες απεξάρτησης θα μπορούν να ιδρύνουν όχι μόνο ο ΟΚΑΝΑ και Νοσοκομεία που υπάγονται στο ΕΣΥ, αλλά και δήμοι και κοινότητες, ΑΕΙ και ΤΕΙ (ως εδώ καλά), φιλανθρωπικά σωματεία και κοινωνικά ιδρύματα, εκκλησιαστικοί φορείς (δηλαδή, οι επαγγελματίες που κάνουν μπίζνες με τη φιλανθρωπία), καθώς και Φυσικά ή Νομικά Πρόσωπα που επιδιώκουν συναφείς σκοπούς. Δηλαδή, ο κάθε ιδιώτης κλινικός θα μπορεί νόμιμα πια να ιδρύει μια μονάδα απεξάρτησης και να μαζεύει τον παρτί.

Γιατί βέβαια, οι φορείς που μέχρι τώρα ασχολούνταν με το πρόβλημα, ο ΟΚΑΝΑ, το ΚΕΘΕΑ και το 18ΑΝΩ (η μόνη μονάδα στο πλαίσιο του ΕΣΥ), θα εξακολουθήσουν να εξαθλιώνονται, λόγω έλλειψης της αναγκαίας στήριξης από το κράτος, ενώ οι κλινικοί θα κάνουν επενδύσεις και

σπεκουλάροντας με την αγωνία των ανθρώπων θα τους ξεπουλιάζουν, πουλώντας τους φύκια για μεταξωτές κορδέλες. Είναι χαρακτηριστικό ότι το 18ΑΝΩ δεν έχει να πληρώσει το ενοίκιο εγκαταστάσεων που χρησιμοποιεί, αλλά από το υπουργείο αγρόν αγοράζουν, παρά τα αιτήματα και τις καταγγελίες από την ίδια τη μονάδα και από κοινωνικές ομάδες που στηρίζουν το έργο της.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι το ΚΕΘΕΑ και το 18ΑΝΩ σε κοινή ανακοίνωσή τους καταγγέλλουν το υπουργείο Υγείας, ότι «εμφανίζεται να επαναφέρει δογματικές, οπισθοδρομικές αντιλήψεις περί ψυχιατρικών μεθόδων αντιμετώπισης σύνθετων προβλημάτων, όπως η απεξάρτηση και η κοινωνική επανένταξη», αναφερόμενα στη ρητή διάταξη του ΠΔ, σύμφωνα με την οποία οι θεραπευτικές κοινότητες πρέπει να λειτουργούν στο πρότυπο των ψυχιατρικών κλινικών. Αυτή η διάταξη, βέβαια, είναι το παράθυρο για τη διαφύλαξη των ιδιωτικών κλινικών και το στραγγαλισμό ιδιαίτερα των μονάδων του ΚΕΘΕΑ.

Ούτε, βέβαια, είναι τυχαίο ότι σε ολόκληρο το ΠΔ δεν αναφέρεται ούτε μια φορά η λέξη επανένταξη. Γιατί το κράτος δεν ενδιαφέρεται για την ουσία της απεξάρτησης. Ενδιαφέρεται να δείξει ότι γίνεται απεξάρτηση, με όρους στεγνά τεχνικούς-λογιστικούς και όχι κοινωνικούς. Όχι μόνο όσοι έχουν ασχοληθεί με το πρόβλημα αλλά και όσοι απλά το παρακολουθούν από μακριά γνωρίζουν πολύ καλά πως

η εξάρτηση έχει αίτια κοινωνικά και πως η απεξάρτηση δεν είναι μια απλή ιατρική διαδικασία, αλλά μια σύνθετη κοινωνική διαδικασία, βασικός κρίκος του οποίου είναι η κοινωνική επανένταξη του απεξαρτημένου χρήστη. Τα ποσοστά ουσιαστικής απεξάρτησης είναι ιδιαίτερα χαμηλά, γιατί είτε η επανένταξη αντιμετωπίζεται ως μια διεκπεραιωτική-γραφειοκρατική διαδικασία, είτε γιατί δεν υπάρχει καθόλου. Ετσι, μεγάλο μέρος χρηστών που έχουν βγάλει τα προγράμματα ξαναπέφτουν στη χρήση ύστερα από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Εδώ δεν έχει λυθεί ακόμα το ζήτημα της ποινικής μεταχείρισης απεξαρτημένων χρηστών για αδικήματα που διέπραξαν όσο ήταν χρήστες και τα δικαστήρια εξαντλούν πάνω τους το κομφορμιστικό τους μένος, στέλνοντάς τους στη φυλακή και ξανά στη χρήση. Πόσο μάλλον πιο σύνθετα ζητήματα, όπως η εξασφάλιση εργασίας κ.λπ.

Από τις στήλες της «Κ» ουδέποτε τοποθετηθήκαμε υπέρ του ενός ή του άλλου προγράμματος ή μεθόδου απεξάρτησης. Γιατί κατανοούμε πως το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα σύνθετο και δεν γνωρίζουμε όλες τις παραμέτρους του. Από την άλλη, διαβάζουμε συχνά προσεγγίσεις που δεν διαφέρουν από τα προτεσταντικά δόγματα. Προσεγγίσεις που προσωποποιούν και αποκοινωνικοποιούν το πρόβλημα, που αναγορεύουν σε βασικό αίτιο την οικογένεια και φορτώνουν τα μέλη της με ενοχές κ.λπ.

Ομως, τώρα δεν πρόκειται περί αυτού. Πρόκειται περί μιας στρατηγικής που σκοπό έχει να μετατρέψει το πρόβλημα της εξάρτησης σε κάποιου είδους ψυχική ασθένεια, αναθέτοντας στους εμπόρους της ψυχιατρικής και των ψυχοφαρμάκων τη λύση του.

Αυτή είναι μια θεμελιώδης μέθοδος στον καπιταλισμό. Ενα σύστημα που νοσεί βαρuthάτα, ένα σύστημα που έχει εξαπολύσει το χημικό του πόλεμο ενάντια στην εργαζόμενη κοινωνία και τη νεολαία της, ένα χημικό πόλεμο που φουσκώνει τα ταμεία των «επενδυτών» (και όχι των χρηστών που γίνονται βαπτοράκια για τη δόση και την επιβίωσή τους), από τη στιγμή που το πρόβλημα φουντώνει και ξεφεύγει από κάθε έλεγχο, δεν μπορεί παρά να στηρίξει μηχανισμούς που από τη μια θα απενοχοποιούν το ίδιο και από την άλλη θα επιτρέπουν να συσσωρευτεί πρόσθετη υπεραξία από την απεξάρτηση. Με απλά λόγια, η απεξάρτηση δεν είναι πια μόνο ένας κοινωνικός φερετζές αλλά είναι και μια κερδοφόρα «μπίζνα». Πολύ σύντομα θα δούμε τους κλινικούς να τάζουν λαγούς με πετραχήλια και να «στραγγίζουν» πορτοφόλια, σπεκουλάροντας με τον πόνο και τις αγωνίες οικογενειών.

Αν το κράτος ενδιαφερόταν για την απεξάρτηση, τότε δεν θα δημιουργούσε νέες αστυνομίες αλλά θα έριχνε λεφτά για να στηρίχουν οι υπάρχουσες δομές και να δημιουργηθούν νέες, στο πλαίσιο του ΕΣΥ, χωρίς ανάμιξη ιδιωτών.

■ Μπατοκρατία

Και το όνομα αυτής «Αστυνομία Υπαίθρου». Και μη νομίζει κανείς ότι πρόκειται για επαναφορά της παλιάς Αγροφυλακής, με τα περιορισμένα καθήκοντα. Οι αγροφύλακες ήταν ένα άοπλο σώμα που -για να λέμε του στραβού το δίκιο- ο κόσμος της υπαίθρου δεν αντιμετώπισε ποτέ με μίσος. Πρόκειται για ένα ακόμα αστυνομικό σώμα, ένοπλο, με καθήκοντα ίδια μ' αυτά που έχουν τα άλλα αστυνομικά σώματα, με τα οποία άλλωστε θα έχει στενή συνεργασία.

3.000 υπαιθρόμπατσοι θα προσληφθούν άμεσα και οι προσλήψεις θα συνεχιστούν τα επόμενα χρόνια, μέχρι το σώμα σε πλήρη ανάπτυξη να φτάσει τους 9.500 άνδρες. Σε μια περίοδο που στο Δημόσιο οι προσλήψεις γίνονται με το σταγονόμετρο, σε μια περίοδο που σαπίζει εξαπλισμός Μονάδων Εντατικής Θεραπείας, λόγω έλλειψης ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού, σε μια περίοδο που τα κενά στα σχολεία εξαθλιώνουν την άθλια εκπαιδευτική διαδικασία, βρίσκονται με μοναδική ευκολία τα κονδύλια για τη δημιουργία ενός νέου αστυνομικού σώματος και την άμεση πρόσληψη 3.000 μπάτσων.

Ο λόγος είναι προφανής. Ενα κράτος που βρίσκεται σε πλήρη διάσταση με τους πολίτες του, ένα κράτος που γνωρίζει ότι θα βρεθεί μπροστά σε διεκδικήσεις και κινητοποιήσεις, σπεύδει να θωρακιστεί ακόμα περισσότερο έναντι του εσωτερικού εχθρού.

■ Νέο χαράτσι

Όπως ανακοίνωσε ο υπουργός Ανάπτυξης Δ. Σιούφας, μέχρι το τέλος του Ιούλη η κυβέρνηση θα έχει ετοιμάσει τη ρύθμιση με την οποία θα εξισώνεται ο ειδικός φόρος καταπόνησης στο πετρέλαιο θέρμανσης με αυτόν του πετρελαιο κίνησης. Για να καταπολεμηθεί το λαθρεμπόριο καυσίμων, όπως δήλωσε ο υπουργός. Ταυτόχρονα, ο υπουργός δήλωσε: «Θα έχουμε έτοιμο το σχέδιο για το πώς τα νοικοκυριά θα πάρουν πίσω τη διαφορά για το πετρέλαιο θέρμανσης με ένα σύστημα τίμιο και απλό, την ίδια στιγμή που θα ξεκινήσει ο χειμώνας».

Το μόνο σίγουρο απ' αυτές τις εξαγγελίες είναι πως οι δεξαμενές των οικιακών συστημάτων θέρμανσης θα γεμίσουν με την έναρξη του χειμώνα πληρώνοντας το πετρέλαιο ακριβότερο τουλάχιστον κατά 200 ευρώ τον τόνο (τόση είναι η διαφορά φόρου). Υστερα, οι άνθρωποι θα περιμένουν να πάρουν κάποια λεφτά πίσω. Πόσα θα είναι αυτά τα λεφτά και ποια η διαδικασία επιστροφής μας είναι αυτή τη στιγμή άγνωστα. Μπορούμε, όμως, να εικάσουμε ότι η κυβέρνηση θα βρει την ευκαιρία να αυξήσει τη φορολογική επιβάρυνση, για να γεμίσει λίγο τα άδεια κρατικά ταμεία και πως η διαδικασία επιστροφής θα είναι ένα σκόπιμο μπάχαλο, έτσι που οι επιστροφές για αγορές των μηνών Νοέμβρη-Δεκέμβρη να γίνουν το 2006, προκειμένου να εμφανιστούν τεχνητά φουσκωμένα τα κρατικά έσοδα του 2005. Αυτό είναι ένα παλιό δημοσιονομικό κόλπο, με το οποίο το κράτος εξαασφαρίζει ρευστότητα παίρνοντας άτοκο υποχρεωτικό δάνειο από τους πολίτες.

Εγκληματική συμπεριφορά

Βρήκαν πάνω του 10 γραμμάρια χασίς. Ποσότητα που μόνο για ατομική χρήση θα μπορούσε να προορίζεται και όχι για εμπόριο. Τον συνέλαβαν και τον έριξαν σ' ένα κελί με τα χέρια δεμένα με χειροπέδες. Μερικές ώρες αργότερα βρέθηκε απανθρακωμένος.

Όλα αυτά συνέβησαν στην Πτολεμαΐδα και οι μπάτσοι εξέδωσαν μια ανακοίνωση στην οποία ισχυρίζονταν ότι ο νεκρός έβαλε μόνος του φωτιά στο στρώμα και αυτοκτόνησε. Οι ίδιοι δε δεν μπόρεσαν να μπουν έγκαιρα στο κελί, γιατί φρακάρισε η κλειδαριά λόγω υπερθέρμανσης.

Τη σημαντική λεπτομέρεια, ότι τον είχαν κλειδωμένο στο κελί με χειροπέδες δεν την αποκάλυψαν. Την αποκάλυψε ο ιατροδικαστής, ο οποίος κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο κρατούμενος πέθανε από ασφυξία και αφρού είχε ήδη υποστεί ένα έμφραγμα του μυοκαρδίου. Θα μπορούσε δηλαδή ο άνθρωπος να είχε υποστεί το έμφραγμα, χωρίς να μπορέσει να κάνει τίποτα, να του έπεσε κάποιο αναμμένο τσιγάρο και να πήρε φωτιά, χωρίς οι μπάτσοι να πάρουν ειδηση.

Θα μπορούσαν να έχουν συμβεί και ένα σωρό άλλα πράγματα. Ακόμα και απευθείας δολοφονική ενέργεια των

μπάτσων, που έστεισαν να τη συγκαλύψουν καταπώς το συνηθίζουν. Δεν θέλουμε να κάνουμε σεναριολογία, αλλά τόσα έχουν δει τα μάτια μας απ' αυτούς τους άνανδρους πραιτοριανούς. Πάντως, και μόνο το γεγονός ότι έκλεισαν κρατούμενο σε κελί φορώντας του χειροπέδες, πράγμα που απαγορεύεται από τους ισχύοντες κανονισμούς, και ότι αδιαφόρησαν παντελώς για το αν ζει ή πεθαίνει (προφανώς έβλεπαν τηλεόραση και έπιναν φραπέδες σε κάποιο γραφείο) αποτελούν μόνα τους εγκληματική συμπεριφορά. Που μάλλον και αυτή τη φορά θα μείνει ατιμώρητη.

■ Κόλαφος

Μια δυσάρεστη έκπληξη επεφύλαξε για τη Δύση ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών στο Ιράν την προηγούμενη Παρασκευή. Η ανέλπιστη νίκη του «συντηρητικού» δημάρχου της Τεχεράνης Μαχμούτ Αχμανινετζάντ προκάλεσε εμφανή δυσφορία στην Ουάσινγκτον και σκεπτικισμό στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Κι αυτό όχι μόνο γιατί ο Αχμανινετζάντ που δηλώνει πιστός στις «αξίες της ισλαμικής επανάστασης» νίκησε σαρωτικά (με 62% έναντι 36% του αντιπάλου του Αλί Ακμπάρ Χασεμί Ραφσαντζάνι, προέδρου του Ιράν απ' το '89 ως το '97, που ήταν και το φαβορί των εκλογών) αλλά και γιατί η νίκη του αυτή έγινε με σχετικά μεγάλη συμμετοχή (της τάξης του 60%).

Μπορεί ο Αχμανινετζάντ να υποστηρίχτηκε απ' το «Συμβούλιο των Φρουρών της Επανάστασης» κι ο Ραφσαντζάνι να κατηγορεί παρατυπίες στις κάλπες (χωρίς όμως να προχωρήσει σε καμία κίνηση αμφισβήτησης του αποτελέσματος πέρα απ' τις όποιες καταγγελίες), δεν είναι όμως αυτό που έκανε μεγάλα τμήματα του ιρανικού λαού να ψηφίσουν τον Αχμανινετζάντ. Τα φτωχολαϊκά στρώματα τον ψήφισαν γιατί τους υποσχέθηκε αυτά που ζητούσαν. Μέτρα για μείωση της ανεργίας (που φτάνει στο 40%), ανέγερση λαϊκών κατοικιών και καταπολέμηση της φτώχειας. Αυτά, σε συνδυασμό με την εκρηκτική κατάσταση που υπάρχει στη Μέση Ανατολή και το αντιαμερικάνικο μίσος, έφεραν στην εξουσία τον γιο σιδηρουργού Αχμανινετζάντ έναντι του Ραφσαντζάνι που είναι ένας απ' τους πλουσιότερους ανθρώπους στο Ιράν.

Ασχετα με το κατά πόσο θα γίνουν πράξη αυτά που υποσχέθηκε ο Αχμανινετζάντ, ένα είναι γεγονός. Ότι η ήττα των λεγόμενων «μεταρρυθμιστών» στο Ιράν, θα κάνει ακόμα πιο δύσκολη την αμερικάνικη πολιτική στην περιοχή. Ο Ραφσαντζάνι, αν και δε μπορεί να θεωρηθεί «παιδί των Αμερικανών», παρόλα αυτά είχε υποσχεθεί κάποια ανοίγματα στις σχέσεις του με τη Δύση. Τώρα δεν ξέρουν τι θα τους προκύψει και πόσο θα θελήσει να παζαρέψει την οικονομική θέση του το Ιράν στον κόσμο ο νέος πρόεδρος. Το χειρότερο γι' αυτούς θα ήταν η επανάληψη ενός φαινομένου τύπου Τσαβές στη Μέση Ανατολή.

Να μη τολμήσουν!

Καθ' υπόδειξη των Αμερικάνων δικάζονται οι δύο Παλαιστίνιοι μαχητές που εξορίστηκαν στην Ελλάδα μετά την πολιορκία τους στο Ναό της Γέννησης το 2002

Η είδηση δεν δημοσιεύτηκε στα ελληνικά ΜΜΕ αλλά μας αφορά όλους. Σύμφωνα με το «Παλαιστινιακό Κέντρο Ενημέρωσης» (28/6/05), οι ελληνικές αρχές κάλεσαν σε ανάκριση τους Παλαιστίνιους μαχητές, Μαχμούτ Αλ Ουαρντιάν και Μοχάμεντ Μουχάνα, καθ' υπόδειξη των αμερικάνικων αρχών. Οι δύο Παλαιστίνιοι ήταν μεταξυ των 13 που εξορίστηκαν σε διάφορες χώρες το Μάη του 2002, μετά από 39 μέρες πολιορκίας στο Ναό της Γέννησης στη Βηθλεέμ και έκτοτε ζουν στην Ελλάδα.

Σύμφωνα με το δημοσίευμα, ο Ουαρντιάν και ο Μουχάνα εμφανίστηκαν στα ελληνικά δικαστήρια την περασμένη Τρίτη (28/6) όπου τους υποβλήθηκαν ερωτήματα για ενδεχόμενη συμμετοχή τους σε διάφορες επιθέσεις μεταξύ των οποίων η δολοφονία ενός αμερικανοισραηλινού κοντά στη Βηθλεέμ καθώς και για την άποψή τους για το Ισραήλ! Ο Ουαρντιάν - που ήταν υπάλληλος ασφαλείας της Παλαιστινιακής Αρχής (Π.Α.) - φέρεται να δήλωσε ότι δεν θα διαπραγματευτεί τίποτα με τους Αμερικάνους και ότι θα απαντήσει μόνο σε ερωτήματα

των Ελλήνων δικαστών επειδή σέβεται τους νόμους του κράτους που διαμένει. Κατηγόρησε όμως τους αξιωματούχους της Π.Α. και τα παλαιστινιακά ΜΜΕ για αδιαφορία στο ζήτημα των εξόριστων Παλαιστίνιων.

Στο δημοσίευμα αναφέρεται, τέλος, ότι εκπρόσωπος της παλαιστινιακής πρεσβείας στην Αθήνα θα παρακολουθούσε την διαδικασία για την οποία τίποτα περισσότερο δεν έχει γίνει γνωστό. Την είδηση επιβεβαίωσε την Πέμπτη το πρωί. Πράγματι, κατ' εφαρμογή της σχετικά πρόσφατης αμερικανικής

νομοθετικής συμφωνίας, ανακρίνονται όλοι οι Παλαιστίνιοι μαχητές που από τη Βηθλεέμ οδηγήθηκαν σε διάφορες ευρωπαϊκές χώρες. Στην ανάκριση που έγινε στην Ευελπίδων συμμετείχαν δυο αμερικανοί αξιωματούχοι. Συνεχίζουμε το ρεπορτάζ για να δούμε τί τρέχει.

Πριν από τρία χρόνια, με ωπές τις μνήμες των σιωνιστικών σφαγών στα κατεχόμενα, η ελληνική κυβέρνηση διαβεβαίωνε ότι οι δύο Παλαιστίνιοι μαχητές - και μάλιστα μέλη των δυνάμεων ασφαλείας της Π.Α. - είναι ασφαλείς κι ότι κανείς δεν θα

τους πειράξει. Τώρα τους ανακρίνουν, αύριο μπορεί να τους δικάσουν και ίσως να έχουν την τύχη του Μοχάμετ Χαμντάν (Ρασίντ) που δικάστηκε και φυλακίστηκε στην Ελλάδα, για να τον ξαναπιάσουν οι Αμερικάνοι στην Αίγυπτο, μετά την αποφυλάκισή του, και να τον ξαναδικάζουν τώρα στις ΗΠΑ, απειλώντας τον με ποινή ισόβιας κάθειρξης. Αυτά για να μη νομίζουμε ότι το ελληνικό κράτος δε συντάσσεται ενεργά στον «αγώνα κατά της τρομοκρατίας» των Αμερικάνων. Εμείς όμως θα αφήσουμε να περάσει στα ψιλά μια τέτοια πρόκληση;

■ Παλαιστίνη

Αναζωπύρωση συγκρούσεων

Αναζωπυρώθηκαν οι συγκρούσεις στα παλαιστινιακά εδάφη, παρά την εκκενρωτική που ισχύει εδώ και τέσσερις μήνες. Τη βδομάδα που πέρασε, τρεις παλαιστινιακές οργανώσεις επιτέθηκαν σε ισραηλινούς εποικισμούς απαντώντας στη συνέχιση των στοχευμένων δολοφονιών και των συλλήψεων απ' τον ισραηλινό στρατό. Η Τζιχάντ, το Λαϊκό Μέτωπο και η Χαμάς με ξεχωριστές επιθέσεις εκτόξευσαν όλμους σε ισραηλινούς εποικισμούς στη Λωριδα της Γάζας προκαλώντας ζημιές σε κτίρια.

Εντωμεταξύ, εντείνονται οι ανησυχίες για την κατάσταση που θα επικρατήσει στη Λωριδα μετά την αποχώρηση των

ισραηλινών στρατευμάτων και τη διάλυση των 21 εβραϊκών εποικισμών, που θα ξεκινήσει τον Αύγουστο. Η αποχώρηση έχει προκαλέσει την οργισμένη αντί-

δραση των εποίκων, ορισμένοι απ' τους οποίους συγκρούστηκαν με τον ισραηλινό στρατό κατά την επιχειρήση κατεδάφισης έντεκα εγκαταλελειμμένων παραλιακών αγροικιών που είχαν κατασκευαστεί απ' τον αιγυπτιακό στρατό πριν απ' τον πόλεμο των έξι ημερών το '67 και σύμφωνα με πληροφορίες αποτελούσαν καταφύγιο για Εβραίους εξτρεμιστές από τη Δυτική Οχθη και το Ισραήλ. Η Παλαιστινιακή Αρχή φέρεται να υποσχέθηκε «προστασία» των ισραηλινών εποίκων κατά την αποχώρηση, υποσχόμενη να αναπτύξει 5.000 Παλαιστίνιους αστυνομικούς κατά μήκος των εποικισμών κατά

την εκκένωσή τους.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα, όμως, που τους ανησυχεί όλους (Π.Α., Ισραήλ και Αμερικάνους) είναι το κενό εξουσίας που θα προκύψει από την αποχώρηση του ισραηλινού στρατού από τη Λωριδα της Γάζας. Η ενίσχυση της Χαμάς στις δημοτικές εκλογές και τα γκάλοπ που φέρουν τη Χαμάς να έρχεται δεύτερη με 27% έναντι 35% της Φατάχ στις προερχείς βουλευτικές εκλογές (που ακριβώς γι' αυτό το λόγο αναβλήθηκαν επ' αόριστο) προκαλούν σύγκρουση όχι μόνο στους Αμερικάνους και τους Σιωνιστές αλλά και στην ίδια την Π.Α. που προσπαθεί να εντάξει τις ριζοσπαστικές οργανώσεις στο πολιτικό παιχνίδι. Όμως καμία οργάνωση, παρά την εκκενρωτική, δεν είναι διατεθειμένη να παραδώσει τα όπλα για να πάει σαν πρόβατο στη σφαγή.

■ Πυροβολούν στο ψαχνό ανεργους Ιρακινούς διαδηλωτές

Πάνω από 2000 ήταν οι άνεργοι Ιρακίνοι που διαδήλωσαν στην πόλη Σαμάρρα, 270 χιλιόμετρα νότια της Βαγδάτης, την περασμένη Τρίτη. Το τραγικό της υπόθεσης - αν αληθεύει η ανταπόκριση του Ρόιτερς - είναι ότι οι διαδηλωτές διαμαρτύρονταν ότι δεν τους προσλάβαν στην αστυνομία! Τότε οι Ιρακίνοι μπάτσοι τους έριξαν στο ψαχνό - πράγμα που επιβεβαίωσε ο ανταποκριτής του Ρόιτερς, που ήταν αυτόπτης μάρτυρας στη διαδήλωση - τραυματίζοντας

εφτά διαδηλωτές, έναν απ' τους οποίους με μία σφαίρα στο κεφάλι. Οι διαδηλωτές απάντησαν με πέτρες τραυματίζοντας τέσσερις μπάτσους, δύο απ' τους οποίους νοσηλεύονται σε κρίσιμη κατάσταση. Δείγμα του εκρηκτικού κοινωνικού τοπίου που υπάρχει σήμερα στο Ιράκ.

Φυλακές σ' όλο το Ιράκ

Βλέποντας την ιρακινή αντίσταση να δυναμώνει, ο Λευκός Οίκος αποφάσισε να επεκτείνει σ' όλο το Ιράκ τις φυλακές που βρίσκονται υπό τον έλεγχο του αμερικάνικου στρατού και φιλοξενούν ύποπτους μαχητές. Το ύψος της δαπάνης είναι 50 εκατομμύρια δολάρια.

Αυτή τη στιγμή κρατούνται στις τρεις φυλακές που ελέγχει ο αμερικάνικος στρατός στο Ιράκ - Αμπού Γκράμπ, Καμπ Μπούκα και Καμπ Κρόπερ - περισσότεροι από 10.000 άνθρωποι, σχεδόν διπλάσιος αριθμός από τον Ιούνιο του 2004 που ο αριθμός των κρατουμένων ανερχόταν στους 5.435.

Η μεγαλύτερη φυλακή είναι η Καμπ Μπούκα, που βρίσκεται

κοντά στο λιμάνι της Ουμ Καρρ στο νότιο Ιράκ και φιλοξενεί αυτή τη στιγμή 6.340 κρατούμενους. Η φυλακή αυτή επεκτείνεται για να φιλοξενήσει επιπλέον 1400 κρατούμενους. Η διαβόητη φυλακή Αμπού Γκράμπ, η οποία επρόκειτο υποτίθεται να κλείσει μετά τις αποκαλύψεις για τον εξευτελισμό και τα βασανιστήρια των κρατουμένων, στεγάζει αυτή τη στιγμή 3.537 κρατούμενους και επεκτείνεται για να στεγασεί μέχρι το τέλος Ιουλίου άλλους 800. Η φυλακή Καμπ Κρόπερ, κοντά στο αεροδρόμιο της Βαγδάτης, στην οποία κρατούνται τώρα 125 υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι του σανταμικού καθεστώτος, επεκτείνεται για να στεγασεί 2.000 επιπλέον κρατούμε-

νους. Τέλος, κατασκευάζεται μια νέα φυλακή στις εγκαταστάσεις παλιού στρατών στην Σουλαϊμανίγια, 330 χλμ βόρεια της Βαγδάτης, η οποία αναμένεται να ολοκληρωθεί στα τέλη Σεπτεμβρίου και θα στεγασεί 2.000 κρατούμενους.

Με τις προσθήκες που γίνονται οι υπό αμερικάνικο έλεγχο φυλακές θα μπορούν να στεγαστούν 16.000 κρατούμενοι. Η κατηγορία αυτή των κρατουμένων συλλαμβάνονται ως ύποπτοι αντάρτες, θεωρούνται απειλή για την ασφάλεια και τη σταθερότητα του Ιράκ, γι' αυτό και χαρακτηρίζονται ως «κρατούμενοι ασφάλειας». Οι ιρακίνοι ποινικοί κρατούμενοι κρατούνται στις κανονικές ιρακινές φυλακές.

■ Ιράκ

Ενας χρόνος αμερικάνικης αποτυχίας

«Αίματοβαμμένο χάος» ήταν ο τίτλος του άρθρου του βρετανικού Ιντιπέντεντ στην επέτειο της παράδοσης της εξουσίας απ' τους Αμερικάνους στην κυβέρνηση Κουϊ-σλινγκ του Αλάουι. Η κατάσταση στο Ιράκ έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο, με το αντάρτικο να πραγματοποιεί καθημερινά συντριπτικές επιθέσεις σε όλη την επικράτεια (εκτέλεση μελών του ιρακινού «κοινοβουλίου» και επίθεση αυτοκτονίας από μαχητή ντυμένο με στολή αστυνομικού σε νοσοκομείο της Βαγδάτης την Τρίτη, κατάρριψη αμερικάνικου ελικόπτερου Απάτσι με ρουκέτα βόρεια της Βαγδάτης τη Δευτέρα, βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας σε εστιατόριο κατάμεστο από μπάτσους στο κέντρο της Βαγδάτης και επιθέσεις στο αρχηγείο της αστυνομίας, σε στρατιωτική βάση και σε νοσοκομείο της Μοσούλης την Κυριακή, για να μην αναφέρουμε τον κατάλογο των επιθέσεων απ' τα ισλαμικά και αντιστασιακά πρακτο-

ρεία που θα γέμιζε μια σελίδα εφημερίδας) και τον Ράμσφελντ να δηλώνει ότι η καταστολή της εξέγερσης θα χρειαστεί πέντε, έξι, οχτώ, δέκα ή δώδεκα χρόνια για να γίνει, όχι απ' τον αμερικάνικο στρατό αλλά «απ' τους ίδιους τους Ιρακινούς»!

Ενας χρόνος πέρασε απ' την παράδοση της εξουσίας απ' τους Αμερικάνους στην κακόφημη «μεταβατική κυβέρνηση» του Αλάουι. Μια παράδοση που έγινε με μια «σεμνή» τελετή πίσω απ' τα σιδερόφρακτα τείχη της πράσινης ζώνης. Με τον κατοχικό διοικητή, Μπρέμερ, να εγκαταλείπει μυστικά το Ιράκ σαν κλέφτης. Οι πλέον απαισιόδοξες προβλέψεις των δυτικών αναλυτών έγιναν πραγματικότητα. Ή μάλλον η πραγματικότητα τις ξεπέρασε.

Τον Ιούνιο του 2004 ο μέσος όρος των επιθέσεων ήταν 45. Σήμερα είναι πάνω από 70. Νούμερα που, όπως αναφέρει ο Ιντιπέντεντ (28/6/05), «θα πρέπει να ιδωθούν με επιφύλαξη δεδομένου ότι οι ΗΠΑ δεν ανα-

φέρουν τις επιθέσεις εάν δεν υπάρχουν αμερικάνικες απώλειες». Τον Ιούνιο του 2004 οι αντάρτες σκότωσαν 42 Αμερικάνους στρατιώτες. Αυτό τον Ιούνιο οι Αμερικάνοι νεκροί ξεπέρασαν τους 75. Τα πράγματα δεν είναι καλύτερα στην ιρακινή οικονομία. Ενα χρόνο πριν η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας ανέρχονταν στα 4293

MW. Σήμερα κυμαίνεται στα 4035 MW. Ενα χρόνο πριν το πετρέλαιο που παραγόταν ήταν 2.29 εκατ. βαρέλια ημερησίως. Σήμερα μετά βίας φτάνει στα 2.2 εκατ. βαρέλια, όταν το προπολεμικό επίπεδο ήταν 2.5 εκατομμύρια. Ενώ η ανεργία παραμένει στο αστρονομικό ποσοστό του 40%. Μόνο ο αριθμός των... τηλεφώνων (συ-

μπεριλαμβανομένων των κινητών) έχει αυξηθεί κατακόρυφα (έχει σχεδόν τριπλασιαστεί). Δείγμα κι αυτό της τραγικής κατάστασης των μεταφορών στη χώρα.

Την ίδια στιγμή ο Ράμσφελντ και ο Μπλερ επιχειρούν να διασπάσουν το αντάρτικο, δηλώνοντας ότι πραγματοποιούν συνομιλίες με Ιρακινούς αντιστασιακούς (που όμως δεν ανήκουν ούτε στην Αλ-Κάιντα, ούτε στον Ζαρκάουι). Συνομιλίες που σύμφωνα με το αραβικό πρακτορείο "Islam Online" (26/6) έγιναν με την ενεργό συμμετοχή του Αϊχάμ Αλ-Σαμαράι, ενός Σουνίτη εξόριστου επί 20 χρόνια στην Αμερική, που ανέλαβε υπουργής ηλεκτρισμού στη μεταβατική κυβέρνηση του Αλάουι. Λίγες μέρες αργότερα, ο Σαμαράι, έδωσε συνέντευξη τύπου από ένα σπίτι στο κέντρο της Βαγδάτης. Σύμφωνα με το Αλ-Τζαζίρα (29/6), ο Σαμαράι εμφανίστηκε να εκπροσωπεί τμήμα της ιρακινής αντίστασης (!) απαιτώντας απ' την ιρακινή κυ-

βέρνηση «να αναγνωρίσει στους Ιρακινούς το δικαίωμα της αντίστασης» και να διεξάγει συνομιλίες μαζί τους για το σταμάτημα της βίας. Απαιτήσε όμως να τεθεί ξεκάθαρο χρονοδιάγραμμα αποχώρησης των κατοχικών στρατευμάτων «όχι σε λιγότερο από ένα χρόνο κι όχι σε περισσότερο από τρία» (!!) και να σταματήσει η «από-μπαθοποίηση» της κοινωνικής ζωής της χώρας.

Απ' τα παραπάνω αιτήματα είναι σχεδόν προφανές τι αντιπροσωπεύει αυτός ο κύριος και με ποιους συνομιλούσαν τόσο καιρό οι Αμερικάνοι κι οι Βρετανοί. Κάποια απομεινάρια των μπασαθιστών που δεν αντιπροσωπεύουν παρά μια μικρή μειοψηφία στο σύνολο της ιρακινής αντίστασης. Είναι όμως δυνατό μ' αυτά τα τερτίπια να κουκουλώσουν αυτό που συμβαίνει στην πραγματική ζωή; Τα γεγονότα είναι πεισματάρικα και επιβεβαιώνουν το αντίθετο.

Αλλαγή πορείας από τους Ζαπατίστας

Αλλαγή πορείας, όπως όλα δείχνουν, αποφάσισε να κάνει το κίνημα των Ζαπατίστας. Αυτό διαφαίνεται, εμμέσως πλην σαφώς, από δύο ανακοινώσεις που έδωσε στη δημοσιότητα τις τελευταίες μέρες η Γενική Διοίκηση του Ζαπαταστικού Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού (EZLN), με την υπογραφή του Υποδιοικητή Μάρκος.

Στην πρώτη ανακοίνωση, μεταξύ άλλων, αναφέρεται:

«Ο EZLN ανακοινώνει το κλείσιμο του Ζαπαταστικού Κέντρου Πληροφόρησης, αφού πρώτα ευχαριστήσει τις οργανώσεις των πολιτών που συμμετείχαν σ' αυτό από τη στιγμή της δημιουργίας του μέχρι και σήμερα. Η CCR1 - CG του EZLN επίσημα απελευθερώνει αυτά τα άτομα από κάθε ευθύνη για τις μελλοντικές δράσεις του EZLN.

Ο EZLN απελευθερώνει από κάθε ευθύνη για τις μελλοντικές μας δράσεις, όλα τα άτομα και τις κοινωνικές, πολιτικές, πολιτών και μη κυβερνητικές οργανώσεις, τις επιτροπές αλληλεγγύης και ομάδες υποστήριξης που ήταν κοντά μας από το 1994. Ευχαριστούμε όλους και όλες αυτές που με ειλικρίνεια και τιμιότητα, στη διάρκεια αυτών των σχεδόν 12 χρόνων, υποστήριξαν τον κοινωνικό και ειρηνικό αγώνα των Ζαπατίστας Ιθαγενών για τη συνταγματική αναγνώριση των ιθαγενικών δικαιωμάτων και της ιθαγενικής κουλτούρας.

Δημοκρατία, Ελευθερία, Δικαιοσύνη! (Ακολουθούν οι υπογραφές)».

Στη δεύτερη ανακοίνωση αναφέρεται: «Με την έγκριση και την υποστή-

ριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των μελών του, ο EZLN θα αναλάβει μια νέα εθνική και διεθνή πολιτική πρωτοβουλία».

Παρόλο που δεν έχουν δοθεί μέχρι στιγμής περισσότερες διευκρινίσεις γι' αυτή την πρωτοβουλία, είναι σαφές ότι το κίνημα των Ζαπατίστας αφήνει πίσω αυτό που είχε οικοδομήσει μέχρι τώρα και ανοίγει ένα νέο κύκλο. Η μεξικάνικη κυβέρνηση, έχοντας προφανώς τις πληροφορίες της, ερμήνευσε την κίνηση των Ζαπατίστας ως απόφαση εγκατάλειψης του ένοπλου αγώνα και ένταξης στο κοινοβουλευτικό πολιτικό σύστημα της χώρας. Ο πρόεδρος Βισέντε Φοξ δήλωσε ότι καλωσορίζει με ενθουσιασμό την απόφαση αυτή και ότι θα είναι στην υπηρεσία της ηγεσίας του κινήματος των Ζαπατίστας όποτε είναι έτοιμη να εργαστεί μαζί του, ενώ ο εκπρόσωπός του διευκρίνισε ότι δεν υπάρχει κανένα νομικό εμπόδιο (εννοώντας την ένοπλη εξέγερση των Ζαπατίστας τον Ιανουάριο του 1994) για τη συμμετοχή των Ζαπατίστας στο πολιτικό σύστημα της χώρας.

Για μας η αλλαγή πορείας από τους

Ζαπατίστας δεν αποτελεί έκπληξη, όπως ίσως για κάποιους που είχαν αναγάγει το κίνημα των Ζαπατίστας και το «μοντέλο» οργάνωσης και λειτουργίας των ινδιάνικων κοινοτήτων της Τσιάπας σύμβολο του αγώνα κατά της παγκοσμιοποίησης. Τα αιτήματα για συνταγματική κατοχύρωση των δικαιωμάτων των Ιθαγενών και για αυτονομία και αυτοδιαχείριση των ινδιάνικων κοινοτήτων, αποκομμένα από τον αγώνα με την εργατική τάξη και τα φτωχολαϊκά στρώματα, δεν είναι ούτε ανατρεπτικά ούτε αντικαπιταλιστικά. Το κίνημα των Ζαπατίστας δεν έθεσε ποτέ ζήτημα εξουσίας και ανατροπής του καπιταλισμού σε συμμαχία με την πολυπληθή εργατική τάξη της χώρας. Αν εξαιρέσει κανείς την ένοπλη εξέγερση το Γενάρη του 1994, οι κυρίαρχες ιδεολογικές και πολιτικές θέσεις του ήταν πάντα σοσιαλδημοκρατικές και μάλιστα πιο συντηρητικές από άλλα ένοπλα σοσιαλδημοκρατικά κινήματα, όπως των Σαντινίστας στη Νικαράγουα ή του Φαραμπούτο Μαρτί στο Σαλβαντόρ, που πάλεψαν για την ανατροπή των διεφθαρμένων αμερικανόδουλων καθεστώτων στις χώρες τους. Η δράση του EZLN, ύστερα μάλιστα από τη δημοσιότητα που πήρε και την πλατιά συμπαράσταση που κέρδισε, ήταν αναμφίβολα ενοχλητική, όπως κάθε διεκδικητικό κίνημα, όχι όμως απειλητική για το καθεστώς. Γι' αυτό και η προοπτική συμμετοχής του στο πολιτικό σύστημα της χώρας χαιρετίζεται με ενθουσιασμό από τους κορυφαίους πολιτικούς εκπροσώπους της μεξικάνικης αστικής τάξης.

■ Αφγανιστάν

Νέο πλήγμα για τους Αμερικάνους

Κάθε μέρα που περνά επιβεβαιώνεται ότι το αφγανικό εξελίσσεται σε δεύτερο θερμό μέτωπο για τους Αμερικάνους. Σε λιγότερο από τρεις μήνες, την περασμένη Τρίτη, 28 Ιουνίου, κατέπεσε, χτυπημένο αυτή τη φορά από ρουκέτα, το δεύτερο αμερικάνικο στρατιωτικό ελικόπτερο, όπως δήλωσε στο BBC ο κυβερνήτης της επαρχίας Κονάρ και επιβεβαιώθηκε από τους Αμερικάνους, με βάση τα πρώτα στοιχεία που κατάφεραν να συγκεντρώσουν.

Πρόκειται για ένα Σινούκ, που μετέφερε ενισχύσεις σε δύσβατη ορεινή περιοχή δυτικά της Ασσανταμπάντ στην επαρχία Κονάρ, όπου διεξάγεται από αμερικάνικες και αφγανικές στρατιωτικές δυνάμεις η εκκαθαριστική επιχείρηση «Ρεντ Γουίνγκ» εναντίον των Ταλιμπάν. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν υπάρχουν πληροφορίες για την τύχη του 17μελούς πληρώματος.

των Ταλιμπάν στο νοτιοανατολικό Αφγανιστάν αποτυπώνει παραστατικά ο υπολοχαγός Λουκ Λάνγκερ από την 173η Αερομεταφερόμενη Ταξιαρχία μιλώντας στο «Ρόιτερς», λίγο πριν αναχωρήσει για μια αποστολή από το αεροδρόμιο της Κανταχάρ: «Σίγουρα, υπάρχει πολύ πίεση. Οι εχθροί μας είναι εξαιρετικά ευφυείς. Είναι ικανοί. Είναι καλά εξοπλισμένοι. Ξέρουν τι κάνουν. Ετσι, δεν υπάρχει στιγμή που να μπορείς να χαλαρώσεις. Κάθε φορά που βγαίνουμε από την πύλη του αεροδρομίου, υπάρχει περίπτωση κάποιος να μας επιτεθεί με αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό, ελαφρά όπλα ή κάτι άλλο. Πρέπει πάντα να βρίσκεσαι σε επαγρύπνηση».

Συμβούλιου του ΠΑΣΟΚ. Για τις πολιτικές κολλεγιές σοσιαλδημοκρατών - νεοφιλελεύθερων λόγος δεν μας πέφτει, όμως δεν δεχόμαστε να μας περνάει και για μαλάκες ο Πολυζωγόπουλος (σιγά τη στελεχάρα!). Αν είναι να πληρώσουν το κόστος οι τράπεζες, μια μόνο λύση υπάρχει: να μείνουν τα Ταμεία των τραπεζοϋπάλληλων εκτός ΙΚΑ-ΕΤΕΜ και ΕΤΕΑΜ. Είτε ως ανεξάρτητα Ταμεία, είτε συγχωνευμένα σε ενιαίο Ταμείο, όπως ζητά η ΟΤΟΕ. Μόνο έτσι θα είναι τα πράγματα καθαρά για τους ασφαλισμένους του ΙΚΑ, αφού τα δικά τους Ταμεία δεν θα εμπλέκονται καθόλου. Όμως τη συγχώνευση των Ειδικών Ταμείων στο ΙΚΑ την προβλέπει ο νόμος Ρέππα, τον οποίο στήριξε και στηρίζει ο Πολυζωγόπουλος και η υπόλοιπη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Μη μας δουλεύουν, λοιπόν.

■ Μπερδέματα

34 αυτοδιοικητικά στελέχη (δήμαρχοι, δημοτικοί και νομαρχιακοί σύμβουλοι) του ΣΥΝ συυπέγραψαν κείμενο με το οποίο ζητούν να δοθεί η δυνατότητα στις τοπικές κινήσεις του κόμματος να αποφασίσουν μόνες τους για τις συμμαχίες τους με κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, στη βάση προγραμμάτων, φερέγγυων προσώπων και πρακτικών. Για να το πούμε σε απλά (και όχι συνασπισμικά) Ελληνικά, ζητούν να (ξανα)αποφασίσουν συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ και να μην ισχύσει η γραμμή Αλαβάνου και πλειοψηφίας για αυτόνομη κάθοδο και συνεργασία μόνο με τις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ. Οι άνθρωποι ενδιαφέρονται μόνο για την επανεκλογή τους. Δεν αποκλείεται, λοιπόν, αν δεν τους δοθεί το δικαίωμα να καθορίσουν μόνοι τους την επανεκλογή τους, να την κάνουν από το ροζ στρατόπεδο και να ενταχθούν στο πράσινο. Το δρόμο τον έχουν ήδη δείξει δεκάδες (αν όχι εκατοντάδες) στελέχη του ΣΥΝ σε όλη τη χώρα. Το (παραπολιτικής σημασίας) ερώτημα είναι αν ο Αλαβάνος και η πλειοψηφία θα επιμείνουν στην άποψή τους ή θα κλείσουν το μάτι σ' αυτά τα στελέχη μέσα από μια απόφαση που θα θυμίζει χρησμό της Πυθίας.

■ Γελοίοι και γελοιοότητες...

Μισή σελίδα σύγγραμμα έγραψε στον «Ελεύθερο Τύπο» (27.6.05) κάποιος Βασίλης Αναγνωστόπουλος, δικηγόρος (και νομικός σύμβουλος της Ολυμπιακής Αεροπορίας, παρακαλώ) για να μας πει την εξής εκπληκτική παπαριά. Ότι η απεργία των τραπεζοϋπαλλήλων είναι παράνομη και αντισυνταγματική, διότι «η απεργία επιτρέπεται μόνο για τη διαφύλαξη και προαγωγή των οικονομικών και εργασιακών γενικά συμφερόντων. Το Σύνταγμα δεν αναγνωρίζει δικαίωμα απεργίας για τη διαφύλαξη και προαγωγή των ασφαλιστικών συμφερόντων των εργαζομένων!» Και καλά, αυτός μπορεί να γράφει ό,τι κατεβάζει η δεξιά γκλάβα του, το δικηγорικό δίπλωμα, όμως, πώς του το έχουν αφήσει ακόμα;

■ ...πλην, όμως, επικίνδυνοι

Για να είμαστε δίκαιοι, όμως, πρέπει να πούμε ότι αυτά τα τερατώδη δεν τα κατεβάζει μόνο η γκλάβα κάποιων δεξιών δικηγόρων, τους οποίους ουδείς παίρνει στα σοβαρά. Αυτά τα τερατογραφήματα νομολογούνται διαρκώς από τους έλληνες δικαστές. Μετά, λοιπόν, εκείνο το «φυντάνι» που έβγαλε παράνομη και καταχρηστική και την απεργία της Πρωτομαγιάς (ο τύπος αυτός είναι επίλεκτος συνδικαλιστής της Ένωσης Δικαστών και Εισαγγελέων), μια πρόεδρος Πρωτοδικών, η Ζωή Κωστόγιαννη, με την υπ' αριθμ. 1317/2005 απόφασή της, κήρυξε παράνομη και καταχρηστική και την 24ωρη απεργία της ΓΣΕΕ στις 24 Ιούνη, ύστερα από αίτημα της εταιρίας Goldair! Δηλαδή, η ελληνική Δικαιοσύνη αμφισβητεί ευθέως το δικαίωμα της κορυφαίας συνδικαλιστικής οργάνωσης, η οποία μάλιστα έχει θεσμικό ρόλο, να κηρύσσει γενική απεργία καλύπτοντας έτσι συνδικαλιστικά κάθε εργαζόμενο στην επικράτεια.

Ξέρετε πώς αντέδρασε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία σ' αυτή την ηρωτοφανή απόφαση; Ίδού το σχετικό απόσπασμα από το Δελτίο Τύπου της ΓΣΕΕ: «Καλούμε την ηγεσία της Δικαιοσύνης να διορθώσει αυτή την απαράδεκτη απόφαση και να επιβεβαιώσει στη συνείδηση των εργαζομένων, ότι πράγματι είναι ανεξάρτητη και αδέσμευτη και σέβεται τους Νόμους και τις Συνταγματικά κατοχυρωμένες ελευθερίες και τα δικαιώματα των ελλήνων πολιτών»!!! Τους φτύνουν κι αυτοί αποφαινόμενοι ότι ψιχαλίζει.

■ Η ιστορία επαναλαμβάνεται

Δυο αντισσφαλιστικούς νόμους ψήφισε η κυβέρνηση Μητσοτάκη, το 1990 και το 1992, και το ΠΑΣΟΚ κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενο ότι θα τους καταργήσει. Τους διατήρησε ανέπαφους. Έναν αντισσφαλιστικό νόμο ψήφισε το ΠΑΣΟΚ το 2002 και η ΝΔ κέρδισε τις εκλογές υποσχόμενη ότι θα τον καταργήσει. Τον διατηρεί ανέπαφο. Όπως βλέπετε, η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται πάντα ως φάρσα.

Η κυβέρνηση της ΝΔ από την πρώτη στιγμή που ανέλαβε τη διαχείριση της καπιταλιστικής εξουσίας είχε αποφασίσει την πλήρη αποδέσμευση των κοινοτικών ενισχύσεων, που παίρνουν οι αγρότες, από την παραγωγή του συνόλου σχεδόν των αγροτικών προϊόντων, φυτικής και ζωικής παραγωγής. Για να χρυσώσουν, όμως, το χάπι στους αγρότες, τα κυβερνητικά στελέχη εμφανίστηκαν στην αρχή ως προβληματισμένα για το αν θα έπρεπε να πάρουν αυτή την απόφαση. Τσιτουριδής, Μπασιάκος και σία εμφανίζονταν ως αγωνιούντες για τις συνέπειες που θα έχει αυτή η απόφαση τόσο στον όγκο παραγωγής των αγροτικών προϊόντων όσο και στις καλλιεργούμενες ως τώρα αγροτικές εκτάσεις.

Ο Ε. Μπασιάκος εξάντλησε όλα τα χρονικά περιθώρια που είχε στη διάθεσή του, πριν ανακοινώσει την προελημμένη κυβερνητική απόφαση, «διαλέχτηκε» με τους γαλαζοπράσινους αγροτοπατέρες -που είναι εκπρόσωποι της πλούσιας αγροτιάς- και στις 28 Ιούνη ανακοίνωσε την απόφαση για ολική αποδέσμευση του συνόλου σχεδόν των αγροτικών προϊόντων.

Τί είναι η ολική αποδέσμευση; Σημαίνει ότι από την 1η Γενάρη του 2006, που θα αρχί-

σποιας ήταν η μείωση της αγροτικής παραγωγής και του αγροτικού πληθυσμού του λεγόμενου φτωχού νότου, που θεωρούνταν και θεωρείται υπεράριθμος. Τότε, είχε επιλεγεί το μέτρο της μερικής αποσύνδεσης των καταβαλλόμενων ενισχύσεων από την παραγωγή. Η χρονική σύμπτωση της με την ολοκλήρωση της πτώσης των κρατών του παλινορθωμένου καπιταλισμού δεν είναι τυχαία. Με την πτώση των χωρών του παλινορθωμένου καπιταλισμού αποδυναμώθηκε η επιρροή του σοβιετικού ιμπεριαλισμού σ' αυτές. Το κενό που δημιουργήθηκε έσπευσε να το καλύψει ο γαλλογερμανικός άξονας που καθόριζε και θα καθορίζει (παρά τα όποια πιεσμοποιήματα) τις χαρακτηρισμένες πολιτικές από τα λεγόμενα θεσμικά όργανα της ΕΕ.

Επειδή, λοιπόν, οι χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού έχουν μεγάλη αγροτική παραγωγή, από τη στιγμή που μπήκαν στη διαδικασία της ενσωμάτωσής τους στη «μεγάλη ευρωπαϊκή αγορά», ήταν επόμενο να αλλάξει και η ΚΑΠ το 1992, προς την κατεύθυνση της μείωσης της αγροτικής παραγωγής της ΕΕ. Και κάτι ακόμη. Μέχρι το 1992, το μεγάλο κεφάλαιο, μέσω της ΚΑΠ, εκτός των άλλων, επεδίωκε και τη συγκράτηση στα ευρωπαϊκά κράτη φτηνού εργατικού δυνα-

πιέστηκαν από τους αγροτικούς συντάκτες να υποδείξουν τις καλλιέργειες που είναι συμφέρουσες για τους αγρότες, όμως αρνήθηκαν να υποδείξουν έστω και μία, προβάλλοντας αστεία επιχειρήματα.

Από την πρώτη χρονιά εφαρμογής του μέτρου της ολικής αποδέσμευσης θα μειωθεί η παραγωγή και η καλλιεργούμενη έκταση. Θα μειωθεί η παραγωγή ακόμη και σε αγροτικά προϊόντα που ήδη είναι ελλειμματικά, όπως π.χ. το σκληρό στάρι και το βόειο κρέας. Όπως αντιλαμβάνεστε, άμεση συνέπεια θα είναι η επιδείνωση του εμπορικού ισοζυγίου των αγροτικών προϊόντων. Τί θα γίνει, όμως, με τις τιμές των τροφίμων; Θα συνεχίσουν την ήδη ανοδική τους πορεία παρά το ότι οι εισαγωγές και οι βιομηχανοί θα εξακολουθούν να προμηθεύονται τα αγροτικά προϊόντα σε πολύ χαμηλές τιμές.

Η κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ, που με ανακοίνωση του έσπευσε να χαιρετίσει την απόφαση της κυβέρνησης για ολική αποδέσμευση, και οι γαλαζοπράσινοι αγροτοπατέρες ισχυρίζονται, ότι μέχρι το 2013 είναι εξασφαλισμένο το εισόδημα των αγροτών. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα μέσω του οποίου επιδιώκουν να εξαπατήσουν τους αγρότες για να μην αντιδράσουν. Είναι μεγάλο ψέμα γιατί:

Πρώτο, οι Κομισάριοι και οι υπουργοί Γεωργίας έχουν ως πάγια τακτική να αναθεωρούν τη βάση δεδομένων πάνω στην οποία στηρίζουν τα μέτρα πολιτικής τους. Θα φέρουμε ένα παράδειγμα. Με την Ατζέντα 2000-2006 η Ελλάδα είχε χάσει το δικαίωμα να καλλιεργεί 10 εκατ. στρέμματα με σκληρό και μαλακό σιτάρι και κατέβηκε στα 6,18 εκατ. στρέμματα. Σύμφωνα με τον οριζόντιο κανονισμό 1782/2003, η Κομισιόν θα κάνει έκθεση για την εξέλιξη της τριχρόνιας εφαρμογής της νέας ΚΑΠ (2007-2009). Είναι σίγουρο ότι οι Κομισάριοι θα καταγράψουν τα νέα δεδομένα της περιόδου 2007-2009 και θα βάλουν τουλάχιστον το ζήτημα να γίνουν οι πληρωμές της πλήρους αποδέσμευσης με βάση αυτά τα νέα δεδομένα και όχι τα δεδομένα της περιόδου 2000-2002. Απ' αυτό και μόνο το λόγο θα μειωθούν σημαντικά οι κοινοτικές επιδοτήσεις και θα κινούνται στα επίπεδα προνοιακού βοηθήματος.

Δεύτερο, έγινε ευρέως γνωστό, ότι τόσο πριν όσο και μετά την τελευταία σύνοδο κορυφής τέθηκε το ζήτημα της αναθεώρησης των πόρων για την ΚΑΠ, όχι μόνο από τον Μπλερ αλλά και απ' άλλους παράγοντες. Έτσι, πρέπει να θεωρείται δεδομένο ότι το αργότερο το 2009 θα έχουμε νέα ΚΑΠ και φυσικά λιγότερους πόρους γι' αυτήν στον κοινοτικό προϋπολογισμό.

Θα επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά, ότι είναι μεγάλο ψέμα ο ισχυρισμός των ευρωλάγων ότι εισρέουν πολλοί πόροι από τον κοινοτικό προϋπολογισμό. Γιατί η Ελλάδα χάνει πολλά λεφτά από τη στιγμή που αναγκάζεται να αγοράσει προϊόντα ατομικής και παραγωγικής κατανάλωσης σε τιμές ευρωπαϊκές, πολύ ψηλότερες από τις διεθνείς. Ας το βάλουμε καλά στο μυαλό μας. Οι περιβόητοι κοινοτικοί πόροι είναι λεφτά του ελληνικού λαού. Στον καπιταλισμό δεν μπορεί να υπάρξει αγροτική παραγωγή χωρίς κρατική χρηματοδότηση και οι τιμές των αγροτικών προϊόντων που χρησιμοποιούνται από τη βιομηχανία για την παραγωγή τροφίμων (και όχι μόνο) είναι και θα είναι πολύ χαμηλές και δεν θα καλύπτουν το κόστος παραγωγής. Τέλος, στον καπιταλισμό δεν χρηματοδοτείται μόνο ο αγροτικός τομέας. Τη μεριδα του λέντους την καρπώνονται το εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο.

Το μέτρο της ολικής αποδέσμευσης των επιδοτήσεων από την παραγωγή το επέβαλαν οι Κομισάριοι και οι υπουργοί Γεωργίας, σε συνεργασία με τους αγροτοπατέρες, προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου και της πλούσιας αγροτιάς.

Γεράσιμος Λιόντος

Καίριο πλήγμα στη φτωχή αγροτιά

σει να εφαρμόζεται αυτή η απόφαση, οι αγρότες θα εισπράττουν κάποιες ενισχύσεις από τον κοινοτικό προϋπολογισμό, ανεξάρτητα από το ύψος της παραγωγής, ακόμα και αν δεν παράγουν ούτε ένα κιλό. Παρακάτω θα μιλήσουμε για το ύψος των ενισχύσεων και για το χρονικό διάστημα που αυτές θα καταβάλλονται.

Αυτό το μέτρο από πρώτη άποψη φαντάζει στους αμήτους στο αγροτικό ζήτημα (που δυστυχώς, για μια σειρά λόγους, είναι η πλειοψηφία του σκληρά εκμεταλλεμένου ελληνικού λαού) σαν μέτρο προνοιακής μεταχείρισης των αγροτών, δεδομένου ότι «θα εισπράττουν κοινοτικές ενισχύσεις χωρίς να παράγουν». Όταν μάλιστα ο Μπασιάκος ισχυρίζεται, ότι πήρε αυτό το μέτρο, γιατί ήταν και απαίτηση των αγροτών, γίνεται φανερό ότι επιδιώκεται και η δυσφήμιση των αγροτών στα μάτια του ελληνικού λαού, που τους βλέπει με μια συμπάθεια μετά το μπαράζ των αποκαλύψεων ότι το εμπορικό και βιομηχανικό κεφάλαιο αγοράζει τα αγροτικά προϊόντα σε εξευτελιστικές τιμές και τα πουλάει πανάκριβα βγάζοντας υπερκέρδη.

Οι Κομισάριοι και οι υπουργοί Γεωργίας των κρατών της ΕΕ, που συναποφάσισαν (το 2003 και το 2004) το μέτρο αυτό δεν τρελάθηκαν να πετάνε λεφτά στο βρόντο, σε μια εποχή μάλιστα που οξύνονται οι διιμπεριαλιστικές αντιθέσεις στους κόλπους της ΕΕ και εντείνονται οι πολιτικές της αυστηρής δημοσιονομικής πειθαρχίας. Επιδιώκουν να αυξήσουν τους ρυθμούς μείωσης του όγκου των παραγόμενων στην ΕΕ αγροτικών προϊόντων και να εξαναγκάσουν την πλειοψηφία της φτωχής αγροτιάς του λεγόμενου νότου της ΕΕ να εγκαταλείψει την αγροτική παραγωγή.

Το 1992, μετά από συζήτηση που είχε κρατήσει δύο περίπου χρόνια, έγινε η πρώτη μεγάλη αντιαγροτική μεταρρύθμιση της ΚΑΠ (Κοινή Αγροτική Πολιτική), κεντρικός στόχος της

μικού. Με την ανάπτυξη, όμως, του μεταναστευτικού ρεύματος από τις χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού, το μεγάλο κεφάλαιο εξασφάλισε φτηνό εργατικό δυναμικό και έτσι εξείλιπταν οι λόγοι για τους οποίους είχαν συμπεριλάβει στην ΚΑΠ τέτοια μέτρα. Τέλος, δεν είναι τυχαίο ότι η νέα ΚΑΠ, της πλήρους αποδέσμευσης των ενισχύσεων από την παραγωγή, χαράζεται χρονικά την ίδια περίοδο που η ΕΕ διευρύνεται με δέκα νέες χώρες, εκ των οποίων οι οκτώ είναι χώρες του παλινορθωμένου καπιταλισμού.

Από την 1η Γενάρη του 2006, οι αγρότες που καλλιεργούν αροτραία (εκτός από το ρύζι), οι κτηνοτρόφοι και οι κτηνοπαραγωγοί θα παίρνουν ως επιδότηση το μέσο όρο της τριετίας 2000-2002, αφού θα αφαιρείται ένα ποσό που θα κυμαίνεται μεταξύ 15% και 18%, ενώ οι ελαιοπαραγωγοί θα παίρνουν το μέσο όρο της τετραετίας 1999-2002, αφού θα αφαιρείται το ίδιο ποσοστό.

Θα επαναλάβουμε για μια ακόμη φορά, ότι το εισόδημα των φτωχών αγροτών ήταν και είναι μικρό και για να εξασφαλιστούν το άθλιο επίπεδο ζωής τους δουλεύουν και αλλού ως εργάτες. Δεύτερο, το εισόδημα των αγροτών είναι μικρότερο απ' αυτό των ανειδίκευτων εργατών για τον ίδιο χρόνο απασχόλησης. Τρίτο, από τη στιγμή που το εισόδημά τους είναι μικρό (όπως προαναφέραμε αναγκάζονται να «ξενοδουλεύουν»), χωρίς αυτό να μπορούν να το εξασφαλίσουν πάντα, λόγω της ανεργίας που μαστίζει την περιφέρεια), θα ήθελαν να παίρνουν τις κοινοτικές ενισχύσεις και να παράγουν και κάτι άλλο για να συμπληρώσουν το εισόδημά τους. Όμως, τέτοιες καλλιέργειες δεν υπάρχουν και αυτές είναι ο κύριος λόγος που η πλειοψηφία των φτωχών αγροτών δεν θα καλλιεργήσει κάτι άλλο ή, αν καλλιεργήσει, σύντομα θα σταματήσει να καλλιεργεί, γιατί δεν θα συμφέρει και όχι γιατί είναι τεμπέληδες, όπως πολλοί καλοθελητές αφήνουν να εννοηθεί. Οι Ε. Μπασιάκος και Α. Κοντός

■ Συμπαιγνία απάτης

Στο τελευταίο τεύχος του «Επειδή...», περιοδικού της ΟΤΟΕ, δημοσιεύεται άρθρο του Θεόδωρου Παπαβλασόπουλου, Γραμματέα Χρηματοπιστωτικού Συστήματος της ΟΤΟΕ (πολύ προχωρημένη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των τραπεζοϋπάλληλων, έχει πόστα λες και είναι επιχείρηση), με τίτλο: «Τα διεθνή λογιστικά πρότυπα και το ασφαλιστικό των τραπεζών». Το άρθρο περιλαμβάνει ενδιαφέρουσες πληροφορίες για το ζήτημα, χωρίς να παίρνει θέση. Έχει περισσότερο ενημερωτικό-τεχνοκρατικό χαρακτήρα. Μεταξύ των άλλων, λοιπόν, διαβάζουμε και τι πρέπει να κάνουν οι τράπεζες, ώστε να εγγράψουν συγκεκριμένα ποσά σε συγκεκριμένους λογαριασμούς του παθητικού τους. Ποσά που αφορούν τις υποχρεώσεις τους έναντι των ασφαλιστικών ταμείων:

«Θα πρέπει να εκπονηθεί Αναλογιστική Μελέτη, η οποία θα φέρει σε σημερινές αξίες τα θεμελιωμένα μέχρι σήμερα δικαιώματα των ενεργών υπαλλήλων -όχι τα μελλοντικά- καθώς και το σύνολο των δικαιωμάτων των συνταξιούχων, με βάση τους όρους των Καταστατικών, και το ποσό που θα προκύψει θα το αφαιρέσει από το σύνολο των περιουσιακών στοιχείων του Ταμείου. Το έλλειμμα που θα προκύψει (δεν μιλάμε για πλεονάσμα, για να είμαστε στοιχειωδώς σοβαροί, διότι κανένα Ταμείο δεν είναι πλεονασματικό), θα εγγραφεί στο παθητικό της τράπεζας» (τεύχος 9, Μαρ-Απρ 2005, σ. 23, η έμφραση δική μας).

Σ' αυτή την επισήμανση βρίσκεται όλη η αλήθεια για το Ασφαλιστικό στις τράπεζες. Τα Ταμεία είναι ελλειμματικά και οι Τράπεζες δεν γουστάρουν να καλύψουν τις υποχρεώσεις τους. Είναι πρόθυμες να συμφωνήσουν με την κυβέρνηση να δώσουν ένα ποσό (και μάλιστα σε δόσεις δεκαετίας) κι ύστερα να νίψουν τα χέρια τους και ν' αφήσουν το έλλειμμα στο ΙΚΑ. Οι Τράπεζες, βέβαια, και η κυβέρνηση έχουν κάθε λόγο να κρύψουν αυτή την αλήθεια. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΟΤΟΕ, όμως, γιατί τόσο καιρό δεν έκανε μια πρόχειρη έστω αναλογιστική μελέτη και να παρουσιάσει τα αποτελέσματά της; Τη δυνατότητα την είχε και την έχει και θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει και το επιστημονικό δυναμικό του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ. Δεν το έκανε διότι βλέπει το ζήτημα καθαρά συντεχνιακά. Δεν θέλει ν' ανοίξει μέτωπο με τους τραπεζίτες και την κυβέρνηση. Τόσο καιρό έκανε μαζί τους παζάρι, διαβούλια επί διαβουλιών, πίσω από τις πλάτες των εργαζόμενων. Όταν, λοιπόν, κάνεις παζάρι, δεν μπορείς να βγαίνεις και να αποκαλύπτεις αλήθειες που κείναι.

■ Αφερέγγυες όδες οι κυβερνήσεις

Προς σκόπιμη χρεοκοπία το ΙΚΑ

Μια ουσιαστική αλλαγή έκανε ο Αλογοσκούφης στη νομοθετική ρύθμιση για το Ασφαλιστικό των τραπεζοϋπάλληλων. Στο σημείο που αναφέρεται στην ανάληψη υποχρεώσεων από τις τράπεζες, ύστερα από «ειδική οικονομική μελέτη», προστέθηκε η εξής παράγραφος: «*Η εξόφληση του ποσού αυτού μπορεί να πραγματοποιείται με καταβολή εργοδοτικής εισφοράς που υπολογίζεται σε ποσοστό του ποσοστού που προβλέπεται από τη νομοθεσία του ΕΤΕΑΜ όπως αυτό προκύπτει από ειδική οικονομική μελέτη*». Είναι αυτό που ζητούσαν οι τραπεζίτες. Μη τυχόν και καθοριστεί ένα σπάντα ποσό και υποχρεωθούν να το πληρώσουν σε σπάντα δόσεις (εντός δεκαετίας). Προτιμούν να μπει ένα επασφάλιστρο, για να μπορούν να κάνουν τα ίδια. Δηλαδή, να μην εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις τους και κάποια στιγμή στο μέλλον να έρθει μια κυβέρνηση και

με μια νέα ρύθμιση να τους σβήσει και αυτά τα χρέη.

Στεκόμαστε ιδιαίτερα σ' αυτή την αλλαγή, γιατί δείχνει καθαρά πώς εξασφαλίζει η κυβέρνηση τη βιωσιμότητα του ΕΤΕΑΜ (επικουρικό του ΙΚΑ) μετά την ένταξη σ' αυτό των επικουρικών των τραπεζοϋπάλληλων. Ουσιαστικά δεν εξασφαλίζει τίποτα, αφού όλα επαφίενται σε κάποια μελλοντική ρύθμιση και σε κάποια ποσά που θα πρέπει να δώσουν οι τράπεζες, τα οποία θα είναι πολύ λιγότερα από αυτά που χρωστούν, χωρίς κανείς να είναι σίγουρος ότι θα δώσουν κι αυτά τα λίγα (μάλλον για το αντίθετο πρέπει να είμαστε σίγουροι).

Το Ασφαλιστικό ως σύνολο έχει ανοίξει και πάλι, τρία μόλις χρόνια μετά το νόμο Ρέππα που υποτίθεται ότι το έλυσε για τα επόμενα 30 χρόνια (μέχρι το 2032). Δεν είναι μόνο η κυβέρνηση αυτή που το ανοίγει. Είναι και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που πριν λίγο καιρό έδωσε στη δημοσιότητα μια μελέτη του ΙΝΕ/ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, σύμφωνα με την οποία το ΙΚΑ δεν βγαίνει και γι' αυτό πρέπει να αυξηθεί το 1% του ΑΕΠ που πρέπει να δίνει κάθε χρόνο το κράτος, σύμφωνα με το νόμο Ρέππα. Αυτοί που συμφώνησαν σ' αυτό το νόμο, διαβεβαίωνοντας εργαζόμενους και συνταξιούχους ότι το πρόβλημα χρηματοδότησης λύθηκε, ανακάλυψαν τώρα ότι αυτό που πριν δυο χρόνια θεωρούσαν ικανοποιητικό δεν φτάνει!

Το οικονομικό-χρηματοδοτικό είναι το βασικό πρόβλημα κάθε ασφαλιστικού συστήματος, σύμφωνα με την πάγια τεχνική διαχείρισης που ασκείται στα καπιταλιστικά συστήματα. Εκεί, λοιπόν, το ΙΚΑ και το ΕΤΕΑΜ, που σύντομα θα περιλαμβάνουν όλους τους μισθωτούς πλην δημόσιων υπαλλήλων, πάσχει. Νοσεί βαρύτατα.

Γιατί; Μήπως υπάρχει πρόβλημα παροχών; Ναι, υπάρχει πρόβλημα παροχών, μόνο που έχει τον ακριβώς αντίθετο χαρακτήρα απ' αυτόν που παρουσιάζει η κυρίαρχη προπαγάνδα. Αν οι συντάξεις αλλά και οι παροχές υγείας, ατυχήματος, ανεργίας κ.λπ. στην Ελλάδα συγκριθούν με τα ισχύοντα στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες της ΕΕ, θα διαπιστώσουμε μια πολύ μεγάλη ψαλίδα. Για ποιες πλούσιες παροχές, λοιπόν, γίνεται λόγος;

Το πρόβλημα του ΙΚΑ είναι πρόβλημα εσόδων. Και εδώ, όμως, η κυρίαρχη προπαγάνδα έχει την απάντηση έτοιμη: φτάνει η χειροτέρευση της σχέσης ασφαλισμένων προς συ-

νταξιούχους. Φτάνει, όμως, γι' αυτό οι εργαζόμενοι; Φτάνει οι εργαζόμενοι που δεν βγαίνουν με τη μια δουλειά και αναγκάζονται να κάνουν και δεύτερη, χωρίς ασφάλιση; Φτάνει οι εργαζόμενοι για το σπορ της μούρης εργασίας στο οποίο επιδίδονται οι καπιταλιστές; Ξέρετε σε τι μόνο φτάνει οι εργαζόμενοι; Που πλέον ζουν κατά μέσο όρο περισσότερα χρόνια σε σχέση με το παρελθόν! Αυτό είναι το... μέγα έγκλημα για το οποίο πρέπει να τιμωρηθούν.

Την περασμένη Τρίτη, στελέχη της κυβέρνησης και του ΠΑΣΟΚ συνυπήρξαν αρμονικά σε μια εκδήλωση στην οποία παρουσιάστηκε από Ινστιτούτο του Παντείου μελέτη με τίτλο «Ερευνα για την Υγεία, τη Γήρανση και τη Συνταξιοδότηση στην Ευρώπη». Ο γενικός γραμματέας Κοινωνικών Ασφαλίσεων Δ. Κωστόπουλος αποφάνθηκε ότι η χώρα μας είναι από τις πρώτες στην αποχώρηση νέων ανθρώπων και στις πρόωρες συνταξιοδοτήσεις. Η εκπρόσωπος του ΠΑΣΟΚ Α. Διαμαντοπούλου αποφάνθηκε ότι υπάρχει αναντιστοιχία ανάμεσα στο ψηλό προσδόκιμο ζωής και το χαμηλό όριο ηλικίας συνταξιοδότησης! Τους ενοχλεί σφόδρα, λοιπόν, που ο εργαζόμενος ζει μερικά χρόνια παραπάνω ως συνταξιούχος σε σχέση με το παρελθόν. Και επειδή δεν μπορούν να ζητήσουν την εφαρ-

μογή του καθεστώτος γαλέρας, όπου οι σκλάβοι πέθαιναν δεμένοι στα κουπιά, ετοιμάζονται να προτείνουν αύξηση των ορίων ηλικίας, ξεκινώντας πρώτα από τα Βαριά και Ανθυγιεινά.

Όμως, μια έντιμη αναλογιστική μελέτη, που θα ξεκινούσε από την ίδρυση του ΙΚΑ το 1951, θα κατέληγε αβίαστα στο συμπέρασμα ότι αν εφαρμόζονταν οι νόμοι, αν δεν καταληστεύονταν το ΙΚΑ, δεν θα είχε σήμερα κανένα πρόβλημα όχι μόνο να καλύψει τις υποχρεώσεις του έναντι των συνταξιούχων του, αλλά και να βελτιώσει το επίπεδο των παροχών. Μιλάμε με κριτήρια καθαρά τεχνοκρατικά, χωρίς να βάζουμε την ταξική διάσταση στην προσέγγισή μας.

Επί τρεις δεκαετίες το ΙΚΑ είχε μεγάλα πλεονάσματα κάθε χρόνο, γιατί ήταν νέο ταμείο και δεν είχε «ωριμάσει». Οι ασφαλισμένοι ήταν πολύ περισσότεροι από τους συνταξιούχους. Όμως, τα αποθεματικά που σχηματίζονταν κάθε χρόνο δεν αξιοποιούνταν προς όφελος του μελλοντος του Ταμείου. Τα δέσμευε υποχρεωτικά το κράτος, άτοκα ή με εξευτελιστικό σε σχέση με τα ισχύοντα επιτόκιο, και τα μοίραζε ως δανεικά κι αγύριστα στους «επενδυτές». Επίσης, το κράτος ασκούσε οικονομική και κοινωνική πολιτική με τα λεφτά του ΙΚΑ. Χάριζε χρέη σε καπιταλιστές με

χαριστικές ρυθμίσεις, έκανε επιτροπές ασφαλιστικών εισφορών σε εξαγωγείς, διέγραφε βεβαιωμένες οφειλές προβληματικών επιχειρήσεων κ.λπ. Κι ακόμη, ενέτασε ολόκληρες κατηγορίες πολιτών στην ασφάλιση του ΙΚΑ (παλιννοστούντες, ομογενείς, χρεοκοπημένα Ταμεία), χωρίς να δίνει στο ΙΚΑ την απαιτούμενη δαπάνη.

Επίσης, μολοντί από τον ιδρυτικό νόμο (1846/1951) προβλεπόταν συμμετοχή του κράτους στη χρηματοδότηση της Ασφάλισης, επί δεκαετίες το κράτος δεν έδινε δεκάρα τσακιστή. Και όταν θεσμοθετήθηκε συγκεκριμένη κρατική συμμετοχή, με το νόμο Σιούφα, για τους προσλαμβανόμενους από 1.1.1993, σε εφαρμογή υποτίθεται της τριμερούς χρηματοδότησης, και πάλι το κράτος δεν ήταν συνεπές στις υποχρεώσεις του. Ετσι, εμφανιζόταν το φαινόμενο, το ΙΚΑ να εξαναγκάζεται σε τραπεζικό δανεισμό με επαχθείς όρους και την ίδια στιγμή το κράτος έγραφε... χρέη, τα οποία δεν είχε σκοπό να πληρώσει.

Τί έκανε; Με τον ίδιο τρόπο που κάθε δυο χρόνια το κράτος βγάζει μια χαριστική ρύθμιση για τους εισφοροκλέφτες και τους λείει πληρώστε τα άτοκα, χωρίς τα πρόστιμα και με δόσεις, έτσι έσβησε και τα δικά του χρέη, με το νόμο Ρέππα-Χριστοδουλάκη. Έδωσε κάτι έναντι, έσβησε την υποχρέωση που είχε από το νόμο Σιούφα, μαγείρεψε τα νούμερα, ανέλαβε και την υποχρέωση να δίνει 1% του ΑΕΠ κάθε χρόνο ως επιχορήγηση στο ΙΚΑ και... καθάρισε. Φυσικά, όλοι ήξεραν ότι στην κατάσταση που βρισκόταν το ΙΚΑ, καταληστευμένο και χωρίς αποθεματικά, χρωστώντας λεφτά στον ΟΑΕΔ, τον ΟΕΚ και την Εργατική Εστία, χρωστώντας πολύ περισσότερα στο επικουρικό του, το ΤΕΑΜ (αναλυτικά γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο), δεν υπήρχε περίπτωση να «βγει» όχι με 1% αλλά ούτε με 3% του ΑΕΠ κάθε χρόνο. Εβαλε πλάτη, όμως, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και πέρασε ο νόμος Ρέππα, κοροϊδεύοντας τους εργαζόμενους, ότι το πρόβλημα λύθηκε μέχρι το 2032.

Ας δούμε, όμως, πώς εφαρμόστηκε ακόμα και αυτός ο νόμος Ρέππα-Χριστοδουλάκη. Στο άρθρο 4, παρ. 1α, προβλέπεται ότι από το 2003 μέχρι το 2008 το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ «χρηματοδοτείται κατ' έτος με κυμαινόμενα ποσά, τα οποία, κατά μέσο όρο, αντιστοιχούν σε ποσοστό 1% του ετήσιου Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ)».

Στα όσα αναφέρονται στη διπλανή στήλη για τα έλλειμματα των τραπεζοϋπάλληλων Ταμείων (με ευθύνη των Τραπεζών, βεβαίως), ως προσθέσουμε και δυο ομολογίες από ανθρώπους... υπεράνω υποψίας:

«*Το ασφαλιστικό των τραπεζών είναι ένα ιδιαίτερα σύνθετο και με πολλές πτυχές θέμα: δεν είναι μόνον τα διάφορα ταμεία, κύρια και επικουρικά, που παρουσιάζουν μεγάλα έλλειμματα και που στο σύνολό τους είναι μεγαλύτερα από το σύνολο των κεφαλαίων του τραπεζικού συστήματος*».

Τάκης Αράπογλου, πρόεδρος και διευθύνων σύμβουλος της Εθνικής Τράπεζας, (Ναυτεμπορική, 27.6.05)

«*Υπολογίζεται από τις πρώτες μελέτες που έχουν γίνει ότι το κόστος από την υπαγωγή του επικουρικού της Εμπορικής Τράπεζας μπορεί και να ξεπεράσει το 1,5 δισ. ευρώ. Είναι ένα τεράστιο κόστος, δεδομένου ότι τα κεφάλαια της Εμπορικής Τράπεζας φθάνουν μόλις το 1,2 δισ. ευρώ. Θα υποχρεωθεί το δημόσιο να κάνει αύξηση κεφαλαίου και να ζητήσει και από τους άλλους μετόχους να συμμετάσχουν*».

Γιώργος Αλογοσκούφης, Βουλή, 27.6.05

■ Αποκάλυψη Μητσοτάκη

Η φιλολογία που αναπτύχθηκε μετά την παρέμβαση Μητσοτάκη στο Ασφαλιστικό είχε καθαρά παραπολιτικό χαρακτήρα: Γιατί στηρίζει ο Μητσοτάκης την κυβέρνηση; Γιατί δεν γουστάρει τον Εβερτ, γιατί θέλει καλές σχέσεις με τον Καραμανλή για να κάνει τη Ντόρα υπουργό Εξωτερικών ή τον Κυριάκο υφυπουργό και πάλι λέγοντας.

Όμως, δεν είναι η πρώτη φορά που παρεμβαίνει ο Μητσοτάκης. Όλες οι παρεμβάσεις του είχαν τον χαρακτήρα της κριτικής από τα δεξιά. Επί κυβέρνησης Σημίτη έκανε κριτική από τα δεξιά και ταυτόχρονα διαφοροποιούνταν από τη λαϊκιστική αντιπολίτευση της ΝΔ. Επί κυβέρνησης Καραμανλή κάνει επίσης κριτική από τα δεξιά, ζητώντας περισσότερα και άμεσα αντιλαϊκά μέτρα. Αυτή τη φορά, λοιπόν, δεν είχε λόγο να κάνει κριτική από τα δεξιά στην κυβέρνηση. Αντίθετα, είχε κάθε λόγο να στηρίζει το νομοθέτημα του Αλογοσκούφη, πολύ περισσότερο που το κριτικάρει ο Εβερτ. Οχι μόνο γιατί δεν θέλει να βλέπει τον Εβερτ ούτε ζωγραφιστό, αλλά κυρίως γιατί η στάση του Εβερτ είναι καθαρά λαϊκίστικη.

Πέραν των παραπάνω, ο Μητσοτάκης στις δηλώσεις του είτε μια μεγάλη αλήθεια, η οποία πέρασε εντελώς απαρατήρητη (όχι τυχαία). Είπε χαρακτηριστικά: «*Η κυβέρνηση δήλωσε ότι ουσιαστικά θα ανοίξει το Ασφαλιστικό και θα προχωρήσει σε γενική αναλογιστική μελέτη, που θα αποτυπώσει την πραγματικότητα γύρω από το Ασφαλιστικό*». Αποκάλυψε, δηλαδή, ο Μητσοτάκης αυτό που προσπαθούν να κρύψουν και η κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οτι η ανατροπή στο Ασφαλιστικό των τραπεζοϋπάλληλων αποτελεί τον προάγγελο για μια ακόμη γενικευμένη αντιασφαλιστική ανατροπή.

Στην επόμενη παράγραφο (2β) προβλέπεται ότι από το 2009 μέχρι το 2032 η ετήσια κρατική επιχορήγηση θα είναι στάνταρ 1% του ΑΕΠ.

Το ερώτημα είναι γιατί να υπάρχουν δυο περίοδοι, μία μέχρι το 2008 και μία από το 2009 και μετά; Η απάντησή μας πάει στην ουσία. Στην πρώτη περίοδο, που είναι ορατή, το κράτος παίρνει το δικαίωμα να δίνει κυμαινόμενη επιχορήγηση. Στη δεύτερη περίοδο «σταντάρε» το 1%, αλλά μέχρι τότε, μέχρι το 2009, οι εμπνευστές του νόμου Ρέππα ήξεραν πολύ καλά ότι θα υπάρξει καινούργιος ασφαλιστικός νόμος, γι' αυτό και δεν τους ένοιαζε.

Πήραμε τους προϋπολογισμούς του ΙΚΑ για τα έτη 2003, 2004 και 2005 και είδαμε ότι οι ετήσιες κρατικές επιχορηγήσεις είναι 0,9%, 0,88%, 0,91%, αντίστοιχα. Μέσος όρος πρώτης τριετίας εφαρμογής του νόμου Ρέππα 0,9%. Υπολείπονται 510 εκατ. ευρώ, ποσό διόλου ευκαταφρόνητο. Λέτε να σπεύσει το 2006 ή έστω το 2007 το κράτος να καλύψει τη διαφορά; Δηλαδή, άφηνε υπόλοιπο οφειλής τα χρόνια που το δημοσιονομικό πρόβλημα δεν ήταν τόσο εκρηκτικό και θα σπεύσει να το καλύψει τα επόμενα χρόνια, σε μια περίοδο που το δημοσιονομικό πρόβλημα έχει πάρει εκρηκτικές διαστάσεις και η Ελλάδα έχει μπει στις γνωστές κοινοτικές διαδικασίες υπερβολικού ελλείμματος; Η Κομισιόν είναι σαφής. Περισσότερες από μία φορές έχει ζητήσει από την ελληνική κυβέρνηση να μεταρρυθμίσει το ασφαλιστικό, ώστε να μειωθεί το αναλογιστικό έλλειμμα. Αλλά και η κυβέρνηση, που επιβάλλει τα χάρτα, δεν πρόκειται να σπεύσει να καλύψει τα χρωστούμενα στο ΙΚΑ. Θα φτάσουμε στο 2008 και το μισό δισ. που χρωστάει σήμερα το κράτος θα έχει γίνει ένα δισ. ευρώ. Τότε θα έχει έρθει η ώρα για ένα νέο αντισφαλιστικό νόμο, οπότε και αυτά τα χρωστούμενα θα πάνε «υπέρ πίστεως», όπως και τα προηγούμενα.

Πάει πολύ, λοιπόν, να ζητάνε και τα ρέστα από εργαζόμενους και συνταξιούχους, μετά απ' όλη αυτή την προϊστορία. Ταυτόχρονα, όμως, είναι ασυγχώρητη αφελεια να δείχνει οποιοσδήποτε εργαζόμενος εμπιστοσύνη σ' αυτά που υπόσχονται οι κυβερνήσεις. Η προϊστορία, στην οποία εντελώς περιληπτικά αναφερθήκαμε παραπάνω,

δείχνει ότι όλες οι κυβερνήσεις είναι αφερέγγυες. Ακόμα και ως προς τις υποχρεώσεις που με νόμο αναλαμβάνει το κράτος έναντι των ασφαλιστικών ταμείων ενεργούν σαν κοινοί μπαταχτσήδες.

Βγαίνει ο Αλογοσκούφης και δηλώνει κουτοπόνηρα, ότι το 1% του ΑΕΠ που προβλέπει ο νόμος Ρέππα (αυτό που δεν το δίνουν ολόκληρο, όπως είδαμε) είναι επαρκές και για τη συγχώνευση των Ειδικών Ταμείων που προβλέπει ο νόμος Ρέππα. Δεν δεσμεύεται, όμως, για τίποτα. Δηλώνει απλώς, ακόμα πιο κουτοπόνηρα, ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, γιατί έτσι κι αλλιώς το κράτος εγγυάται την καταβολή των συντάξεων. Φέξε μου και γλίστρησα, δηλαδή. Διότι πάντοτε το κράτος εγγυόταν την καταβολή των συντάξεων. Και ταυτόχρονα εγγυόταν την καταλήστευση του ΙΚΑ. Κι όταν τα ελλείμματα συσσωρεύονταν, εξαιτίας της καταλήστευσης, το κράτος ερχόταν με ένα νόμο και επέβαλε το πετσόκομμα των συντάξεων και την αύξηση των ορίων ηλικίας. Από κει και πέρα... εγγυόταν την καταβολή των πετσόκομμένων συντάξεων.

Το ίδιο θα γίνει και τώρα. Από την εποχή του νόμου Ρέππα υπάρχει μια μεθόδευση συγκέντρωσης όλων των Ταμείων στο ΙΚΑ και το ΕΤΕΑΜ, για να περάσει πιο εύκολα η γενική αντιακραλιστική ανατροπή. Τι μαζεύουν στο ΙΚΑ και στο ΕΤΕΑΜ; Ταμεία ελλειμματικά με συνταξιούχους που παίρνουν συντάξεις πάνω από το μέσο όρο του ΙΚΑ και που οι εργοδότες τους θέλουν να ξεφορτωθούν τις υποχρεώσεις τους. Αν ήταν να συνεχίσουν να έχουν τις ίδιες υποχρεώσεις, δεν θα έκαναν τόση φασαρία για τη συγχώνευση. Ποιο θα είναι το αποτέλεσμα; Το ΙΚΑ θα φτάσει μια ώρα γρηγορότερα κοντά στη χρεοκοπία. Για το ΕΤΕΑΜ δεν το συζητάμε. Αυτό είναι ήδη χρεοκοπημένο και στέκεται με το ζόρι. Γι' αυτό και ο Αλογοσκούφης εξήγησε ότι θα συνενώσει ξανά τα δυο Ταμεία (ΙΚΑ και ΕΤΕΑΜ), που ο Ρέππας τα είχε κάνει εντελώς χωριστά. Ας απεμπλακούμε, λοιπόν, μια ώρα γρηγορότερα από τις ψυχοβγαλτικές λογιστικές προσεγγίσεις και ας διεκδικήσουμε αυτά που δικαιούμαστε. Ας κόψουν το λαίμο τους να τα ικανοποιήσουν.

Σκόπιμο το μπάχαλο του ΕΦΕΤ

Την περασμένη Δευτέρα, η βουλευτίνα του ΣΥΝΤΑ. Ξηροτύρη με επίκαιρη ερώτησή της ρώτησε τον υφυπουργό Ανάπτυξης Ι. Παπαθανασίου εάν σκέπτεται να υπαχθεί ο ΕΦΕΤ στο υπουργείο Γεωργίας δεδομένου ότι το ζητούν πολλοί φορείς. Η απάντηση που έδωσε ο Ι. Παπαθανασίου είναι αποκαλυπτική: «Δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή καμιά πρόθεση να αλλάξει ο φορέας στον οποίο υπάγεται ο ΕΦΕΤ έστω και αν υπάρχουν ορισμένες αντιρρήσεις από ορισμένους, που στο τέλος-τέλος δεν αφορούν τους πολίτες».

Δεν υπάρχει, λέει ο Ι. Παπαθανασίου καμιά πρόθεση να αλλάξει ο φορέας στον οποίο θα υπάγεται ο ΕΦΕΤ. Τότε γιατί συμφώνησε ο προϊστάμενός του υπουργός Δ. Σιούφρας να εξεταστεί και το ζήτημα της μεταφοράς ή όχι του ΕΦΕΤ στο υπουργείο Γεωργίας, από μεικτή επιτροπή των υπουργείων Γεωργίας και Ανάπτυξης, στην οποία παίρνει μέρος και η ΠΟΓΕΔΥ; Ο Παπαθανασίου επιβεβαιώνει αυτό που είχαμε γράψει για το ρόλο της μεικτής επιτροπής. Οτι δηλαδή ο Δ. Σιούφρας δέχτηκε τη σύστασή της μόνο και μόνο για να κερδίσει χρόνο, ενώ δεν είναι διατεθειμένος να γίνει ο ΕΦΕΤ, έστω διοικητικά, ενιαίος φορέας για τα τρόφιμα από το χωράφι ως το ράφι, όπως απαιτεί ο κανονισμός 882/2004, που θα αρχίσει να ισχύει από την 1η Γενάρη του 2006.

Δηλώνοντας ο υφυπουργός ότι ορισμένοι (δηλαδή οι γεωτεχνικοί της ΠΟΓΕΔΥ) εκφράζουν ορισμένες αντιρρήσεις, που δεν αφορούν μάλιστα τους πολίτες, υποβαθμίζει τη σημασία που έχει ο κανονισμός 882/2004, επιβεβαιώνει την εκτίμησή μας ότι η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Ανάπτυξης θέλει να παραμείνει ο ΕΦΕΤ ως έχει και χαρακτηριστικά, εμμέσως πλην σαφώς τους γεωτεχνικούς της ΠΟΓΕΔΥ ως συντεχνία.

Την Πέμπτη, που γράφονταν αυτές οι γραμμές, έγινε η τρίτη και τελευταία συνεδρίαση της μεικτής επιτροπής, δεν γνωρίζουμε όμως τι συζητήθηκε και τι θέση πήραν οι εκπρόσωποι της ΠΟΓΕΔΥ. Σε κάθε περίπτωση, όμως, μετά τις κυνικές δηλώσεις του Ι. Παπαθανασίου, μία είναι η πρόβλεψη στάση για την ΠΟΓΕΔΥ. Να διακόψει τις ανούσιες συζητήσεις με τους εκπροσώπους της κυβέρνησης και να ετοιμάσει τις κινητοποιήσεις των γεωτεχνικών, για να πετύχει τη δημιουργία ενός ΕΦΕΤ διοικητικά ενιαίου, ανεξάρτητα από το ότι αυτό δεν φτάνει για την εξασφάλιση της διενέργειας ουσιαστικών ελέγχων για την παραγωγή ασφαλών προϊόντων.

■ Θύματα τσουνάμι

Οι φτωχοί έγιναν φτωχότεροι

Η ανθρώπινη οργάνωση Oxfam είναι υπεράνω κάθε υποψίας για αντικαπιταλιστική... παρεκτροπή. Εξι μήνες μετά τα φονικά τσουνάμι στη νοτιοανατολική Ασία, η εν λόγω οργάνωση συνέταξε μια έκθεση στην οποία αναφέρει: «Απελπισμένοι φτωχοί άνθρωποι έγιναν φτωχότεροι από το τσουνάμι. Η ανθρωπιστική βοήθεια δεν έφτασε μέχρι αυτούς».

Ενας Έλληνας δημοσιογράφος που δεν συνηθίζει να λέει και να γράφει ψέμματα, ο Γιάννης Κανελλάκης, έστειλε στην «Ελευθεροτυπία» μια ανταπόκριση φωτιά από τη Σρι Λάνκα: «Αβοήθητοι από διεθνείς Οργανισμούς, διεθνείς φορείς και άλλες οργανώσεις, που τις πρώτες μέρες της θεομηνίας έδειχναν να ευαισθητοποιούνται. Πέρασαν έξι μήνες! Ο χρόνος, βουβός, μοιάζει με πληγή που αιμορραγεί. Τα υπέρογκα ποσά που συγκεντρώθηκαν από λαούς και μεμονωμένους ανθρώπους δεν βρήκαν ακόμη τους παραλήπτες τους».

Οι διαπιστώσεις αυτές έρχονται σε πλήρη αντίθεση με τις τηλεοπτικές εικόνες που μας βομβάρδισαν στην επέτειο του εξαμήνου. Σ' αυτές είδαμε ορφανά παιδάκια να φιλοξενοούνται σε σύγχρονες εγκαταστάσεις, ευτυχημένους χωρικούς να χιτίζουν τα νέα σπίνια τους και άλλα τέτοια ειδυλλιακά, που έπειθαν πως όλα εκεί κάτω χιτίζονται καλύτερα και οι πληγές επουλώνονται, χάρη στη διεθνή ανθρωπιστική βοήθεια. Η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική από την ψεύτικη εικόνα της διεθνούς προπαγάνδας.

Ο ΟΗΕ, που θα συντόνιζε την επιχείρηση παροχής βοήθειας, έχει εισπράξει μόλις 1 δισ. δολάρια από τα 11 δισ. που είχαν υποσχεθεί ότι θα δώσουν οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις. Αρκέστηκαν στο 10%. Το υπόλοιπο 90% ήταν σκέτη προπαγάνδα. Όσο για τα λεφτά που έδωσαν απλοί άνθρωποι σε όλο τον κόσμο, αυτά έγιναν ανθρωπιστικές μπιζνές από τα γνωστά λαμόγια των ΜΚΟ, αλλά και από τις κυβερνήσεις, που χρησιμοποίησαν τη βοήθεια για να αναπτύξουν τα γεωστρατηγικά τους σχέδια, σε συνεργασία και με τις διεφθαρμένες κυβερνήσεις των χωρών που επλήγησαν από το τσουνάμι. Τα χρήματα που διοχετεύθηκαν στις πληγείσες περιοχές διατέθηκαν κυρίως στις κυβερνήσεις, για να τα δώσουν με τη σειρά τους στους επιχειρηματίες και γαιοκτήμονες της περιοχής. Ο κοσμάκης έμεινε αβοήθητος να προσπαθεί μόνος του να επουλώσει τις πληγές του, με την ισχνή βοήθεια κάποιων πραγματικά ανθρωπιστικών οργανώσεων, οι οποίες βέβαια δεν μπορούσαν ούτε στο ελάχιστο να σηκώσουν το βάρος της καταστροφής.

Εμαθε, μήπως, κανείς στην Ελλάδα τί απέγινε με τη βοήθεια που τόσο απλόχερα πρόσφερε ο ελληνικός λαός, που αναδείχτηκε στις πρώτες θέσεις παγκόσμια; Όχι, βέβαια. Να σας το πούμε εμείς με λίγα λόγια. Ναύλωσαν ένα κρουαζιερόπλοιο (!), φόρτωσαν σ' αυτό τμήμα της υλικής βοήθειας, φόρτωσαν και μερικούς γιατρούς που έσπευσαν αφιλοκερδώς να προσφερθούν και τους έστειλαν κρουαζιέρα. Αραξαν το κρουαζιερόπλοιο στο Τρικομάλε, ένα λιμάνι στα βόρεια της Σρι Λάνκα, στα σύνορα της περιοχής που ελέγχει το κράτος με την περιοχή που ελέγχουν οι «Τίγρεις» Ταμίλ και οι γιατροί δεν μπόρεσαν να προσφέρουν καμιά βοήθεια. Γιατί το πλοίο άραξε σε στρατιωτικά προστατευμένη περιοχή και πρόσβαση σ' αυτό (και στις ιατρικές υπηρεσίες) είχαν μόνο όσοι περνούσαν από τον έλεγχο του καθεστώτος. Όσο για την υλική βοήθεια, ουδείς έμαθε πώς διανεμήθηκε. Όπως μας εξομολογήθηκαν γιατροί που ήταν στην αποστολή, αισθάνθηκαν ότι το ελληνικό κράτος τους χρησιμοποίησε ως γλάστρες σε μια διπλωματική αποστολή, γι' αυτό και με την πρώτη ευκαιρία σηκώθηκαν και έφυγαν, αφού δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, δεν μπορούσαν να προσφέρουν αυτά για τα οποία δήλωσαν εθελοντές. Ε, κάπως έτσι έγιναν τα πράγματα και με τις άλλες αποστολές. Γι' αυτό και η Oxfam αποφαίνεται ότι οι φτωχοί έγιναν φτωχότεροι.

■ Διεύρυνση της ΕΕ

Μήλον της έριδος η Τουρκία

Καθώς οι πληγές που άνοιξε στο ναυάγιο του ευρωσυντάγματος και της πρόσφατης συνόδου κορυφής της ΕΕ δεν λένε να κλείσουν και ο πόλεμος για την ιμπεριαλιστική ηγεμονία μαίνεται, ρήγματα εμφανίζονται και στον άλλοτε αρραγή γαλλογερμανικό άξονα. Μήλον της έριδος είναι η Τουρκία.

Ο γάλλος υπουργός Εσωτερικών Νικολά Σαρκοζί, ισχυρό στέλεχος της κυβερνώσας παράταξης, δήλωσε πως η ΕΕ πρέπει να δεχτεί στους κόλπους της τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία και μετά να παγώσει τις διαδικασίες της διεύρυνσης «τουλάχιστον όσο διάστημα οι θεσμοί

δεν θα έχουν ανανεωθεί». Αντίθετα, ο γερμανός υπουργός Εξωτερικών Γίόσκα Φίσερ δήλωσε ότι «η ΕΕ πρέπει να παραμείνει προσηλωμένη στη δέσμευση που έχει αναλάβει για την περαιτέρω διεύρυνσή της, παρά την αυξανόμενη λαϊκή αντίδραση σε αυτό».

Είναι χαρακτηριστικό ότι ούτε ο Σαρκοζί ούτε ο Φίσερ ονομάσαν την Τουρκία αλλά σ' αυτή αναφέρονταν. Η λέξη «Τουρκία» έχει γίνει απαγορευμένη λέξη μεταξύ των ιμπεριαλιστών πολιτικών, όμως στις 3 Οκτώβρη οι ηγέτες των «25» είναι υποχρεωμένοι να πάρουν θέση. Ο Τόνι Μπλερ, που από χτες εί-

να ο προεδρεύων της ΕΕ κατέστησε σαφές ότι θα εργαστεί για να αποφασιστεί τον Οκτώβρη συγκεκριμένη διαδικασία για την ένταξη της Τουρκίας. Μια ένταξη που επιθυμεί διακαώς ο αγγλοσαξονικός άξονας, για πολιτικούς λόγους. Όπως, όμως, σημειώνουν οι «Φαϊνάνσιαλ Τάιμς», «εάν και οι 25 χώρες μέλη δεν συμφωνήσουν σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο διαπραγματεύσεων, η διαδικασία δεν μπορεί να ξεκινήσει στις 3 Οκτώβρη, όπως είναι προγραμματισμένο». Ας σημειωθεί ότι στο ζήτημα της ένταξης της Τουρκίας έχουν διασπαστεί τα δυο βασικά στρατόπεδα που συγκρούστηκαν

στην πρόσφατη σύνοδο κορυφής. Βρετανία και Γερμανία θέλουν να συνεχιστεί η διαδικασία, ενώ Γαλλία και Ολλανδία ζητούν να εξεταστεί πριν την έναρξη των διαπραγματεύσεων εάν η Τουρκία έχει ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία των μεταρρυθμίσεων.

Το μπέρδεμα είναι μεγάλο και ουδείς μπορεί να διαβεβαιώσει σήμερα αν στις 3 Οκτώβρη όλα θα κυλήσουν ομαλά για την Τουρκία. Ετσι, πολλαπλασιάζονται τα προβλήματα που πρέπει να επιλύσουν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ευρωλάνδης, προκειμένου να βρουν ένα νέο modus operandi για την ΕΕ.

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

■ 64η συνεδρίαση

Παρασκευή, 24.6.05

Τελευταία συνεδρίαση του δικαστηρίου στο ακροατήριο και ο λόγος σε όσους κατηγορούμενους ζήτησαν να δευτερολογήσουν.

Πρώτος, ο Χρ. Τσιγαρίδας, το πλήρες κείμενο της δευτερολογίας του οποίου παρατίθεται στη συνέχεια (από γραπτό κείμενο που έδωσε ο ίδιος):

Κύριε πρόεδρε, κυρία και κύριοι δικαστές

Είναι γεγονός, ότι μας δόθηκε η ευχέρεια και η άνεση σε όλη τη διάρκεια της δίκης να διατυπώνουμε τις θέσεις μας σε κρίσιμα σημεία που αναδεικνύονταν από τη διαδικασία. Όμως, η δικαιοσύνη των προτάσεων των εισαγγελέων, οι απολογίες των συγκατηγορούμενων μου, οι αγορεύσεις των συνηγόρων υπεράσπισης επιβάλλουν τη σημερινή μου δευτερολογία, σε μια τελευταία προσπάθεια να ξεκαθαρίσουν ορισμένα νομικά αλλά και σοβαρά πολιτικά θέματα.

A. ΠΑ ΤΗΝ «ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»

Μετά τις λεπτομερείς εξηγήσεις που δόθηκαν από μένα και πολλούς μάρτυρες, αλλά και τα κείμενα των «Αντιπληροφορήσεων» που είχατε στη διάθεσή σας, θα έλεγε κανείς ότι δεν έμεινε καμιά αμφιβολία ότι η «Αντιπληροφόρηση» ήταν περιοδικό του ευρύτερου χώρου κοινωνικής αντίστασης, χωρίς να είναι όργανο κάποιας συγκεκριμένης οργάνωσης, που εκδιδόταν μέχρι τη δολοφονία του Χρήστου Κασίμη σε νόμιμα νοικιασμένο χώρο, γνωστό σε δεκάδες ανθρώπους. Οι εισαγγελείς, όμως, δεν άκουσαν τίποτε. Γι' αυτούς η «Αντιπληροφόρηση» ήταν το περιοδικό του ΕΛΑ και το υπόγειο στη Λεωφόρο Ιωνίας ήταν η γιάφκα του ΕΛΑ. Η έλλειψη έστω και ενδείξεων ενοχής τους αναγκάζει να παραποιούν την πραγματικότητα. Πάνω σ' αυτό δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να προστεθεί. Οποιος θέλει να καταλάβει καταλαβαίνει. Οποιος θέλει να υπηρετήσει σκοπιμότητες θα παραποιεί βάνουσα την πραγματικότητα.

B. ΠΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΛΑ

Σας την εξήγησα αναλυτικά. Μάρτυρες με επιβεβαίωσαν, όπως η κ. Μπόση και άλλοι, καταθέτοντας τις γνώσεις τους και τη θεωρητική τους κατάρτιση, κάνοντας συγκρίσεις με άλλες οργανώσεις. Αλλά και αν δεν σας φτάνουν τα όσα κατέθεσαν οι μάρτυρες, υπάρχουν η αποκλειστική πηγή άντλησης πληροφοριών και αυθεντικής ερμηνείας, δηλαδή το ιδεολογικοπολιτικό κείμενο του ΕΛΑ, που με επιβεβαιώνει.

Το μοντέλο οργάνωσης του ΕΛΑ ήταν εντελώς διαφορετικό από των αστικών κομμάτων και των κομμάτων της Αριστεράς, γιατί ήταν βασισμένο στην αρχή της Αυτονομίας.

Τον ΕΛΑ τον αποτελούσαν ομάδες αυτόνομες πολιτικά. Τα μέλη της κάθε ομάδας είχαν διαμορφωμένες πολιτικές απόψεις, γιατί συμμετείχαν στο κίνημα -όχι στην αντιδικτατορική αντίσταση- και κάποια στιγμή συμφώνησαν με το ιδεολογικοπολιτικό κείμενο του ΕΛΑ και συμμετείχαν στις δραστηριότητές του. Δεν είχαν ανάγκη από καθοδηγητές, αυτούς προσπαθούσαν να τους αποσύρουν. Αυτές οι ομάδες ήταν και αυτοδύναμες επιχειρησιακά. Χρησιμοποιούσαν για παρά πολλά χρόνια απλά υλικά, βενζίνη, σπρίτ, κατόλ. Είναι αφελές να προβάλλεται η άποψη ότι για την κατασκευή ενός απλού μηχανισμού χρειάζεται «ειδικευ-

μένος ηλεκτρολόγος». Η απλούστερη συνδεσμολογία που χρειάζεται διδάσκεται λεπτομερώς στο βιβλίο της Φυσικής της τρίτης γυμνασίου. Πιο αφελής είναι η άποψη ότι χρειαζόντουσαν «έγκριση» από τις άλλες ομάδες ή από κάποια ηγετική ομάδα για τους στόχους που επέλεγαν. Τι ήταν οι στόχοι; Αμερικάνικα αμάξια, στόχοι που συμβόλιζαν θεσμικά τους υπαίτιους για την εκμετάλλευση και καταπίεση του εργαζόμενου λαού, στόχοι που συνδέονταν με την καθημερινότητα. Όσο για ηγετική ομάδα, ουδέποτε υπήρξε τέτοια στον ΕΛΑ. Αυτό είναι ιστορικό γεγονός που ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει.

Συμφέρει αυτή η αλήθεια τους δικαστικούς μηχανισμούς; Οχι βέβαια! Γιατί πάει περίπατο η συλλογική ευθύνη!

Υπήρχε ανάγκη σύνδεσης μεταξύ των αυτόνομων και αυτοδύναμων ομάδων; Βεβαίως και υπήρχε, για να εξασφαλιζόταν το ενιαίο της οργάνωσης. Για να γίνεται η ανταλλαγή των πολιτικών απόψεων και των εμπειριών, να αναπτύσσεται η κριτική και αυτοκριτική και ιδιαίτερα για το συντονισμό του μαζικού και κοινωνικού αγώνα. Υπάρχει μια διαλεκτική σχέση ανάμεσα στην αυτόνομη δράση των ομάδων και στη δράση του ΕΛΑ ως συνόλου, που δεν είναι ένα απλό άθροισμα ομάδων. Αυτή η διαλεκτική σχέση συνιστά την έννοια της αυτονομίας, που δεν είναι καμιά ανακάλυψη του ΕΛΑ. Ως ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική κατεύθυνση υπήρξε και πριν τον ΕΛΑ. Μάρτυρες σας μίλησαν για το ρεύμα της Αυτονομίας στην Ιταλία. Εγώ σας είπα για τους Τουπαμάρος. Δεν έχω, βέβαια, την απαιτήση να γίνει αυτό αντιληπτό σε βάθος από ανθρώπους που δεν έχουν τριβή μ' αυτές τις έννοιες και έχουν μάθει να σκέφτονται με βάση τα κυρίαρχα μοντέλα, αυτά με τα οποία λειτουργούν τα αστικά κόμματα. Εκείνο που δεν δέχομαι, όμως, είναι να παραποιείται τόσο απροκάλυπτα μια ιστορική αλήθεια, επειδή έτσι βολεύει την πολιτική σκοπιμότητα της συγκυρίας.

Πώς γινόταν η συνδεση των αυτόνομων ομάδων του ΕΛΑ; Ας πούμε ότι ήταν τρεις ομάδες. Η «Α», η «Β», η «Γ». Ενα μέλος από την Α ομάδα γνώριζε ή γνώρισε ένα μέλος από τη Β και ένα μέλος από τη Γ. Ενα μέλος από τη Β γνώριζε ή γνώρισε ένα μέλος από τη Γ. Ετσι έκλεινε ο κύκλος όταν χρειαζόταν να κλείσει.

Γ. Η ΣΤΑΣΗ ΜΟΥ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Ανελαβα την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στον ΕΛΑ, θέλοντας με τη στάση μου αυτή να συμβάλω στο χτύπημα της τρομοκρατίας, της τρομοκρατικής και της συκοφαντικής των οργανώσεων ενοπλής βίας και των μελών τους από τα ΜΜΕ. Για να υπερασπίσω την οργάνωσή μου, να αναδείξω την πολύπλευρη πολιτική της δραστηριότητα. Γι' αυτό αναφέρθηκα εκτενώς στη συμμετοχή μου σ' αυτές τις δραστηριότητες. Γιατί ο ΕΛΑ δεν ήταν «μια οργάνωση που έβαζε βόμβες». Ήταν μια οργάνωση που έβαζε και βόμβες.

Για τη συμμετοχή μου σ' αυτόν τον τομέα σας είπα: Η κατηγορούσα αρχή αρέλει να αποδείξει την ενοχή μου. Εφόσον λέτε ότι ισχύει το τεκμήριο αθωότητας, αυτό έπρεπε να κάνετε. Είχε κανένα στοιχείο η κατηγορούσα αρχή; Κανένα απολύτως. Γι' αυτό και κατέφυγε για μια δεύτερη φορά στη ναζιστική έμπνευση αρχή της συλλογικής ευθύνης. Ναι, δεν έχουμε κανένα στοιχείο για τις επιμέρους πράξεις, αλλά σε βαφτίζουμε απλό συνεργό σε όλες συλλήβδην και καθαρίζουμε μια

και καλή. Είναι πρόκληση στη νοημοσύνη όλων μας να έρχεται η εισαγγελία και να μας λέει ότι αυτό δεν είναι συλλογική ευθύνη. Περιέχει ή όχι το ισχύον δίκαιο ως βασικό κανόνα του την εξατομίκευση της πράξης; Τι μας λένε, όμως, εδώ; Αφού δεν έχουμε στοιχεία για το τι έκανε ή δεν έκανε ο καθένας σε κάθε πράξη, τότε ευθύνονται όλοι εξίσου για όλα. Διευκρινίζω εδώ, ότι μιλώ μόνο για μένα και όχι για τους συγκατηγορούμένους μου, οι οποίοι από την πρώτη στιγμή έχουν αρνηθεί το σύνολο της κατηγορίας. Γι' αυτούς η εισαγγελική πρόταση είναι ακόμα πιο προκλητική, γιατί τους βαφτίζει αυθαίρετα και χωρίς στοιχεία μέλη του ΕΛΑ και στη συνέχεια εφαρμόζει και γι' αυτούς τη ναζιστικής έμπνευσης συλλογική ευθύνη.

Δεν συνεχίζω άλλο πάνω σ' αυτό, γιατί οι συνήγοροι ανέπτυξαν με επάρκεια το θέμα.

Δ. ΠΑΤΙ ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΣΚΟΠΙΜΕΣ ΑΝΑΚΡΙΒΕΙΣ ΠΑ ΤΟ ΑΤΟΜΟ ΜΟΥ;

Το «βαθύ κράτος» ενδιαφέρεται να νικήσει ιδεολογικά και πολιτικά τον ΕΛΑ. Η οργάνωση, οι ιδέες της, η δράση της, η απήχηση που είχε στην κοινωνία είναι ενδυνάμει επικίνδυνες. Πρέπει να είναι κανείς πολιτικά τυφλός για να πιστεύει ότι έστησαν αυτή τη δίκη μόνο και μόνο για να εκδικηθούν τον αντιστασιακό Αγαπίου ή την Αθανασάκη που αρνήθηκε να συνεργαστεί με το σύστημα. Απλά τους χρησιμοποίησαν για να δημιουργήσουν «συμμορία», προσπαθούμενο του τρομονόμου, αδιαφορώντας για το γεγονός ότι είναι αθώοι.

Γι' αυτό είναι δίκη του ΕΛΑ και όχι «δήθεν δίκη του ΕΛΑ» ή αυτό που λέγεται από τους ισοροπιστές, «φερόμενη ή λεγόμενη δίκη του ΕΛΑ». Γιατί όχι μόνο δικάζεται ένα μέλος του ΕΛΑ, αλλά γιατί δικάζονται οι ενέργειες και η δράση του ΕΛΑ, γιατί δικάζονται οι ιδέες και η ιστορία του ΕΛΑ.

Ο μόνος που ήξεραν, και ξέρουν μέχρι τώρα, ως μέλος του ΕΛΑ ήμουν εγώ. Το 1991 με παρακολούθησαν δεκάδες πράκτορες Αμερικάνοι. Είναι άτυχοι, όμως, γιατί εγώ έχω αποχωρήσει από την οργάνωση. Το 1993, όπως φαίνεται από έκθεση της Αντιτρομοκρατικής, που κατατέθηκε στο προηγούμενο δικαστήριο, δίδουν το όνομά μου στην Ελληνική Κυβέρνηση και αυτή το δίνει στη φασιστική εφημερίδα «Στόχος» που το δημοσιεύει και αναδημοσιεύεται και σε άλλες εφημερίδες. Από το 1995 αναλαμβάνει εργαλαβική την προσπάθεια σύλληψής μου ο τρομοκρατολόγος Καμμένος και ο εκδιωχθείς από την τότε κυβέρνηση Παπαθεμελής, που δεν σταματάνε τις παρεμβάσεις τους στα ΜΜΕ μέχρι την προηγούμενη της σύλληψής μου, το 2003. Αυτά για όσους υποκριτικά απορούν για το πώς βρέθηκα εδώ!

Όμως έχουν ένα σοβαρό πρόβλημα. Δεν ταιριάζει η προσωπικότητα μου με το προφίλ του τρομοκράτη που περιγράφει ο Καμμένος: λίγο απροσάρμοστος, αντικοινωνικός, ψυχοπαθής, ολίγον πρεζάκιας κλπ. Το καθολικό κύμα συμπαραστάσης που αναδεικνύεται στο πρόσωπο μου, που δυστυχώς γι' αυτούς περνάει έμμεσα και στην πολιτική μου ιδιότητα, αναγκάζει τα ΜΜΕ να σιωπήσουν. Γι' αυτό εφαρμόζουν το σχέδιο σπύρωσής μου - πολύ πριν με συλλάβουν, πιστεύω πλέον - κρύβοντας έτσι και προφυλλάσσοντας τον άνθρωπο που έχει δώσει κατάθεση εναντίον μου. Δεν τον κατηγορούν, γιατί τον θέλουν μάρτυρα κατηγορίας. Η ανάληψη της ευθύνης από μέρος μου τους αφινιδιάζει και δεν τον

χρησιμοποιούν. Αυτά για όσους υποκριτικά ψιθυρίζουν ότι δεν είχαν κανένα στοιχείο σε βάρος μου. Δεν τους ενδιαφέρει τι λένε, έστω και αν είναι αυταπόδεικτα ψέματα. Αν λέγονται και ξαναλέγονται κάτι θα μείνει.

Το σχέδιο βγαίνει στη φόρα μια μέρα πριν τη σύλληψή μου, όταν ο πολιτικός συνεργάτης, σύμμαχος και μέντορας του Κανά, ο Καμμένος, βγαίνει στην τηλεόραση και δηλώνει ότι μου έχουν ετοιμάσει σουίτα με θέα στο Σαρωνικό - την έδειξαν κιόλας - όπου θα με κρατούσαν μερικές μέρες και μετά θα με άφηναν ελεύθερο χωρίς κατηγορίες. Το ψυχοπαίδι του, ο Κανάς, συνεπικουρούμενος από ένα τσούρμιο ψυχοπαθείς, το συνεχίζει μέχρι σήμερα, αδιαφορώντας για τις εντυπώσεις που δημιουργούνται - και όχι μόνο γι' αυτόν. Ακόμη και ο συνήγορός του, τώρα στο τέλος, κατ' απαίτηση του Κανά, όπως μας είπε, προσπαθώντας να δημιουργήσει εντυπώσεις, αποπειράται να πει ότι δήθεν δεν συνελήφθη, αλλά παρουσιάστηκε στη ΓΑΔΑ. Κι ακόμη, ότι είχα διαφορετική μεταχείριση, γιατί κατηγορήθηκα μόνο με το άρθρο 187. Είναι γνωστό σε όλους, όμως, και φαίνεται καθαρά και από τη δικογραφία, ότι αρχικά σε όλους, ακόμη και στον Μιχάλη Κασίμη, αποδόθηκε μόνο αυτή η κατηγορία από την Αντιτρομοκρατική (για να δικαιολογηθούν και οι συλλήψεις με τη διαδικασία του αυτόφωρου) και μετά σε όλους μας απέδωσαν και όλες τις άλλες κατηγορίες σε διαφορετικές φάσεις.

Ε. ΤΙ ΕΧΩ ΝΑ ΠΩ ΠΑ ΤΟΝ ΚΑΝΑ

Τίποτα! Τον λυπάμαι μόνο, όταν σκέφτομαι τη στιγμή που θα τον εγκαταλείψουν σαν στυμμένη λεμονόκουτα οι σημερινοί προστάτες και σύμβουλοί του. Μια απορία έχω μόνο. Πώς δεν τα βρήκαν ο Κανάς και η Κυριακίδου. Εχουν τόσα κοινά στοιχεία. Είναι και οι δύο παθολογικά αδιάτακτοι ψεύτες και κακοί σεναριογράφοι. Βέβαια, ο Κανάς με την απολογία του μας έδειξε ότι χρησιμοποίησε δημιουργικά το χρόνο του στη φυλακή, γιατί έμαθε Μαρξισμό, Ιστορία και ξένες γλώσσες, ενώ η Κυριακίδου μαθητεύει στο μόντελινγκ.

ΣΤ. Ο ΠΑΝΝΗΣ ΣΕΡΙΦΗΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ

Δεν θα ήθελα ποτέ να αντιδικήσω με τον Γιάννη Σερίφη σε ένα δικαστήριο. Οι πολιτικές αντιπαραθέσεις πρέπει να γίνονται στο κίνημα και όχι στα δικαστήρια. Όμως, από τη στιγμή που δέχτηκα τέτοια επίθεση, είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω. Γιατί αλλιώς θα υπάξουν καλοθελητές που θα κουβαλήσουν μακριά τη λάσπη που εκτοξεύτηκε εναντίον μου.

Ο Γιάννης Σερίφης σε όλη τη διάρκεια της διαδικασίας ήταν αποστασιοποιημένος από όλους τους υπόλοιπους κατηγορούμενους. Φοβόταν μήπως καταδικαστεί; Οχι βέβαια! Όταν έχεις μάρτυρες υπεράσπισης δύο από τους πέντε τοπ της Αντιτρομοκρατικής, όπως είπε ο συνήγορός του κ. Φυτράκης, δεν μπορεί να φοβάσαι ότι θα υπάρξει δικαστήριο που θα σε καταδικάσει. Θα μου πείτε, ήταν η υπερασπιστική του γραμμή. Τι και αν, ενώ παρουσιάζεται σαν πολιτικό πρόσωπο, δεν είχε να πει καμιά κουβέντα για τους συγκατηγορούμενους που με σκευωρία ήρθαν σε αυτό το δικαστήριο, έχουν ακριβώς την ίδια ταλαιπωρία με αυτόν και είναι και φυλακισμένοι. Στην απολογία του, όμως, αποφάσισε να κάνει πολιτικές, καταγγελτικές δηλώσεις για συγκατηγορούμενούς του. Διέπραξε μερικά σοβαρά πολιτικά

αποπήματα στα οποία είμαι υποχρεωμένος να πάρω θέση.

α) Μίλησε για τον εαυτό του σαν να ήταν ο μόνος εδώ μέσα που άδικα ταλαιπωρείται από την εκδικητικότητα του συστήματος. Και αν ακόμη θεωρεί ότι οι υπόλοιποι, που είναι στην φυλακή, δικαίως ταλαιπωρούνται, ή του είναι αδιάφορο, δεν ντράπηκε να μην αναφερθεί στον Μιχάλη Κασίμη που βρίσκεται ξανά κατηγορούμενος σε αυτή τη δίκη, ενώ έχει αθωωθεί για τα ίδια αδικήματα; Αυτό είναι το κορυφαίο παράδειγμα εκδικητικότητας του συστήματος, όπως ήταν και η αρχική παραπομπή του Μιχάλη Κασίμη, με ένα στημένο ψευδομάρτυρα, που τον βγάλαν από τη ναφθαλίνη όπου τον είχαν βάλει το 1987. Αυτό είναι τουλάχιστον αλαζονεία από την πλευρά του Σερίφη! Αρρώστια από την οποία φαίνεται ότι πολλοί πάσχουν τελευταία.

β) Ταύτισε τον Αγαπίου με τον Κανά και τις αθλιότητές του και έτσι τον συκοφάντησε. Πουθενά δεν φάνηκε σε όλη τη διαδικασία από οποιαδήποτε τοποθέτηση του Αγαπίου κάτι τέτοιο. Ισα-ίσα, όταν σας ζήτησα μια μέρα παραπάνω για να ετοιμάσω την απολογία μου, ο Αγαπίου παρενέβη υπέρ του αιτήματός μου, λέγοντάς σας να πάρετε σοβαρά υπόψη σας την κατάσταση της υγείας μου. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί οι Κανάδες συνεχώς αναφέρονται στη δήθεν αρρώστια μου.

γ) Επιβεβαίωσε την πρακτορολογία Κανά. Στόχευσε ειδικά τον άλλο της 17Ν, που ανέλαβε την πολιτική ευθύνη, τον Δημήτρη Κουφοντίνα. Ο Κανάς την επόμενη μέρα του απέδωσε τα εύσημα. Τον εγκάλυσε, όμως, να μην πατάει σε δύο βάρκες και να καταγγείλει σαν συνεργαζόμενους όσους αυτός καταγγέλλει. Ο Γ. Σερίφης σαν καλός σχοινοβάτης έκανε πως δεν άκουσε.

Συλλογικοί όπως ο «Δίκτυο», που 20 χρόνια τώρα υπερασπίζονται ανιδιοτελώς νομικά και κοινωνικά τον όπου γης κατατρεγμένο, αγωνιστές όπως ο Γιαννόπουλος, ο Πισσίας, ο Γιώτης, ο Λιόντος και άλλοι, που έχουν αφιερώσει και αφιερώνουν την ζωή τους στο κίνημα, δεν χρειάζονται βέβαια προστασία από τις αθλιότητες του Κανά. Αλλά τι αγνωμοσύνη από τον Γ. Σερίφη απέναντι σε όλους αυτούς που τον βοήθησαν πολιτικά, ηθικά, υλικά σε όλες τις διώξεις που έγιναν εναντίον του. Ειδικά αισθάνομαι την υποχρέωση να αναφερθώ στον Γεράσιμο Λιόντο, που 30 χρόνια μπαινοβγαίνει στις φυλακές, γιατί κρατάει ψηλά τη σημαία του κομμουνισμού, μάρτυρα υπεράσπισης του Γ. Σερίφη σε άλλες περιπτώσεις. Και όμως, ο Γ. Σερίφης έμεινε απάθης, όταν ο Κανάς σε αυτή την αίθουσα προέτρεπε μερικούς ψυχοπαθείς να φτύσουν και να προηλακίσουν τον Λιόντο.

δ) Επιτέθηκε και σε εμένα. Αυτό καθαυτό το γεγονός δεν έχει σημασία, έχει σημασία όμως τι είπε.

Είπε: Δεν απέδειξε την συμμετοχή του στον ΕΛΑ.

Η άποψη αυτή είναι ιστορικά πρωτότυπη. Εγώ τουλάχιστον δεν έχω ξανακούσει προηγούμενο που κάποιος να αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή του σε μια παράνομη επαναστατική οργάνωση και αυτό να αμφισβητείται ή να ζητούνται αποδείξεις της συμμετοχής. Τι να κάνω άραγε, να υποδείξω καναδυό ακόμη για να γίνω πιστευτός; Να είχα προνοήσει να έχω βεβαίωση της οργάνωσης ότι είμαι μέλος; Ως σκέψη είναι επεικώς γελοία. Όμως

■ Αθώοι όλοι οι κατηγορούμενοι στη δεύτερη δίκη για την υπόθεση ΕΛΑ

Κόλαφος στη ναζιστική συλλογική ευθύνη

■ 65η συνεδρίαση
Παρασκευή, 1.7.05

Για πρώτη φορά μετά από χρόνια ακούστηκαν χειροκροτήματα μετά το τέλος της απαγγελίας μιας δικαστικής απόφασης σε πολιτική δίκη. Ήταν χειροκροτήματα αυθόρμητα, που τα άξιζαν οι δυο δικαστές που τόλμησαν να ορθώσουν ανάστημα και να πουν ένα βροντερό όχι στους τρομολόγους και στα αφεντικά του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» δίνοντας ένα ισχυρό χτύπημα στη ναζιστικής έμπνευσης αρχή της συλλογικής ευθύνης. Οι δυο δικαστές που αθώωσαν τους Χρ. Τσιγαρίδα, Κ. Αγαπίου, Ειρ. Αθανασάκη και Α. Κανά είναι οι εφέςτες Μαρία Κυτήρογλου και Λεωνίδα Ντούλης. Τα ονόματα δεν ανακινούνται πλέον, όμως, αυτό ήταν ηλιόφωτο φαινότομο και από την όλη εξέλιξη της δίκης αλλά και από το ύψος των δικαστών, όταν ο πρόεδρος απήγγειλε την απόφαση.

Ποια ήταν η απόφαση;

1) Ομόφωνα αθώοι ο Γ. Σερίφης και ο Μ. Κασίμης.

2) Ομόφωνα παύση της δίωξης λόγω παραγραφής για δυο εκρήξεις σε υπηρεσίες του υπουργείου Γεωργίας, διότι δεν μπορούν να θεωρηθούν εγκαταστάσεις κοινής ωφέλειας, σύμφωνα με προηγούμενη απόφαση του δικαστηρίου.

3) Οι Τσιγαρίδας, Αγαπίου, Αθανασάκη και Κανάς αθώοι κατά πλειοψηφία, διότι το δικαστήριο δεν πείστηκε ότι τέλεσαν τις πρά-

ξεις που κατηγορούνται, με οποιαδήποτε μορφή συμμετοχής. Ειδικά για τον Τσιγαρίδα, που αποδέχτηκε τη συμμετοχή του στην οργάνωση ΕΛΑ, δεν αποδείχτηκε ότι συνέδραμε με οιονδήποτε τρόπο, ψυχικά ή υλικά, τους άγνωστους δράστες των ενεργειών.

Ενα μέλος του δικαστηρίου (ο πρόεδρος Ιωάννης Τέντες, πρόσφατα εκλεγείς στη θέση του προϊσταμένου του Εφετείου Αθηνών) είχε τη γνώμη ότι έπρεπε οι κατηγορούμενοι να κηρυχθούν ένοχοι απλής συνέργειας στο αδίκημα της έκρηξης κατ' εξακολούθηση (γνώμη απολύτως σύμφωνη με την εισαγγελική πρόταση).

Η απόφαση αυτή είναι πολλαπλά σημαντική.

Πρώτο, διαχωρίζει σαφέστατα τον Χρ. Τσιγαρίδα από τους Αγαπίου-Αθανασάκη-Κανά. Έτσι, εμμέσως πλην σαφώς (εμμέσως, γιατί δεν υπήρχε η κατηγορία της συμμετοχής σ' αυτή τη δίκη και σαφώς, γιατί έκανε τη χωριστή αναφορά), δέχεται ότι για τους τρεις δεν υπάρχουν στοιχεία που να στοιχειοθετούν έστω τη συμμετοχή τους στον ΕΛΑ. Κυριακίδου, Τόγκα και λοιποί ψευδομάρτυρες πετιούνται στα σκουπίδια.

Δεύτερο, χτυπάει αλύπητα την αρχή της συλλογικής ευθύνης και επανατοποθετεί την έννοια της ψυχικής συνδρομής στη βάση που την θέλει το ισχύον ποινικό δίκαιο. Μπαίνοντας στην ουσία, μόνο σε ό,τι αφορά τον Χρ. Τσιγαρίδα που αποδέχτηκε τη συμμετοχή του

στον ΕΛΑ (εδώ το δικαστήριο... δεν άκουσε τις αναλύσεις του Κανά και των... καθοδηγητών του του, ότι ο Τσιγαρίδας ήταν... μέλος μαϊμού!), δεν καλύφτηκε πίσω από μια απόφαση περί αμφιβολιών, αλλά με σαφήνεια και κατηγορηματικότητα αποφάνθηκε ότι «δεν προέκυψε οποιαδήποτε απόδειξη συμμετοχής του στις ενέργειες, ψυχική ή υλική».

Η διατεταγμένη απόφαση του δικαστηρίου της Μπριλλί βρίσκεται πλέον στον αέρα. Βέβαια, ύστερα από το 2-1 ο εισαγγελέας αναμένεται να ασκήσει έφεση και οι δυο υποθέσεις να συνεκδικαστούν σε δεύτερο βαθμό. Μέχρι τότε, όμως, δεν μπορεί να παραμένουν φυλακισμένοι οι Αγαπίου, Αθανασάκη, Κανάς. Το ταχύτερο πρέπει να αποφυλακιστούν, όπως προβλέπει ο ίδιος ο αστικός νόμος. Οσο για μας, έχουμε μπροστά μας πολλή δουλειά.

■ Δήλωση Τσιγαρίδα

Αμέσως μετά το τέλος της δίκης ο Χρήστος Τσιγαρίδας έκανε την παρακάτω δήλωση:

«Επιτέλους, ένα δικαστήριο, έστω και κατά πλειοψηφία, αποφάσισε με βάση το αυτονόητο και όχι με βάση τις πολιτικές σκοπιμότητες».

Αθώωσε, βέβαια, τους Μιχάλη Κασίμη και Γιάννη Σερίφη, όπως ήταν δεδομένο ότι θα γίνει από την αρχή της δίκης.

Διαχώρισε εμένα από τους συγκατηγορούμένους μου Αγαπίου, Αθανασάκη και Κανά, δεχόμενο εμμέσως πλην σαφώς ότι γι' αυτούς δεν

υπάρχει κανένα στοιχείο, πραγματικό στοιχείο, που να αποδεικνύει τη συμμετοχή τους στον ΕΛΑ.

Έδωσε ένα ισχυρό ράπισμα στη ναζιστικής έμπνευσης αρχή της συλλογικής ευθύνης, αθωώνοντας και εμένα και -φυσικά- τους υπόλοιπους τρεις συγκατηγορούμενους μου.

Είναι προς τιμήν των δυο δικαστών που πήραν αυτή την απόφαση, αποκρούοντας το κλίμα τρομοκρατίας και τις ασφυκτικές πιέσεις των ξένων και ντόπιων εκφραστών του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας». Ελπίζω αυτό να μην τους κοστίζει στην παραπέρα σταδιοδρομία τους.

Τι πρέπει να γίνει από εδώ και πέρα;

Ο εισαγγελέας ασφαλώς θα κάνει έφεση και θα βρεθούμε όλοι κατηγορούμενοι στο εφετείο για όλες τις ενέργειες (πλην των δύο για τις οποίες ομοφώνως αθωωθήκαμε). Πρέπει, με βάση τη σημερινή απόφαση, να δοθεί μια μεγάλη μάχη, όχι μόνο από το κίνημα αλληλεγγύης, αλλά από κάθε προοδευτικό άνθρωπο, για να υπάρξει στο εφετείο επανάληψη της σημερινής απόφασης.

Στο μεταξύ, πρέπει να αποφυλακιστούν οι συγκατηγορούμενοί μου, που πλέον, με βάση τη σημερινή απόφαση, βρίσκονται άδικα στη φυλακή. Αυτό είναι ζήτημα εκ των ων ουκ άνευ. Πώς είναι δυνατόν να βρίσκονται στη φυλακή τρεις άνθρωποι, τους οποίους ένα δικαστήριο καταδίκασε και ένα άλλο δικαστήριο, ίδιου βαθμού και για τις ίδιες πράξεις, αθώωσε;»

στην πολιτική ακόμη και το γελοίο μπουρλί να γίνει επικίνδυνο υπό ορισμένες περιστάσεις. Αν θεωρείται αναγκαίο να αποδεικνύει κανείς τη συμμετοχή του σε μια επαναστατική οργάνωση (επαναλαμβάνω: να μας πει και πως αποδεικνύεται αυτό), δηλαδή να αποδέχεται την ενοχή του, έστω για ένα μέρος των κατηγοριών, τότε με την ίδια λογική καθίσταται αναγκαίο να αποδεικνύει κανείς τη μη ενοχή του. Μ' αυτό τον τρόπο οδηγούμαστε στην αποδοχή της σκοπούμενης από το σύστημα καθιέρωσης της αρχής του τεκμηρίου της ενοχής. Αποδεχόμενοι την υποχρέωση των κατηγορούμενων να αποδεικνύουν την αθωότητά τους. Ούτε ο Κουφοντίνης «απέδειξε» τη συμμετοχή του στη δίκη της 17Ν. Κανείς όμως δεν τον αμφισβήτησε, ούτε βέβαια και ο Γ. Σερίφης. Αν ο Γ. Σερίφης θεωρεί ότι αυτό απεδείχθη από τις μαρτυρίες συγκατηγορουμένων του, τότε θα πρέπει να τις θεωρήσει ΣΤΟ ΣΥΝΟΛΟ ΤΟΥΣ αξιόπιστες.

Είπε: Δεν ήξερε τι έλεγε για τον ΕΛΑ, έπεσε σε αντιφάσεις.

Τι να απαντήσει κανείς σε αυτό. Μια και η κολλοειδία του με τον Κανά μπορεί να τον κάνει και θρησκευόμενο, του απαντώ παραφράζοντας το γνωστό ευαγγελικό ρητό: «Αφες αυτόν, ου γαρ οίδε τι λέγει».

Είπε: Επιβεβαίωσε την Κυριακίδου, τον Ζήση και την ασφάλεια.

Αφέλεια; Επιπολιτισμότητα; Αγνοια; Όχι, πολιτικάντικη σκοπιμότητα. Δεν ήξερε άραγε ότι στην προηγούμενη δίκη έκανα ρόμπα την Κυριακίδου και τον Ζήση; Έστω, δεν τα ήξερε όλα αυτά. Κουφός ήταν σε αυτή τη δίκη, όταν έκανα αξιολόγηση της Κυριακίδου; Εκτός και αν εννοεί, ότι η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης από μέρους μου είναι το κυρίαρχο γεγονός που επιβεβαιώνει την Κυριακίδου, τον Ζήση και την ασφάλεια, άποψη που ύπουλα σέρνεται εδώ και καιρό.

Θα σας διαβάσω μια δήλωση του Γιάν-

νη Σερίφη σε δικαστήριο το 1978, όταν ζητούσε την αποφυλάκισή του. Λόγια που απηχούσαν την άποψή του πάνω σε αυτό το θέμα, τουλάχιστον τότε και μάλλον μέχρι πρόσφατα. Είπε απευθυνόμενος στο δικαστήριο: «Το μόνο που έχω να πω είναι ότι αν έκανα κάτι θα είχα το θάρρος να το πω. Δεν θα πρόδιδα όσους αγωνιστές της λευτεριάς είχαν το θάρρος και ανέλαβαν τις ευθύνες τους για όσα έκαναν».

Αυτά έλεγε τότε ο Γιάννης Σερίφης. Θεωρούσε πως η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης είναι υποχρέωση των αγωνιστών της λευτεριάς. Τώρα υποστηρίζει άλλα. Γι' αυτό μιλάω για πολιτικάντικες σκοπιμότητες. Δεν είναι δουλειά δική μου να εξηγήσω τα πώς, τα πότε και τα γιατί. Εξακολουθώ να λυπάμαι βαθύτατα που αναγκάστηκα να μιλήσω γι' αυτά τα θέματα σ' ένα δικαστήριο. Όμως, όταν δέχομαι μια τόσο συγκοφαντική επίθεση, η οποία μάλιστα είχε και το χαρακτηριστικό της υποουλίας, γιατί ουδέποτε αυτά τα ζητήματα τέθηκαν προηγουμένως στο κίνημα, είμαι υποχρεωμένος να απαντήσω.

Με την ευκαιρία, θέλω να ευχαριστήσω όσους και όσες μου συμπαραστέκονται από τη μέρα της σύλληψής μου μέχρι σήμερα. Όχι μόνο τις συντρόφισσες και τους συντρόφους του κινήματος αλληλεγγύης, αλλά και τους απλούς ανθρώπους που με συναντούν στο δρόμο και μου σφίγγουν με θερμή το χέρι. Κάτι σημαίνω γι' αυτούς. Θέλω επίσης να ευχαριστήσω τους συνηγόρους υπεράσπισης που αναφέρθηκαν με θετικό τρόπο στο πρόσωπό μου, μη υποκύπτοντας στις πιέσεις των τρομολόγων και των συγκοφαντών.

Ζ. ΠΑ ΤΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

Θα ήθελα, τέλος, να πω δυο λόγια για το ζήτημα των αποτυπωμάτων. Δεν με αφορά, βέβαια, προσωπικά, όμως ενεπλάκη στο ζήτημα και δεν μπορώ να τ' αφήσω έτσι. Ο κ. εισαγγελέας διάβασε

κάποια αποσπάσματα από κάποια βιβλία, όπως είπα. Δεν γνωρίζω αν ο κ. εισαγγελέας μπορούσε να αντιληφθεί το ακριβές περιεχόμενο αυτών που διάβαζε, δεδομένου ότι δεν είναι τεχνικός, ούτε έχει γνώσεις χημείας. Σας λέω, λοιπόν, ότι αυτά που σας διάβαζε ο κ. εισαγγελέας είναι εντελώς άσχετα με τα ζητήματα που σας έθεσα εγώ.

Σας είχα πει τότε, ότι εκείνο που με παρακίνησε είναι πως αυτά που ισχυριζόταν ο κ. Γιαννακούρης δεν στέκονταν επιστημονικά. Προσωπικά δεν είχα γνώσεις ανακριτικής και αποτυπωματολογίας, ούτε βέβαια μπορούσα να αποκτήσω. Κινήθηκα με βάση τον τρόπο σκέψης που αποκτά ένας μηχανικός ύστερα από 40 χρόνια ενασχόληση με μελετητικό και κατασκευαστικό έργο.

Ηρθε πριν μερικές μέρες ο συνήγορος, ο κ. Βαρουτσής, και αναφέρθηκε στο σύγγραμμα ενός δικαστή, που έχει εκδοθεί το 1973 και το οποίο ανέφερε ότι η υποτιθέμενη νέα μέθοδος του Γιαννακούρη ήταν γνωστή από τότε. Ζήτησα από τη συνήγορό μου να μου βρει ένα αντίγραφο αυτού του συγγράμματος, το βρήκε στη βιβλιοθήκη του δικηγορικού συλλόγου, μου έβγαλε αντίγραφο και ιδού τι βρήκα. Σας τα λέω συνοπτικά και θα σας δώσω το αντίγραφο:

Α) Η μέθοδος ανίχνευσης με νινυδρίνη είναι γνωστή από τότε.

Β) Τα αποτυπώματα μπορούν να μεταφερθούν σε ειδικό φύλλο. Αρα μπορούν από το ειδικό φύλλο να μεταφερθούν και αλλού.

Γ) Πλαστά αποτυπώματα μπορεί να τοποθετηθούν με σφραγιδάκι και μάλιστα «άτομα ικανά, εθισμένα εις αδικήματα και εγκληματικές πράξεις» συνηθίζον να βάζουν αποτυπώματα τρίτων με σφραγίδα, για να σκορπίσουν σύγχυση στις δικαστικές αρχές. Δηλαδή, αυτό που σκέφτηκα εγώ προφανώς το είχαν σκεφτεί άλλοι, πολλά χρόνια πριν από μένα, και το εφαρμόζαν στην πράξη,

προφανώς πολύ πιο επιτυχημένα από το πείραμα που έκανα εγώ.

Δ) Η ανακάλυψη της πλαστότητας γίνεται με ειδική χημική μέθοδο, που διερευνά την ύπαρξη υπολειμμάτων λάστιχου που προέρχονται από τη σφραγίδα.

Ε) Αν τα αποτυπώματα είναι δύσκολα, εφαρμόζεται η μέθοδος της ποροσκοπίας, που εξετάζει τη διάταξη των πόρων του δέρματος για να βρει την ταυτότητα του προσώπου στο οποίο ανήκει το αποτύπωμα.

Αυτά γράφει ένας δικαστής σε Εγχειρίδιο Ανακριτικής το 1973. Χτές ο κ. Φυτράκης σας διάβασε απόφαση δικαστηρίου το 1990 που αναφέρεται σε ανίχνευση αποτυπωμάτων σε χαρτιά.

Τι σας είπε ο ειδικός κ. Γιαννακούρης το 2005; Ότι δεν υπήρχε δυνατότητα ανίχνευσης αποτυπωμάτων σε χαρτί πριν το 2002 και ότι τα αποτυπώματα δεν μεταφέρονται! Είπε ψέματα, δηλαδή, απολύτως συνειδητά. Αν σας έλεγε ότι μεταφέρονται, θα έπρεπε να σας πει και αν έκανε έλεγχο για τυχόν πλαστότητα των αποτυπωμάτων. Έκανε χημικό έλεγχο για τυχόν υπολείμματα λάστιχου; Όχι. Έκανε ποροσκοπία; Όχι. Γιατί δεν έκανε; Η απάντηση είναι πανεύκολη και δεν χρειάζεται να τη δώσω εγώ. Αναρωτιέμαι, όμως, ο κ. εισαγγελέας δεν βρήκε τίποτα για όλα αυτά στα βιβλία του Αγγλου και του Γερμανού που μας είπατε ότι διάβαζε; Και γιατί πήγε στον Αγγλο και το Γερμανό και όχι στον Έλληνα Σταθέα, που είναι και στη μητρική μας γλώσσα;

Κύριε πρόεδρε, κυρία και κύριοι δικαστές

Επί της ουσίας της υπόθεσης δεν έχω να προσθέσω τίποτα πέραν αυτών που σας είπα όταν για πρώτη φορά μου δώσατε το λόγο. Πολιτικά τοποθετήθηκα με σαφήνεια και κατηγορηματικότητα: Καθόλου δεν μετανιώνω για τη συμμετοχή μου στο επαναστατικό κίνημα. Πα-

ραμένω επαναστάτης κομμουνιστής και θα παραμείνω τέτοιος μέχρι να κλείσω το βιολογικό μου κύκλο.

Εσείς, όμως, υποτίθεται πως δεν δικάζετε το πολιτικό μου φρόνημα, αλλά κάποιες πράξεις που έχουν μεν πολιτικό χαρακτήρα, όμως παραβιάζουν το ισχύον δίκαιο. Το ερώτημα στο οποίο πρωταρχικά καλείστε να απαντήσετε είναι αν θα δικάσετε ως πολιτικοί ή ως δικαστές. Ας δεχτούμε ότι επιλέγοντας τη στενή αντικειμενική θεωρία για το «πολιτικό έγκλημα», στην ένσταση που υποβλήθηκε στην αρχή της δίκης, ενεργήσατε ως δικαστές, μιας και υπάρχει και αυτή η θεωρία. Βέβαια, η επιλογή που κάνει ένας δικαστής σ' αυτό το ζήτημα είναι πολιτική επιλογή, αλλά αυτή τη στιγμή μας το αντιπαρέθετε.

Τώρα έχετε μπροστά σας ένα άλλο πρόβλημα, απλό αλλά και δύσκολο, όπως εύστοχα σας είπα ο κ. Αγαπίου. Η πολιτική σκοπιμότητα του συστήματος ζητάει από σας μια καταδίκη αντίγραφο της προηγούμενης. Οι νομικοί κανόνες υπαγορεύουν το ακριβώς αντίθετο. Τι επιλογή θα κάνετε; Θα υπακούσετε στους νομικούς κανόνες ή στην πολιτική σκοπιμότητα; Την απάντηση θα τη μάθουμε σε μερικές μέρες.

Σας ευχαριστώ που με ακούσατε.

Μετά από ένα σύντομο διάλειμμα, πήρε το λόγο ο Κ. Αγαπίου. Ξεκίνησε δηλώνοντας ότι από την πρώτη στιγμή που ξεκίνησε αυτή η ιστορία, που σαν στοιχείο της περιλαμβάνει και την προσωπική του εξόντωση, πριν δύομιση χρόνια, είπε ότι το οποίο δικαστήριο δεν είναι πεδίο πολιτικών, ιδεολογικών αντιπαράθεσεων ή εκθέσεως απόψεων. Βέβαια, είναι προφανής και δεδομένος ο πολιτικός χαρακτήρας αυτής της υπόθεσης. Το πιο εύκολο προκάλυμμα για τη δικαιολόγηση της προσωπικής στάσης του καθένα είναι το ιδεολογικό και πολιτικό. Οι όποιες πολιτικές αντιπαράθεσεις δεν πρέπει να έχουν χώρο σε ένα δικαστήριο και

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣ ΟΛΟ ΤΟ ΔΑΣΟΣ

* Καλό μήνα (λέμε τώρα...)

* Το αποτρόπαιο υποτροπικό δάσος της συμβασιλεύουσας ψήνεται στον θερμό πυρετό του αλλά η εσωτερική μετανάστρια Κοκκινোসκουφίτσα τη γλίτωσε για φέτος. Γράφει και σας χαιρετά από άλλα δάση.

* Αλήθεια, με κείνα τα ατελείωτα τμήματα της Via Egnatia, τι γίνεται; Θα τα δουν τα ματάκια των ιδαγών πριν κλείσουν;

* Πάρτε μερικά μύρια εσείς που θυσιάσατε τα αγγελοΐδια σας στον Μολλώχ της ασφάλτου (Τέμπη) για να μην φωνάζετε, μέχρι να έχουμε τους επόμενους. Αμφισβάλτε ότι θα έχουμε επόμενους; Εκτός κι αν πραγματικά θέλετε να μην έχουμε, οπότε το συζητάμε (ή μάλλον το υλοποιούμε). Αλλά αυτά δεν γίνονται σε δικαστικές αίθουσες ή με κάλπικες κάλπες, αλλά στους δρόμους.

* Καλά που βγήκε η ΝΔ και σηκώθηκαν από τα μαισωλεία όλα τα καλλιτεχνικά ζόμπι του παρελθόντος. Και τώρα αναβιώνει και το στοιχειωμένο φεστιβάλ τραγουδιού της Θεσσαλονίκης. Δε-γα-λε-γω.

* «Θέλω ζόρικα ντουέτα, Τζίμι Χέντριξ - Βαμβακάρι κι όχι αδελφές Κατσάμπα, να περνάει η ζωή μας τζάμπα» (Τζιμάκος)

* Σειρά για προαγωγή είχαν οι Βομπήρης και Ζαΐρης (τους γνωρίζετε φαντάζομαι), που έγιναν αντιεισαγγελέας Αρείου Πάγου και πρόεδρος εφετών αντίστοιχα. Αντε, να παίρνουν σειρά και οι λοιποί. Και εις ανώτερα.

* Υπάρχουν όμως και τα δυσάρεστα επακόλουθα των «μεμονωμένων περιστατικών»: Πάει η Αντωνία Ηλία («Λόγω ανεπάρκειας») και δεν μπορεί πια να εργαστεί ούτε σε δημόσια υπηρεσία! Η στήλη αποδέτει την βαδύτατη θλίψη της, βαθιά στους κόλπους της δικαιοσύνης.

* Και μιας και το έφερε η κουβέντα: Προσοχή στις κολπίτιδες που σέρνονται το καλοκαίρι, καθώς και στα κόλπα των δερνών τμημάτων της βουλής που περνάνε κολπικά νομοσχέδια με κολπικούς (εκ του «κόλπο») τρόπους.

* «Σε τέσσερις μήνες φυλακή καταδικάστηκε ο Σ. Χαλαμπούπουλος, γιατί είχε ονομάσει τον αρχιβασιανιστή Μάλλιο «κατάπτυστο» (Αντιπληροφόρηση - τεύχος 14). Να τα ακούνε μερικοί...

* Κοσμικών συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο: Η Μαρίνα (όχι των βράχων, ούτε της Ζέας, αλλά η Λαλιώτη) βάρπασε τον υιό Φυντανίδα. Η ανάγκη για κάλυψη των κοσμικών events (έτσι δεν τα λένε;) γίνεται πια επιτακτική κύριε αρχισυντάκτη.

* Οι έμποροι ντόπας μιλάνε πια και στις εφημερίδες! Τις δηλώσεις ενός από δαύτους φιλοξένησε πρόσφατα εφημερίδα της Θεσσαλονίκης! Ελεγε ότι οι καλύτεροι πελάτες του δεν είναι οι αθλητές, αλλά οι υποψήφιοι της γυμναστικής ακαδημίας. Κι ούτε ένας εισαγγελέας παρενέβη! Σε λίγο θα μας τους βγάλουν στο γυαλί να παζαρεύουν τις τιμές υπό το βλέμμα των οργάνων της διανομής και της τάξεως...

* Απογοητευμένοι δηλώνουν οι συνδικαλιστές (συγγνώμη για τη λέξη) της Θεσσαλονίκης, από την συμμετοχή των εργαζόμενων στις κινητοποιήσεις. «Το χειμώνα έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε τον καναπέ και το καλοκαίρι τον ήλιο και τις παραλίες», δήλωσε κάποιος εξέχων εξ αυτών. Κι ούτε του περνάει από το μυαλό ότι τους πήραν χαμπάρι τους μαλάκες.

* Ερχεται και η ηρωική 4η Ιουλίου (μιλάω ως αμερικάνο Κοκκινোসκουφίτσα, αφού όλοι είμαστε, σύμφωνα με τον Μητσοτάκη). Είπα Μητσοτάκης και θυμήθηκα τον φίλο του τον Μπους της Μπάρμπαρα, που στις 6/7/1946 έφερε στον κόσμο αυτό το θαύμα που λέγεται Τζορτζ Μπους Β'.

* Να έχετε υπόψη σας (ξέρετε ποιοι) ότι αν συμβεί κάτι στον Μπαχόζ, θα έχετε πονοκεφάλους (στο πάνω κεφάλι, γιατί το κάτω...). Κι αυτή τη φορά δεν θα είναι μόνο από τις έρευνες στο κενό.

* «Τέλος, μπορούμε να υπάρχουμε, αν και δεν δέχονται τη ζωή μας μερικοί πουτάνες γιοι» («Διαθήκη του φθινοπώρου» - Πάμπλο Νερούντα).

Κοκκινোসκουφίτσα

όταν μπαίνουν πρέπει να αποβάλλονται. Είναι πολύ λάθος να θεωρούμε ότι η συγκεκριμένη δίκη είναι ένα γεγονός ιστορικής σημασίας και άρα εμείς πρέπει να φροντίσουμε να αντιστοιχούμε με τα μελλούμενα. Γιατί τότε αντί να μιλάμε για τις πολιτικές και νομικές αντιπαραθέσεις, θα μιλάμε υπό το πρίσμα του τι θα γράψει για μας η Ιστορία. Αυτό δεν είναι απλώς σφάλμα, αλλά είναι κάτι πιο σοβαρό. Αντί να ενεργούμε ο καθένας από την πλευρά του, προβάλλοντας τους ισχυρισμούς του, κάνοντας την αντιπαραθέσή του ή προσπαθώντας να μειώσει τις σε βάρος του συνέπειες, ενεργούμε κάτω από το πρίσμα της μελλοντικής ιστορικής καταγραφής, όταν όλοι θα έχουμε αποδημήσει εις Κύριον. Μ' αυτό τον τρόπο κινδυνεύουμε να μετατραπούμε σ' αυτό που ήδη έχουμε μετατραπεί οι 3 από τους κατηγορούμενους: σε ανολώσιμα επί των οποίων ασκούνται διάφορες πολιτικές επιδιώξεις, για να γίνουν πολιτικά παιχνίδια.

Οι οργανώσεις εν συνόλω δεν δικάζονται. Κρίνονται και πολιτικά και κοινωνικά και ιστορικά και προσωπικά για τον καθένα. Να δικάζονται ούτε έχει γίνει ούτε θα γίνει. Αυτό ισχύει πολύ περισσότερο όταν έχει πάψει να υφίσταται η οργάνωση, που ούτως ή άλλως δεν δικάζεται. Οποια κι αν είναι αυτή η οργάνωση.

Στη συνέχεια, ο Κ. Αγαπίου πέρασε στην τοποθέτηση του εισαγγελέα, ο οποίος μέσα από μια διεξοδική μεν δαιδαλώδη δε νομική ανάλυση, έθιξε το αυτονόητο του παραγεγραμμένου του ποινικού αδικήματος της «συμμετοχής σε εγκληματική οργάνωση», αναφερόμενος στον Γ. Σερίφη, συμπληρώνοντας στο τέλος ότι ούτως ή άλλως δεν προέκυψε και κανένα στοιχείο. Ξέχασε ο κ. εισαγγελέας πως όταν υπάρχει παραγραφή δεν εξετάζουμε τα αποδεικτικά μέσα. Αν δεν το εξετάζουμε, τότε εύκολα θεωρούμε ως πραγματικότητα υπέρπουσες φήμες και δημιουργούμε την πεποίθηση ότι «εντάξει μωρέ, μέλη ήταν, χρησιμοποιούμε αυθαίρετα και την ομολογία του ενός, αλλά παραγεγραμμένο είναι, δεν το εξετάζουμε και πάμε παρακάτω». Αυτό έγινε και εναντίον των συγκεκριμένων ανθρώπων με τη χρήση και των ΜΜΕ και της εύκολης κοινωνικής συμπεριφοράς που λέει ότι «για να το λένε κάτι υπάρχει».

Και πάνω σ' αυτό -όπως είπε- χιτώνται διάφορες θεωρίες περί συμβιβαστικών λύσεων, «έλα, ας τους ρίξουμε 15 να πάμε στη μέση» ή «μέτρω επαικείας» που είπε ένας μάρτυρας.

Κι αφού ο εισαγγελέας ξεπέρασε έτσι τον Γ. Σερίφη και προσέθεσε και τον Κασίμη, γιατί δεν μπορούσε αλλιώς, τσουβάλασε τους άλλους 4, λες και ήταν άνθρωποι που γνωρίζονταν από τότε που γεννήθηκαν. Πώς μπαίνουν με τους όσους αφού μιλάμε για παραγραφή; Είναι φανερό ότι παίζεται παιχνίδι πολιτικής σκοπιμότητας. Να θεμελιώσουμε τη συμμετοχή και έτσι να πάμε στη ναζιστικής έμπνευσης συλλογική ευθύνη, που χωρίς αποδείξεις καθιστά αυτούς τους ανθρώπους ενόχους για τα πάντα. Αντίθετα απ' αυτό που συνέβη στην προηγούμενη δίκη για τον κ. Κασίμη, όπου η συγκεκριμένη μαρτυρία (δεν εξετάζω αν ήταν ψευδής ή κατασκευασμένη) εξετάστηκε και οδήγησε στην πλήρη απαλλαγή του. Μ' αυτή τη νομικίστικη μπαγαποντιά του κ. εισαγγελέα, μόνο και μόνο για να στηρίξει τη μετέπειτα ναζιστικής έμπνευσης συλλογική ευθύνη, πέρα από το απαράδεκτο δίνει τη δυνατότητα σε όσους συνηγορούσαν σ' αυτό, δηλαδή ως πάρομο ως αυτονόητο δεδομένο ότι ήταν και ως μην εφαρμόσουμε τη συλλογική ευθύνη, να αισθανθούν δικαιωμένοι. Διαφρονώ και εγώ με τη συλλογική ευθύνη, αλλά δεν με αφορά, γιατί δεν θα δεχτώ ποτέ τη συνηγορία που λέει «έλα μωρέ, ήταν μέλη του ΕΛΑ, αλλά δεν μπορεί να καταδικαστούν συλλήβδην για όλα». Τέτοια συμπαράσταση δεν είναι συμπαράσταση διότι εξυπηρετεί μόνο τον συμπαράστατη.

Στη συνέχεια ο κ. εισαγγελέας αναμόχλευσε επί μακρόν το τι έχει πει κατά καιρούς η Κυριακίδου ή γραπτά ή στο δικαστήριο. Στην αναμόχλευση αυτή ξεπέρασε την Κυριακίδου στη χρονολογική ασυναρτησία, παίρνοντας ένα κομμάτι από δω, ένα κομμάτι από εκεί και φτιάχνοντας μια απίθανη ιστορία. Αντίστρεψε δε όχι μόνο το τεκμήριο αθωότητας αλλά και την έννοια των αμφιβολιών. Αυτή είναι μια κακόγουστη διαστρεφική λογική που παραβιάζει την κοινή λογική. Ο εισαγγελέας απαριθμήσε μ'

έναν ιδιαίτερο δικό του τρόπο, χωρίς να αξιολογεί καθόλου τις ρήσεις της Κυριακίδου στα διάφορα στάδια, προσπαθώντας να αποδείξει ότι λέει αλήθεια μέσα από ένα απέραντο σωρό ψευδολογιών. Στη συνέχεια ο Κ. Αγαπίου έφερε παραδείγματα από τα όσα έχει πει η Κυριακίδου και διαψεύστηκαν από μάρτυρες με αδιαμφισβήτητο τρόπο, ρωτώντας σε κάθε παράδειγμα: «Λέει αλήθεια η Κυριακίδου, όταν...». Σταχυολόγησε έτσι κρίσιμα ζητήματα, τα οποία ο εισαγγελέας έκανε πως δεν κατάλαβε, για να θεμελιώσει το απίθανο σενάριο του. Αναφέρθηκε ακόμα στην κατάθεση της Τόγκα και στη μη κλήση του ηθοποιού Μαλαβέτα, που σύμφωνα με την Τόγκα της είχε πει ότι στο ισόγειο της Πολέμωνος 13 κατοικούσε μια τραγουδίστρια, τον οποίο προφανώς είχε εξετάσει η Αστυνομία και προφανώς δεν είχε αναγνωρίσει κανένα από τους κατηγορούμενους, γιατί αν είχε αναγνωρίσει, σε χρυσό θρόνο θα τον έφερναν να καταθέσει. Κι ακόμη, στην εξαφάνιση του Ζήση απ' αυτή τη δίκη.

Στη συνέχεια αναφέρθηκε στην «περιπέτεια» των αποτυπωμάτων, που ήρθαν ετεροχρονισμένα σ' αυτή τη δίκη. Είπε στους δικαστές πως αν ασχοληθούν μ' αυτό το θέμα, να θεωρήσουν δεδομένο ότι ο ίδιος έχει πιάσει τέτοια χαρτιά, λόγω της παρουσίας του σε χώρους πολιτικών εκδηλώσεων. Οχι όμως και να θεωρήσει κανείς ότι λέει αλήθεια ο Γιαννακούρης ότι μόλις το 2002 μπόρεσαν να ανιχνεύσουν αποτυπώματα και γι' αυτό τους ξεγλίτρησε τόσα χρόνια. Τόσο φτηνιάρηδες έχουν καντήτσει;

Ο αναπληρωτής εισαγγελέας μέσα σε μια 13λεπτη τοποθέτηση συνόψισε όσα είχε πει ο προηγούμενος αλλά έβαλε μέσα κι ένα ψέμα. Τοποθέτησε τη λειτουργία του φερόμενου διαμερίσματος της Πολέμωνος το 1988, στηριζόμενος στο ότι τα κοινόχρηστα αναφέρονται στο όνομα Σκουτουδάκη στο χρονικό διάστημα 1985 με 1988-89 και δεν αναφέρονται στο προηγούμενο που είναι και το επίμαχο κατά την Κυριακίδου, που αυτό δεν μπορεί να τ' αλλάξει και να πει ότι δεν ήταν το 1981-84 αλλά το 1985-89, γιατί υπήρχε στη μέση το φούσκωμα της κοιλιάς της Κυριακίδου που παρουσιάστηκε σαν βασικό αποδεικτικό μέσο. Γιατί το έκανε αυτό ο κ. δεύτερος εισαγγελέας; Από αβλεψία, από επιπολαιότητα; Δεν το πιστεύω, γιατί παρακολουθούσε προσεκτικά τη διαδικασία. Κατέφυγε σ' αυτό το ψέμα για να στηρίξει την προηγηθείσα εισήγηση του πρώτου εισαγγελέα.

Τι έμεινε; Έμεινε κάτι που δεν μπορώ να αντιπαραβάλω. Η κ. Πομώνη. Δεν μπορώ να την αντιπαραβάλω ούτε με την επιστήμη ούτε με τη λογική ούτε με τη φιλοσοφία ούτε με την ψυχολογία. Το μόνο που μπορώ να επισημάνω εδώ είναι πως η κ. Πομώνη διέμεινε ότι ποτέ δεν το είπε στο σύζυγό της, ενώ ο σύζυγος ισχυρίστηκε το αντίθετο. Εν πάση περιπτώσει, υπάρχουν μαύροι άνθρωποι, αλλά σίγουρα δεν ήμουν εγώ. Εψαξα μήπως υπήρχε εκεί κανένας οδοντίατρος, γιατί έχω πάει σε πάρα πολλά, αλλά δεν υπήρχε.

Καταλήγοντας υπενθύμισε ότι δική του επιδίωξη δεν είναι να πετύχει οιοδήποτε είδους ευμενέστερη δικαστική ή ποινική μεταχείριση, με οποιονδήποτε τρόπο. Επιδίωξή του είναι να δείξει το μέγεθος της γενικευμένης πολιτικής πλεκτάνης, με τη συμμετοχή όλων των πολιτικών και κοινωνικών δυνάμεων, θεσμικών και μη, προκειμένου να έρθει σε πέρας αυτή η υπόθεση που εξυπηρετεί όλες τις γνωστές σκοπιμότητες του συστήματος πολιτικής διακυβέρνησης. Υπάρχουν, βέβαια και εξαιρέσεις -κατέληξε- και ξέρουν πως όσα λέω δεν τους αφορούν.

Εκλεισε, λέγοντας πως η δίκη είναι δίδυμη δίκη του ΕΛΑ, διότι δεν υπάρχει αντικείμενο, πέραν του αναλαμβάνοντας την ευθύνη για τη συμμετοχή του στον ΕΛΑ. Όμως η οργάνωση δεν δικάζεται. Αν υπάρχει παραγραφή -όπως μάλλον ισχύει νομικά- τότε δεν εξετάζονται τα αποδεικτικά μέσα. Εφόσον όμως εξετάστηκαν, τότε πρέπει να πείτε πως τα αξιολογείτε, να μη κρυφτείτε. Η απόφαση που θα πάρετε είναι απλή και γι' αυτό δύσκολη. Είναι απλή γιατί ο πυρήνας βρίσκεται στο γεγονός της μη ύπαρξης πραγματικών αποδεικτικών στοιχείων και δεν μπορεί μια κοινωνία να κάνει παντάρια της τα φουστάνια της Κυριακίδου και να κρύβεται πίσω απ' αυτά.

Ο Γ. Σερίφης δήλωσε: «Σε όσα αναφέρθηκαν σε αυτήν εδώ τη δίκη ήταν για την ιστορία αυτής της εξ ολοκλήρου σπημένης υπόθεσης και τα στηρίγματά της. Μου είναι γνωστές οι προκλήσεις και μάλιστα οι καθοδηγούμενες, όπως κι αυτή εδώ. Μόνο που για μένα χώρος απαντήσεων, τοποθετήσεων, εξηγήσεων για κοινωνικοπολιτικά και κινηματικά ζητήματα είναι οι εργασιακοί μαζικοί χώροι και τα κοινωνικά κινήματα. Οχι οι κρατικές αίθουσες, είτε της ασφάλειας είτε των δικαστηρίων. Άλλωστε, μέχρι τώρα στη ζωή μου δεν χρειάστηκα πιστοποιητικά εντιμότητας, συνέπειας και αγωνιστικότητας. Αν από εδώ και πέρα μου χρειαστούν, θα απευθυνθώ στα γραφεία πληροφοριών Τσιγαρίδας και Σία και κάτι μπορεί να γίνει. Τώρα, σε ό,τι αφορά τα παραπεμπτικά βουλευμάτα, θα κατατεθούν στη νομική σχολή προς μελέτη από τους επερχόμενους νομικούς "επιστήμονες". Ενώ τα όσα είπαμε εμείς οι κατηγορούμενοι, ο καθένας χωριστά και όλοι μαζί, και αυτά θα κριθούν κοινωνικά και κινηματικά. Και όποιος κατάλαβε, κατάλαβε».

Η Ειρ. Αθανασάκη θύμισε πως πριν αρχίσει η δίκη είχε πει ότι δεν έπρεπε ν' αρχίσει. Έκανε ένα λάθος. Παρατήρησε πως οι άνθρωποι γίνονται χαζοί όταν θέλουν. Απορεί πως γίνεται μια δίκη και διυλίζουν τον κώνωπα για το πόσο καλά είναι η Αθανασάκη και έρχεται ένας ανώτερος αξιωματικός της Αστυνομίας και λέει τερατώδη πράγματα και κανείς δεν ενδιαφέρεται. Δεν άκουσα τον κ. εισαγγελέα -είπε που τόσο πολύ ανέλυσε τα 4 κατασβίδια τα δικά μου, να αναρωτηθεί γιατί δεν έκαναν έρευνα στο σπίτι της Κυριακίδου. Δεν μπορούσε να τα βάλει με όλους όσους έστησαν την υπόθεση. Όταν με ανάκρινε ο Διώτης μου είπε «ας τα αυτά Αθανασάκη, εδώ η υπόθεση είναι πολιτική». Γι' αυτό ο εισαγγελέας κάνει πως δεν καταλαβαίνει. Κανένα δικαστήριο δεν θα ασχολόταν περισσότερο από μισή ώρα με την Κυριακίδου. Τόσο πολύ ανάγκη την έχετε όλοι και ασχοληθήκατε τόσο πολύ; Είναι ντροπή να προσπαθεί ο εισαγγελέας να στηρίξει ενοχή κάνοντας τη δική μου ψυχολογική ανάλυση.

Ο Κανάς κατέθεσε δημοσίευμα της «Χώρας της Κυριακής» της 29.9.02, που περιλαμβάνει κατάλογο όσων παρακολούθησαν τη δίκη του Γ. Σερίφη στον οποίο δεν περιλαμβάνεται τ' όνομά του και διαψεύεται έτσι η Κυριακίδου σε έναν ακόμη ισχυρισμό του. Κατηγόρησε τους εισαγγελέες ότι ψευδολογούν και διαστρέφουν για να στηρίξουν καταδικές και στράφηκε ενάντια στην πρότασή τους για την ψυχική συνδρομή. Δεν παρέλειψε, βέβαια, να επαναλάβει τις καθιερωμένες βρισιές κατά Τσιγαρίδα (σγά που θα έχανε την ευκαιρία). Και βέβαια, δεν παρέλειψε να αναφέρει πως το ότι ο Τσιγαρίδας είναι κατασκευασμένο μέλος του ΕΛΑ και συνεργαζόμενος, το λέει και ο Γ. Σερίφης.

Ο εισαγγελέας έκανε μια αμήχανη προσπάθεια να δικαιολογήσει κάποια πράγματα και το μόνο που κατάφερε ήταν να χειροτερέψει τη θέση του. Είπε κατ' αρχήν ότι το 1984-86 υπήρξε παράλληλη μίσθωση Πάτμου και Πολέμωνος. Ο Αγαπίου του θύμισε αμέσως, ότι η Κυριακίδου λέει πως το 1984 πήγε με τον Κανά και ξενοίκιασαν την Πολέμωνος. Ο κ. Ανδρειωτέλλης προτίμησε να το ξεπεράσει και αυτό. Στα όσα είπε ο Τσιγαρίδας για τα αποτυπώματα απάντησε όχι με επιχειρήματα αλλά με έναν συλλογισμό: Αν ήθελαν να φτιάξουν αποτυπώματα, θα έφτιαχναν νέα, όχι σε παλιά έγγραφα!

Ο Κ. Αγαπίου ζήτησε να δώσει μια σύντομη απάντηση. Αν προχωρούσαν σε τέτοιες κατασκευές -είπε απευθυνόμενος στον εισαγγελέα- δεν θα με έπιαναν το 2003 αλλά το 1987. Αν παρήγαγαν τα στοιχεία με το κιάλο, τότε θα εκτίονταν πιο πριν. Τα φτιάχνουν έτσι που να ενισχύουν την εικόνα που έχουν δημιουργήσει. Θύμισε ακόμα στον εισαγγελέα ότι η Κυριακίδου ήταν σαφής ότι λόγω της γέννησης του παιδιού άφησε το διαμέρισμα το 1984. Αυτό δεν αλλάζει. Είπατε -ξανααπευθύνθηκα στον εισαγγελέα- ότι δεν δώσατε βαρύτητα στα αποτυπώματα, αλλά στα άλλα στοιχεία. Ποια είναι αυτά; Η Κυριακίδου και η Πομώνη;

Η Αθανασάκη σημείωσε πως ήρθαν άνθρωποι και είπαν ψέματα και δεν ενδιαφέρθηκε κανένας. Κρύφτηκαν καταθέσεις και δεν υπήρξε καμιά αντίδραση από την εισαγγελέα.

■ ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το Νηπιαγωγείο αναπόσπαστο τμήμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας, που κουβαλά όλες τις ανημπόριες και τα αδιέξοδα του σχολείου στον καπιταλισμό

Δημοσιεύουμε σήμερα το δεύτερο μέρος της ανάλυσης-πρότασης της ΑΥΤΟΝΟΜΗΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ Περιστερίου.

Το Α' μέρος, που δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο, περιλάμβανε την κύρια ανάλυση για το ρόλο του σχολείου στον καπιταλισμό, το ρόλο της Προσχολικής Εκπαίδευσης και τις διεκδικήσεις για το Νηπιαγωγείο στο πλαίσιο του συστήματος.

Το δεύτερο μέρος είναι στην ουσία του μια πολεμική. Πολεμική στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ, που με τη στάση της και τις θέσεις της υπονόμωσε και υπονομεύει το Νηπιαγωγείο και τον εκπαιδευτικό του ρόλο.

Αλλά και πολεμική στη συνδικαλιστική παράταξη του "Κ"ΚΕ, την ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, που εγκλωβισμένη στον παραμορφωτικό ορίζοντα, που χαράζουν η στενοκέφαλη «υπεράσπιση» των δεδομένων των πρώην σοσιαλιστικών χωρών, η μηχανιστική μεταφορά τους στο σήμερα, σε συνθήκες καπιταλισμού και η χάραξη πολιτικής χάρην υφαρπαγής των ψήφων των εργαζόμενων, κάνει μια πρόταση- μπουρλότο στον εκπαιδευτικό χαρακτήρα του Νηπιαγωγείου, που θα λειτουργήσει σα βούτυρο στο ψωμί αυτών που καθορίζουν τις τύχες του.

Η υποκρισία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας

Καθυστερημένα και υστερόβουλα, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ θυμήθηκε την «Προσχολική Αγωγή» και την ενέταξε ως θέμα συζήτησης στην 74η Γενική Συνέλευσή της.

ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ κάθε τόσο παριστάνουν πως θυμούνται την προσχολική εκπαίδευση και πως τάχα την προτάσσουν στις διεκδικήσεις τους, αναμασώντας μεγάλα λόγια ότι η σύγχρονη επιστήμη αποκάλυψε ότι στα 4-5 πρώτα χρόνια της ζωής του ο άνθρωπος διαμορφώνει το μισό σχεδόν των δυνατοτήτων της ψυχικής και νοητικής του εξέλιξης. Τί έκαναν όμως όλα αυτά τα χρόνια που το Νηπιαγωγείο βρισκόταν στα αζήτητα της εκπαιδευτικής διαδικασίας;

Πώς πίεσαν τα δυο μεγάλα τους κόμματα εξουσίας - που κι αυτά συμπεριλαμβάνουν στα εκλογικά τους προγράμματα τη «δύχρονη υποχρεωτική προσχολική αγωγή» για ψηφοθηρικούς λόγους- να κάνουν τούτη την τάχα μου «δέσμευσή» τους πράξη (τουλάχιστον τον ένα χρόνο της προσχολικής αγωγής);

Τί έκαναν για τις χιλιάδες Νηπιαγωγούς που παραμένουν για μιάμιση δεκαετία ακόμη αδιόριστοι; Δεν ήταν μήπως αυτοί οι συνδικαλισταράδες που συγκατένευσαν στην κατάργηση της επετηρίδας; Δεν ήταν αυτοί που παρίσταναν τον «κινέζο» όταν ο Γ. Παπανδρέου, τότε υπουργός της Παιδείας, έστειλε τα Νηπιαγωγεία στους Δήμους να τα ιδρύουν μαζί με τα νεκροταφεία και τις λαϊκές;

Δεν ήταν αυτοί που αντιμετώπιζαν τότε με σκαϊό τρόπο τη συντονιστική επιτροπή Νηπιαγωγών και αναγκάστηκαν να ανακρούσουν πρῶτο λόγο του μαζικού, μαχητικού κινήματος βάσης που ξεπήδησε ενάντια στην περίφημη «αποκέντρωση»;

Και τώρα είναι πάλι αυτοί που στην εισήγησή τους για την Προσχολική Αγωγή προς την 74η Γ.Σ. (Διδασκαλικό Βήμα, αρ. φύλλου 1131), συνδέουν την υποχρεωτικότητα με την «αναβάθμιση και του κοινωνικού ρόλου του Νηπια-

γωγείου», που λίγο παρακάτω (Ομιλία Δ. Μπράτη, Προέδρου ΔΟΕ στην Ημερίδα της Χαλκίδας 28-2-05) κάνουν σαφές ότι αφορά στη δημιουργία του «Παιδικού Κέντρου», ενός δηλαδή «Ολοήμερου Νηπιαγωγείου» διανθισμένου με μπόλικη «φιλολαϊκή» σάλτσα.

Δεν έχουμε, λοιπόν, τίποτε να περιμένουμε από αυτούς. Ισα-ίσα που κινδυνεύουμε να μας βάλουν ακόμα μια τρικλοποδιά.

Αν μάλιστα σκεφτούμε πως οι Παιδικοί Σταθμοί έχουν περάσει ήδη στην αρμοδιότητα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και πως τα «Παιδικά Κέντρα» (σ.σ. προτείνονται από την ΕΣΑΚ-ΔΕΕ να απασχολούν παιδιά ηλικίας από 2 έως και 6 χρόνων) είναι μια μοντέρνα, λουστραρισμένη εκδοχή των Παιδικών Σταθμών, αντιλαμβανόμαστε τον κίνδυνο που ελοχέει για το Νηπιαγωγείο. Να περάσει δηλαδή με όλους τους τύπους και αβρόχους ποσά, στους Δήμους. Αλλωστε οι νόμοι για την αποκέντρωση (2218 και 2240) ουδέποτε καταργήθηκαν.

Ποιος ξέρει, μπορεί να υπάρχει τέτοιος σχεδιασμός από ΝΔ και ΠΑΣΟΚ και ακόμη δεν ομολογείται ανοιχτά. Δεν είναι ίσως τόσο απλό ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΟΕ επέλεξε να συζητήσει στο συνέδριό της, την Προσχολική Αγωγή. Στην υπόθεση αυτή, μας οδηγεί και η αποστροφή από την ομιλία Μπράτη, στην ημερίδα της Χαλκίδας, όπου εκθειάζεται η ίδρυση «παιδικού κέντρου» απ' τη δημοτική αρχή της Χαλκίδας.

Ας προβληματίσει αυτό τους υποστηρικτές των «Παιδικών Κέντρων» (ΕΣΑΚ-ΔΕΕ), για το πού οδηγούν το Νηπιαγωγείο.

Η επιεικώς απαράδεκτη πρόταση της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ

Πλατφόρμα προτάσεων για την Προσχολική Αγωγή έδωσε, όμως, και η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, όπως αναφέραμε ήδη στο εισαγωγικό μας σημείωμα.

Κάνοντας μια προσπάθεια συγκεκριμένου των επιλογών και καταστάσεων που ίσχυαν στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες εδώ και πάνω από μισό αιώνα και του σύγχρονου «Ολοήμερου Σχο-

λείου», η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ παρουσίασε μια πλατφόρμα- πρόταση γεμάτη συγχύσεις, αλλά και αντιδραστικές στο διά ταύτα ερμηνείες και επιλογές.

Ακολουθώντας το κείμενο τούτο βήμα-βήμα έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

1) Καταρχήν δεν μπορεί κανείς να κάνει μηχανιστικές μεταφορές, πρώτον γιατί πρόκειται για διαφορετικά κοινωνικά συστήματα (αναφερόμαστε στις σοσιαλιστικές χώρες πριν την παλινόρθωση του καπιταλισμού και στον καπιταλισμό) και επομένως για διαφορετικά σχολεία που υπηρετούν αυτά τα συστήματα. Δεύτερον, γιατί ήταν άλλες οι ανάγκες που είχαν ν' αντιμετωπίσουν τότε αυτές οι χώρες (ανάγκες επιβίωσης των πλατιών λαϊκών μαζών, συνθήκες βαθιάς αγραμματοσύνης και αμάθειας του μεγαλύτερου μέρους του πληθυσμού, συνθήκες εξαθλίωσης). Τρίτον, γιατί ακόμη και στις συνθήκες του καπιταλισμού, υπάρχει εξέλιξη της κοινωνίας, όσον αφορά τις γνώσεις με τις οποίες αυτή έρχεται στο σχολείο, και όσον αφορά στα χαρακτηριστικά της νεολαίας. Τέταρτον, γιατί σήμερα, τουλάχιστον, διανύουμε μια από τις χειρότερες περιόδους του καπιταλισμού (και επιστροφή δεν υπάρχει, αν δεν υπάρξει μαζικό, διεκδικητικό, ανατρεπτικό κίνημα), όπου οι εργασιακές σχέσεις έχουν καταπνίξει χάρβαλο και το «κοινωνικό κράτος» απλή καρικατούρα. Είναι, λοιπόν, ζήτημα ανάγκης για τον καπιταλισμό, να προσαρμόσει το σχολείο σε τούτες τις ανάγκες της αγοράς, καθιστώντας το όλο και πιο φθινό και ευελικό. Το «Ολοήμερο Σχολείο» είναι η πιο φθινή λύση για το σύστημα, που πρέπει να βρει έναν συμφώνοντα τρόπο ν' απασχολεί τα παιδιά -και επομένως να «λύνει τα χέρια» των σύγχρονων δούλων του.

2) Το κείμενο της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ δημιουργεί σύγχυση για το κοινωνικό σύστημα στο οποίο αναφέρεται και το ρόλο του σχολείου μέσα σ' αυτό. Η αναφορά στην αναγκαιότητα για «διευρυμένο διαιπαιδαγωγικό πρόγραμμα δραστηριοτήτων», στην «διαπαιδαγωγική καλλιέργεια», όπως και οι αναφορές στην «ολοκληρωμένη διαιπαιδαγωγική εργασία», όταν μιλά για το ενιαίο 12χρονο σχολείο, χωρίς καθορισμό του κοινωνικού πλαισίου μέσα στο οποίο θα γίνονται αυτά, επιτείνουν τη σύγχυση και δικαιολογημένα μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι προσδοκούν (προφανώς με τη γενικότερη ενίσχυση του «Κ»ΚΕ, στην κοινωνία και την κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση) να φτιάξουν σχολεία- σοσιαλιστικές νησίδες μέσα στον καπιταλισμό.

3) Η συνεχώς επαναλαμβανόμενη αναφορά και μόνο στον διαιπαιδαγωγικό ρόλο του Νηπιαγωγείου, παραβλέποντας συστηματικά να αναφέρουν τον όρο «εκπαιδευση», μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι θεωρούν το Νηπιαγωγείο κάτι σαν Παιδικό Σταθμό ή ότι αυτό διαχέεται μέσα στα «Παιδικά Κέντρα». Στο ίδιο μοτίβο δεν υπάρχει πουθενά αναφορά στο ρόλο του Νηπια-

γωγού ως εκπαιδευτικού, σε ποια συγκεκριμένη ηλικία αυτός απευθύνεται και τί ακριβώς δουλειά κάνει.

4) Προτείνεται η συγκέντρωση στο «Παιδικό Κέντρο» όλων των παιδιών από τη βρεφική σχεδόν ηλικία (2 μέχρι και 6 χρόνων). Το «επιχείρημα» είναι ότι είναι καλύτερη η «επιστημονική επίβλεψη από παιδαγωγούς, παρά η παραμονή στο σπίτι κάτω από αμφίβολης αξίας διαιπαιδαγωγική επίδραση». Στο σημείο αυτό παραπέμπουμε τους αναγνώστες σ' όλα αυτά που αναφέραμε για το ρόλο του σχολείου στον καπιταλισμό, το τί σημαίνει «διαιπαιδαγωγή» και ότι τελικά αυτή διεισδύει στα κύτταρα του ανθρώπου απ' όλους τους πόρους της καπιταλιστικής κοινωνίας (εντός και εκτός σχολείου).

5) Πουθενά δε γίνεται η παραμικρή νύξη για τις «ανάγκες των παιδιών».

Προέχουν οι «ανάγκες των γονιών» και μάλιστα στις συνθήκες της «ελληνικής κοινωνίας σήμερα». Κοντολογίς, προέχουν οι ανάγκες των «απασχολησίων», των ανθρώπων της μαύρης εργασίας, των σύγχρονων δούλων, που είναι πάνω απ' όλα ανάγκες του συστήματος. Η άποψη αυτή, εκτός των άλλων, αμφισβητεί, παραβλέπει την αναγκαιότητα να συμμετέχουμε κι εμείς ως εκπαιδευτικοί (και μάλιστα «ταξικοί» τρομάρα μας!) στο μπλόκ της συνειδησίας αυτών των ηθικά και φυσικά εξαθλωμένων εργαζόμενων με μαχητικό, διεκδικητικό πνεύμα.

6) Τα παιδιά, προτείνεται, να παραμένουν υποχρεωτικά στο «Παιδικό Κέντρο» από 5 μέχρι 7 ώρες, για να υποστούν την «ολοκληρωμένη διαιπαιδαγωγή». Κάτι τέτοιο πιπιλούν σαν καραμέλα και οι εμπνευστές του «Ολοήμερου».

7) Προτείνεται η «κατανομή των παιδιών σε γκρούπες, κατά τις συνθήκες πνευματικής ανάπτυξης των νηπίων» και όχι σύμφωνα με την ηλικία τους. Τούτο είναι σαφής κατηγοριοποίηση των παιδιών. Αν τραβήξουμε αυτή τη λογική λγάκι παραπάνω, π.χ. ας πούμε στο Δημοτικό, θα πάμε σε χωρισμό των μαθητών ανάλογα με την «απόδοσή» τους, δηλαδή σε τμήματα «άριστων», «μέτριων», «κακών».

8) Προτείνεται η υποχρεωτική ταυτόχρονη παραμονή και των δυο Νηπιαγωγών, στα «Ολοήμερα Νηπιαγωγεία» για όλες τις ώρες, για «ένα χρονικό διάστημα» που δεν διευκρινίζεται πόσο θα είναι, ώστε να εξασφαλίζεται η συνεργασία και η ταυτότητα αναφοράς στο πρόσωπο της Νηπιαγωγού. Πάμε δηλαδή σε παράταση του διδακτικού ωραρίου του Νηπιαγωγού.

9) Προτείνεται η ύπαρξη «βοηθών νηπιαγωγού», που θα ετοιμάζουν καθ' υπόδειξή του όλο το υλικό της διδασκαλίας της επόμενης μέρας. Οι «βοηθοί» αυτοί θα είναι φοιτητές των Παιδαγωγικών Τμημάτων, που θα κάνουν έτσι την πρακτική τους άσκηση και θα λαμβάνουν «κάποια αμοιβή». Η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ δε διστάζει να χρησιμοποιήσει κατ'

ανολογία το επιχείρημα της πρακτικής άσκησης των σπουδαστών των ΤΕΙ. Δηλαδή αποδέχεται την ύπαρξη τσάμπα εργατικού δυναμικού για τις κεφαλαιοκρατικές επιχειρήσεις, αφού είναι γνωστό ότι οι σπουδαστές των ΤΕΙ παίρνουν μόνο ένα συμβολικό βοήθημα, ενώ δουλεύουν ανασφάλιστοι (ασφαλιζονται μόνο για την περίπτωση ατυχήματος).

10) Προτείνεται «η εγκατάσταση του Νηπιαγωγείου ή του Παιδικού Κέντρου να είναι σαφώς διακριτή από το χώρο εγκατάστασης και λειτουργίας του γειτονικού σχολείου», ώστε να «προφυλαχθεί το νηπιαγωγείο από τον κίνδυνο της σχολειοποίησης του».

Και η πρόταση αυτή συνηγορεί σ' αυτά που τους καταμαρτυρούμε παραπάνω, σχετικά με το ρόλο του Νηπιαγωγείου και στο αν θεωρείται από αυτούς αναπόσπαστο κομμάτι της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Μια άλλη πλευρά αυτής της ίδια λογικής είναι η λειτουργία των Νηπιαγωγείων σε τρύπες και μαγαζιά, μακριά από τα Δημοτικά Σχολεία και η άρνηση του ενιαίου σχεδιασμού των κτιριακών εγκαταστάσεων του Νηπιαγωγείου- Δημοτικού (φυσικά με τις ιδιαιτερότητες του Νηπιαγωγείου).

11) Με το επιχείρημα ότι τα πανεπιστημιακά Παιδαγωγικά Τμήματα είναι «περισσότερο σχολές γενικής μόρφωσης» ενώ οι παλιές σχολές Νηπιαγωγών προετοιμάζαν καλύτερα Νηπιαγωγούς, υπάρχει σαφής μετατόπιση προς την πλευρά της στενής ειδίκευσης, παρά τα μεγάλα λόγια που λέγονται για γενική μόρφωση και πλατύ στέρεο υπόβαθρο γενικών γνώσεων. Το θέμα αυτό εισάγει ένα πολύ μεγάλο ζήτημα: Το ζήτημα το τί επιστήμονες εκπαιδευτικούς θέλουμε. Το ζήτημα αν η πρώιμη ειδίκευση, σ' όλη τη διάρκεια των πανεπιστημιακών σπουδών φτιάχνει επιστήμονες που μπορούν να κατανοήσουν όλο το εύρος της παιδαγωγικής επιστήμης και ν' αντιμετωπίσουν όλες τις εξελίξεις της αστικής παιδαγωγικής ή «μερικούς», απόλυτα εξειδικευμένους ανθρώπους με στενό ορίζοντα.

Είναι άλλο πράγμα να κάνει κανείς κριτική και πολεμική στο τάδε ή το δείνα ζήτημα του περιεχομένου των πανεπιστημιακών σπουδών ή και στο σύνολο του περιεχομένου, στην κατεύθυνση που περιγράψαμε του ολικού επιστήμονα, και άλλο να ζητά στενή ειδίκευση και μάλιστα για να αποτρέψει, όπως διατείνεται το κείμενο της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, «την αποδέσμευση των σπουδών από τα επαγγελματικά δικαιώματα».

Αλλά αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα, που μας οδηγεί, αν το δεχτούμε έτσι όπως λέει η ΕΣΑΚ-ΔΕΕ, στην αποδοχή του «κλειστού αριθμού εισακτέων», στην αποδοχή της στενότητας σύνδεσης των σπουδών με τις πραγματικές ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς, ενώ εμείς θα πρέπει να προβάλλουμε ένα και μόνο προωθητικό αίτημα: **ΜΟΡΦΩΣΗ και ΔΟΥΛΕΙΑ για ΟΛΟΥΣ.**

Το γελαστό παιδί και η παρέα του

✓ Ο σχολιασμός του μικρού και του μεγάλου τελικού του Confederations cup αποτελεί το πρώτο θέμα του σημερινού σημειώματος. Με δυο συγκλονιστικά παιχνίδια ολοκληρώθηκε το τουρνουά, στα οποία οι τρεις ομάδες (η Αργεντινή στον τελικό εμφανίστηκε πολύ κατώτερη του αναμενόμενου) πρόσφεραν γκολ και πλούσιο θέαμα.

Στον μικρό τελικό η Γερμανία κατάφερε να κερδίσει το Μεξικό με 4-3 στην παράταση, παρουσιάζοντας, παρά τις ελλείψεις βασικών μονάδων της και τους πειραματισμούς που έκανε ο προπονητής της (κυρίως στον αμυντικό τομέα), καλό πρόσωπο και αφήνοντας πολλές υποσχέσεις για κάτι καλό του χρόνου στο Μουντιάλ. Ο αγώνας είχε εκτός από τα εφτά γκολ και πολλές όμορφες φάσεις και όλοι οι ποδοσφαιριστές που αγωνίστηκαν προσπάθησαν μέχρι το τελευταίο σφύριγμα του διατηρή να προσφέρουν θέαμα. Το Μεξικό από την πλευρά του παρουσίασε μια αξιοσημείωτη αγωνιστική τακτική, παρόμοια με αυτή της Εθνικής μας στο EURO 2004, όμως, παρά το γεγονός ότι ποιοτικά οι παίκτες του δεν μπορούν να συγκριθούν με Γερμανούς, Αργεντινούς και Βραζιλιάνους και δεν έχουν τα απαραίτητα σωματικά προσόντα, προσπάθησαν και κατάφεραν με το πάθος το οποίο έδειξαν να κερδίσουν τη συμπάθεια των φιλάθλων.

Ο μικρός τελικός λειτούργησε σαν ένα πολύ καλό ορεκτικό για τον μεγάλο τελικό. Ένα ντέρμπι ανάμεσα σε Βραζιλία και Αργεντινή αποτελεί πάντοτε ποδοσφαιρικό γεγονός και όταν πριν από αυτό έχει προηγηθεί ένας πολύ όμορφος αγώνας, οι προσδοκίες και το ενδιαφέρον ανεβαίνουν κατακόρυφα. Ο τελικός του Confederations cup εξελίχθηκε τελικά σε μονόλογο της Βραζιλίας η οποία απέδειξε ότι τη δεδομένη χρονική στιγμή έχει πληρότητα σε όλες τις γραμμές της και πληθώρα πρωτοκλασάτων παιχτών και είναι η κορυφαία ομάδα στον πλανήτη. Αν και εξαιτίας της πολύ κακής αγωνιστικής παρουσίας της Αργεντινής ο τελικός δεν είχε σασπένς, όσοι τον παρακολουθήσαμε πρέπει να έχουμε μείνει απόλυτα ικανοποιημένοι από τις συγκινήσεις που μας πρόσφεραν οι ποδοσφαιριστές της Βραζιλίας με τα μαγικά που έκαναν μέσα στο γήπεδο και θα πρέπει να θεωρηθεί έκπληξη πρώτου μεγέθους η μη κατάκτηση του Μουντιάλ του χρόνου το καλοκαίρι από τη Σελεσάο (για αποφυγή τυχόν παρεξηγήσεων η στήλη ήταν είναι και θα είναι οπαδός του αγγλικού ποδοσφαίρου).

✓ Η δυσμενής οικονομική κατάσταση της χώρας και τα άδεια κρατικά ταμεία (απόρροια της καταστροφικής πολιτικής της επάρατης δεξιάς, η οποία σε ενάμιση χρόνο έχει καταφέρει να καταστρέψει προσπάθειες χρόνων) είναι μια πραγματικότητα γνωστή σε όλους. Τα πράγματα όμως πρέπει να είναι πολύ πιο σοβαρά από όσο φανταζόμαστε και αυτό αποδεικνύεται από την αγωνιώδη προσπάθεια της κυβέρνησης να βρει με οποιοδήποτε τρόπο και από οποιαδήποτε πηγή φράγκα.

Μερικές βδομάδες μετά την πρώτη προσπάθεια της κυβέρνησης να βάλει τις ελληνικές ομάδες στο Στοίχημα, η οποία απέτυχε μετά τη γενική κατακραυγή (ακόμη και από ανθρώπους του ποδοσφαίρου), η κυβέρνηση επανέρχεται και επί της ουσίας θα πρέπει να θεωρούμε σαν δεδομένο ότι πολύ σύντομα θα μπορούμε να στοιχηματίζουμε υπέρ ή κατά των ελληνικών ομάδων. Είναι μάλιστα τόσο μεγάλη η βιασύνη της κυβέρνησης να βάλει το ελληνικό πρωτάθλημα στο Στοίχημα, που δεν φρόντισε να ασχοληθεί καν το θέμα της συμμετοχής του Ολυμπιακού, λόγω του ασυμβίβαστου που θεωρητικά υπάρχει, αφού ο πρόεδρος και ιδιοκτήτης της ομάδας και ιδιοκτήτης της Intralot, της εταιρείας δηλαδή που διοργανώνει το Στοίχημα στη χώρα μας. Μάλιστα, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Θ. Ρουσόπουλος αυτοσχεδίαζε απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις, αφού δεν υπάρχει συγκεκριμένη κυβερνητική τακτική για το θέμα.

Γενιέται συνεπώς το ερώτημα: για ποιο λόγο βιάζεται τόσο πολύ η κυβέρνηση; Η απάντηση είναι πολύ απλή. Η είσοδος των ελληνικών ομάδων στο Στοίχημα θα έχει σαν αποτέλεσμα μια πολύ μεγάλη αύξηση του τζίρου της Intralot και κατά συνέπεια και του ΟΠΑΠ, με αποτέλεσμα η τιμή της μετοχής του Οργανισμού να ανέβει κατακόρυφα και συνεπώς τα φράγκα που ελπίζει η κυβέρνηση ότι θα μπουν στο κρατικό ταμείο από τη μετοχοποίηση του ΟΠΑΠ να είναι περισσότερα από αυτά που υπολόγιζε αρχικά. Μάλιστα, με τη φόρα που έχει πάρει η κυβέρνηση δεν δύστασε να αναγγείλει την είσοδο στο Στοίχημα ακόμη και του στίβου, προκαλώντας την αντίδραση τόσο του ΣΕΓΑΣ όσο και του συνόλου των πρωταθλητών. Χαρακτηριστικές είναι οι δηλώσεις της Νίκης Μπακαγιάννη (πρόεδρος Συλλόγου

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Ελλήνων Ολυμπιονικών): «Μου θυμίζει κάτι από ιππόδρομο. Οι αθλητές δεν είναι άλογα. Τώρα πια είναι και πραγματικότητα και, δυστυχώς, ξεπουλιέται ο αθλητισμός και εμπορευματοποιείται με νόμιμη σφραγίδα».

✓ Από την έμμεση αναφορά στο Ιππόδρομο ως περάσουμε και στην άμεση. Την περασμένη Κυριακή ο Ιππόδρομος γνώρισε μεγάλες δόξες και κατακλύστηκε από τους φιλίππους, αφού θα διεξαγόταν το Ντέρμπι, μια από τις κορυφαίες ιπποδρομίες της χρονιάς. Την κυβέρνηση εκπροσώπησε ο Δούκας (υφυπουργός Οικονομικών), ο οποίος μετά την απονομή του Κυπέλλου στον νικητή του Ντέρμπι, έκανε και δηλώσεις, στις οποίες ανάμεσα στα άλλα όμορφα, αποκάλυψε όλους εμάς που αγαπάμε το άθλημα «ιπποδρομιάκηδες». Δεν ξέρω αν θα πρέπει να αισθανθούμε εμείς οι φιλίπποι προσβεβλημένοι από τις δηλώσεις του υφυπουργού ή θα πρέπει να αισθανόμαστε και ικανοποιημένοι που δεν μας αποκάλυψε «αλογομούρηδες». Το μόνο σίγουρο τελικά για την κυβέρνηση του Κωστάκη είναι ότι δεν θα μας αφήσει να πλήξουμε, αφού οι άνθρωποι προσφέρουν άρθρο γέλιο.

✓ Για γέλια είναι και οι δηλώσεις του πρώην προπονητή μπάσκετ και νυν βουλευτή Γιάννη Ιωαννίδη. Ο εθνοπατέρας ξεκίνησε να μιλάει σε εκδήλωση του Συνδέσμου Ελλήνων Προπονητών και συνέχισε σε ραδιοφωνική εκπομπή του «Metropolis». Αρχικά αποκάλυψε τον Γιώργο Σγάλα «τεράστια προσωπικότητα», έβγαλε άχρηστο τον πρώην προπονητή του Αρη («η ομάδα ξόδεψε μια περιουσία για να παίξει καλά, αλλά ο Μπάρτον ζούσε στον κόσμο του»), προσπάθησε να απαξιώσει την κατάκτηση του Ευρωπαϊκού πρωταθλήματος το 2000 από τον Παναθηναϊκό μιλώντας για τη διασπασμένη Ευρωλίγκα (ξεχνώντας προφανώς ότι η διάσπαση του ευρωπαϊκού μπάσκετ έγινε ένα χρόνο αργότερα) και έφτασε στην τελική του πρόταση για το καλό του ελληνικού μπάσκετ, η οποία είναι η θέσπιση ανώτατου ορίου (σάλαρι-καπ) στους προϋπολογισμούς των ομάδων.

Δεν μπορούμε να μη σχολιάσουμε αυτά που είπε, αναγνωρίζοντας βέβαια το γεγονός ότι όταν ένας προπονητής έχει κατακτήσει τόσα πολλά ευρωπαϊκά τρόπαια, όπως τα μηδέν

του Ιωαννίδη, έχει το ελεύθερο να κάνει κριτική με οποιοδήποτε ύφος θέλει. Σε απλά ελληνικά η πρότασή του είναι ότι από τη στιγμή που δεν υπάρχει άλλος καπιταλιστής να χώνει φράγκα στο μπάσκετ, εκτός από τους Γιαννακόπουλους, θα πρέπει να μπει ανώτατο όριο στους προϋπολογισμούς των ομάδων, δηλαδή να μην μπορούν οι Γιαννακόπουλοι να ξοδεύουν όσα φράγκα θέλουν, προκειμένου οι άλλες ομάδες να φτάσουν σε ανταγωνιστικό επίπεδο και να διεκδικήσουν το πρωτάθλημα. Ποιοτική υποβάθμιση του ελληνικού μπάσκετ είναι η πρόταση του πρώην πανίσχυρου άνδρα του αθλήματος και μάλιστα αυτό το υποστηρίζει με την ιδιότητα του βουλευτή.

Είναι σίγουρο ότι η μίζερια την οποία βιώνει σήμερα το μπάσκετ στη χώρα μας τον στεναχωρεί, όμως και αυτός έχει πολύ μεγάλες ευθύνες για τη σημερινή κατάσταση του αθλήματος, αφού χρόνια ολόκληρα σαν προπονητής του Αρη και του Ολυμπιακού πρωταγωνίστησε στο να γίνει το μπάσκετ επαγγελματικό και μάλιστα οι ομάδες του θεωρούνταν από τις πιο ακριβές και με πληθώρα πρωτοκλασάτων αθλητών στο έμφυχο δυναμικό τους. Ακόμη και αν δεχτούμε ότι με την θέσπιση του σάλαρι καπ θα μειωθεί η αγωνιστική απόσταση του Παναθηναϊκού από τις άλλες ελληνικές ομάδες, πώς διασφαλίζεται ότι θα σταματήσει ο σημερινός κατήφορος και θα αρχίσει η ανάκαμψή του;

Για να μιλήσουμε για πορεία ανάκαμψης του αθλήματος αρχικά θα πρέπει να ασχοληθούμε με το άθλημα καπιταλιστές που θα «επενδύσουν» σε αυτό και θα προσπαθήσουν να φτιάξουν καλές ομάδες που θα ξεναφέρουν τους φιλάθλους στα γήπεδα. Η πρόταση που κάνει ο Ιωαννίδης έχει σαν δεδομένο ότι δεν θα ασχοληθούμε με το άθλημα σοβαροί καπιταλιστές που θα έχουν οικονομική άνεση, συνεπώς δεν θα έχουμε «επενδύσεις» και το πρωτάθλημα θα γίνει ανταγωνιστικό μέσα από την υποβάθμισή του. Τώρα, πώς είναι δυνατόν να κερδίσει φίλους και να αποκτήσει δυναμική ένα άθλημα που θα υποβαθμίζεται ποιοτικά, μόνο ο Ιωαννίδης μπορεί να μας το αναλύσει.

Κος Πάπιας

■ ΣΤΙΒΕΝ ΣΠΙΛΜΠΕΡΓΚ

Ο πόλεμος των κόσμων

Το δεύτερο μπλομπάστερ του καλοκαιριού (μετά την «Εκδίκηση των Σιθ» του Τζορτζ Λούκας) έχει ήδη αρχίσει να προβάλλεται στις αίθουσες από την περασμένη Τετάρτη.

Το ομώνυμο βιβλίο του βρετανού Χέρμπερτ Τζορτζ Ουέλς, που πρωτοκυκλοφόρησε το 1898, ενέπνευσε ήδη άλλες δύο ταινίες, συν τη γνωστή ραδιοφωνική εκπομπή του Ορσον Ουέλς το 1938, κατά τη μετάδοση της οποίας εκατομμύρια Αμερικανών πανικοβλήθηκαν, εξαιτίας της υποτιθέμενης εισβολής Αρειανών στον πλανήτη μας!

Ενωείται ότι η ταινία του Σπίλμπεργκ απέχει πολύ από την ιστορία που αφηγείται ο Χ. Τζ. Ουέλς, καθώς τοποθετείται στη σύγχρονη εποχή, όμως ούτως ή άλλως το όποιο σενάριο είναι εντελώς υποβαθμισμένο μπρος στον καταγισμό των οπτικών εφέ, που αποτελούν το άλφα και το ωμέγα αυτής της παραγωγής. Είναι χαρακτηριστικό ότι στο ενημερωτικό φυλλάδιο της

εταιρείας διανομής αναφέρεται ότι πρώτα γυρίστηκαν οι σκηνές δράσης και κατόπιν μπήκαν οι διάλογοι!

Δεν έχει, λοιπόν, νόημα να αναφερθεί κανείς στην έτσι κι αλλιώς ανόητη υπόθεση της εισβολής εξωγήινων στη Γη (καμιά σχέση με την παρεμφερή πανέξυπνη ταινία του Τιμ Μπάρτον «Mars Attacks»). Αν με δυο λόγια θέλει να χαρακτηρίσει κανείς τον «Πόλεμο των κόσμων» απλώς θα σημειώσει ότι δεν πρόκειται για τίποτα περισσότερο από ένα ανελέητο συνεχές σφουροκόπημα των αισθήσεων του θεατή, με το πάτωμα της αίθουσας να σείεται από το dolby surround και τη μουσική του Τζον Ουίλιαμς να υποβάλλει τον τρόπο.

Τώρα, το αν αυτή η ταινία κόστισε 250 εκατ. δολάρια (52 περισσότερα από τον «Τιτανικό») και είναι η ακριβότερη παραγωγή όλων των εποχών, μας αφήνει παγερά αδιάφορους. Βλέποντάς την αναρωτιόμαστε: υπήρξαν άραγε τύποι σαν τον Σπίλμπεργκ ποτέ τους έστω και λίγο (ή για λίγο) διανοούμενοι; Διότι, αν εξαιρέσει κανείς τις επιλεκτικές του ευαισθησίες (βλέπε «Λίστα του Σίντλερ»), ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένας τεχνοκράτης μιας βιομηχανίας που απλώς αντί να πουλάει όπλα ή σάλτσες πουλάει παραμύθια και όνειρα.

■ ΠΑΣΚΑΛ ΤΟΜΑΣ

Αγκαθα Κρίστι: Στα ίχνη του δολοφόνου

Πληκτική μεταφορά στην οθόνη ενός μυθιστορήματος της Αγκαθα Κρίστι, στο οποίο ένα ζευγάρι γκαφατζήδων ερασιτεχνών ντετέκτιβ ερευνά ανεξήγητες «αυτοκτονίες» και εξαφανίσεις σ' έναν οίκο ευγηρίας.

Ελένη Σταματίου

ROT 'N ROLL (περί ROCKWAVE και άλλων ζιζανίων)

Συν-ένωση της εργαζόμενης κοινωνίας για την επαναστατική τροπή, εντροπία και ανατροπή

♦ «Με εκπλήσσει όμως η κοντόφθαλμη και συνθηκολόγος στάση του Πούτιν σε ό,τι αφορά τη διείσδυση των ΗΠΑ στην Κεντρική Ασία. Είναι εντελώς ακατανόητη η ήπια και αρκετά ανεκτική στάση της σοσιαλιστικής Κίνας, μιας και στα δυτικά της σύνορα εμφανίζεται ένας αιμοβόρος γείτονας» (Andrew Murray, K.K. βρετανίας, από το βιβλίο «Η νέα διεθνής κατάσταση μετά την 11η Σεπτεμβρίου», Σύγχρονη Εποχή, 2004).

♦ «Βέβαια αυτό δεν ισχύει για όλους. Πολλοί Παλαιστίνιοι επιχειρηματίες εισάγουν αδασολόγητο τοιμμένο από την Αίγυπτο και το μεταπουλούν σε ισραηλινές κατασκευαστικές εταιρίες οι οποίες το χρησιμοποιούν στην κατασκευή του διαβόητου Τείχους Ασφαλείας στη Δυτική Οχθη (βλ. Καθημερινή, 16/1/2005). Μάλιστα, σύμφωνα με την βρετανική εφημερίδα Telegraph (25/7/2004), το τοιμμένο προοριζόταν αρχικά για επιδιορθώσεις παλαιστινιακών σπιτιών, που είχαν ισοπεδωθεί απ' τον ισραηλινό στρατό. Σημειωτέον, όλα αυτά εν γνώσει του Αραφάτ. Άλλωστε, στη Γάζα, ο Αραφάτ μέσω της Al-Bahr, μιας μη-νόμιμα καταγεγραμμένης εταιρείας που στήθηκε στο όνομα της γυναίκας του, επιδίωκε να κυριαρχήσει στον τομέα της οικοδομής, της υγείας της ψυχολογίας και των υπολογιστών εκβιάζοντας μικρότερες εταιρίες σε «συνεργασία». Επίσης, ο Αραφάτ ήλεγχε νόμιμες εταιρίες που είχαν το μονοπώλιο σε προϊόντα όπως πετρέλαιο, τοιμμένο και αλεύρι και λειτουργούσαν σε συνεννόηση

με το Ισραήλ. Τα κέρδη πήγαιναν στον κρυφό λογαριασμό του Αραφάτ που είχε ανοίξει στο Τελ Αβίβ ο πρώην ισραηλινός πρωθυπουργός Γτζάκ Ράμπιν. Σύμφωνα μάλιστα με παλιότερο άρθρο της Guardian (24/4/1997), υπήρχαν σοβαρές ενδείξεις ότι ο παλαιστίνιος υπουργός Εσωτερικών Τζαμίλ Ταρίφι είχε αναλάβει ως εργολάβος να κατασκευάζει οικισμούς εποίκων. (βλ. Palestinian Nationalism, Revolutionary Perspectives, τ. 7, 1997)» (από το βιβλίο «Πίσω από την Ιντιφάντα του 21ου αιώνα», μετάφραση από το περιοδικό Aufheben, έκδοση ANAPEΣ και Κόκκινο νήμα).

♦ «Παλεύουμε για την ενδυνάμωση του δικτύου και της ΕΤΕ και τη διατήρηση και διεύρυνση των εργασιακών μας σχέσεων» (από πολύχρωμη προκήρυξη του Συλλόγου Υπαλλήλων της Εθνικής Τράπεζας).

♦ «Αναμφίβολα, τα τελευταία μέτρα και συνολικά η οικονομική πολιτική της κυβέρνησης πλήττουν, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, όλα τα μη μονοπωλιακά κοινωνικά στρώματα. Τους εργάτες, τους αγρότες, τους υπαλλήλους, τους επαγγελματίες-βιοτέχνες, τις μη μονοπωλιακές βιομηχανικές επιχειρήσεις» (από συνέντευξη του Χ. Φλωράκη στην ΚΟΜΕΠ 7-8, Ιουλίου-Αύγουστος 1979).

♦ «Κάνναβη. Δεν έχει αποδειχθεί ότι έχει θεραπευτικές ιδιότητες» (από φυλλάδιο του ΚΕΘΕΑ στην Καθημερινή, 25/6/2005).

«Πριν από λίγες εβδομάδες, ο Καναδάς σημείωσε μια ιδιαίτερη πρωτοπορία: έγινε η πρώ-

τη χώρα που ενέκρινε για κυκλοφορία το σκεύασμα Sativex (r), το οποίο είναι φυσικό εκχύλισμα κάνναβης. Η ένδειξη για την οποία έλαβε έγκριση το συγκεκριμένο σκεύασμα είναι ο νευροπαθητικός πόνος στους ασθενείς με πολλαπλή σκλήρυνση (σκλήρυνση κατά πλάκας). Το Sativex (r) αναμένεται πολύ γρήγορα να κυκλοφορήσει και σε ευρωπαϊκές χώρες» (POPULAR MEDICINE, Καθημερινή, 25/6/2005).

♦ «Από το τελευταίο δεκαήμερο του Γενάρη και μέχρι σήμερα (τέλη Μάρτη) άρχισε η μεγαλύτερη σ' έκταση για τα ελληνικά δεδομένα, αστυνομική εκστρατεία, εναντίον των πολιτών της Αθήνας, του Πειραιά και της συμπρωτεύουσας, με την εύκολη δικαιολογία της καταπολέμησης του "κοινού" εγκλήματος... Σε διάστημα τεσσάρων ωρών ελέγχθηκαν πολλά υπόπια στα παραρτήματα ασφαλείας. Επίσης έγιναν "συστάσεις" σε νεαρούς που κυκλοφορούσαν άσκοπα μετά τα μεσάνυχτα, σε ύποπτα σημεία της Αθήνας... Πέρα από τις νυχτερινές εξορμήσεις, μερικές περιοχές της Αθήνας θα βρίσκονται κάτω από τον έλεγχο της αστυνομίας σ' όλη τη διάρκεια του 24ωρου, όπως έγινε στην Πλάκα, που κάθε 50 μέτρα υπήρχε κι ένας αστυνομικός με πολιτικά. ΝΕΑ, 27/1/76» (από την ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, τεύχος 7, Μάρτη 1976).

♦ «Ο πρόεδρος του MAS Εβφο Μοράλες ανακοίνωσε ότι κατεβαίνει στις προεδρικές εκλογές ως υποψήφιος μόνο αν το αποφασίσει η βάση του κόμματός

του (και ότι το κόμμα του είναι ανοιχτό σε συμμαχίες με προσωπικότητες και οργανώσεις για τις γενικές και περιφερειακές εκλογές» (εφημερίδα LA RAZON, Βολιβία, 19/6/2005).

♦ «Η επανένωση ΚΚΕ - ΣΥΝ πρέπει να χτιστεί όχι στη βάση διαχείρισης του καπιταλισμού... αλλά πάνω στη βάση ενός προγράμματος για το ριζικό, σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας. Μια τέτοια επανένωση, αν συνοδεύεται από την έκκληση για συσπείρωση στην εργατική βάση και στα αριστερά στελέχη του ΠΑΣΟΚ, μπορεί να γίνει ταχύτερα ένα ρεύμα εξουσίας, που στηριγμένο στο εργατικό κίνημα θα είναι ικανό να σαρώσει τα σαθρά θεμέλια του ελληνικού καπιταλισμού» (εφημ. ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ, Ιούνης-Ιουλίου 2005).

♦ «Πρώτη και βασική προϋπόθεση για να πετύχει το λαϊκό κίνημα κάποιες έστω και περιορισμένες νίκες είναι να αρχίσει ο απεγκλωβισμός από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Και τα δύο κόμματα ταυτόχρονα να χάσουν θέσεις στο Κοινοβούλιο, στα όργανα του μαζικού κινήματος, στα συνδικάτα, στους αγροτικούς συλλόγους και συνεταιρισμούς, στις οργανώσεις των ΕΒΕ, στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, ευκαιρία που δίνουν οι επερχόμενες τοπικές εκλογές» (Α. Παπαρήγα, Ριζοσπάστης, 28/6/2005).

♦ «Η Αναρχική Τρομοκρατία έχει παρελθεί, είναι αρχαία ιστορία» (εφημ. ΜΑΥΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ - Ομοσπονδία Αναρχικών Δυτικής Ελλάδας - Τοπική ομάδα Πάτρας, Ιούνης 2005).

Βασιλης

♦ Δήμος Καισαριανής 61 χρόνια μετά Η ΔΙΚΑΙΩΣΗ 24/6 Εγκαίνια του μνημείου των εκτελεσμένων πατριωτών στο σκοπευτήριο της Καισαριανής. Θα παραστεί και θα απευθύνει χαιρετισμό ο πρωθυπουργός κ. Κώστας Καραμανλής. Θα ακολουθήσει καλλιτεχνικό πρόγραμμα.

Καμιά φορά η ζωή δίνει καθαρές απαντήσεις σε κρίσιμα και σύνθετα ερωτήματα. Φιλοσοφούμε; Όχι, αγανακτούμε. Παίρνουμε όμως και μια έξυπνη απάντηση γιατί το κίνημα έφτασε εδώ που έφτασε. Προσδεμένο στο άρμα των νόμιμων αριστερών καθοδηγητών του. Οι "επίγονοι" των εκτελεσμένων ζητούν δικαίωση (συνώνυμη ΔΙΚΑΙΩΣΗ) από τους επίγονους των συνεργατών των εκτελεστών.

Ζητούν δικαίωση από τους επίγονους, από τους πολιτικούς κληρονόμους αυτών που από συνεργάτες των κατακτητών, δούλογοι, κουκουλοφόροι χαφιέδες, μετατράπηκαν οι ίδιοι σε συγγνώτατους εκτελεστές. Μάλιστα η "ΔΙΚΑΙΩΣΗ" γίνεται την ίδια ώρα που οι κληρονόμοι των Ράλληδων και των ταγματειακών επιτιθέντων σε ό,τι απέμεινε από τις κατακτήσεις που οι κληρονόμοι των αγωνιστών -μέσα σε όλα τα λάθη και τις αναστολές τους- με ποτάμια αίμα, με εκατομμύρια μέρες φυλακές και εξορίες, απέσπασαν.

Αυτή η αριστερά δεν είναι χρήσιμη για το κίνημα όπως πολλοί αφελώς, πολλοί που έχασαν κάθε ιδεολογική πυξίδα, πολλοί που κλείνουν πεισματικά τα μάτια τους και τα αυτιά τους στην ιστορία της πολιτικής πάλης στην Ελλάδα, υποστηρίζουν. Είναι χρήσιμη για το καθεστώς, χρήσιμη για την ολιγαρχία, χρήσιμη για την κοινωνία της εκμετάλλευσης. Εμείς το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι, άντε και μπιμπ...ηθείτε Μπαρτζώτα και λοιποί.

♦ Αμεση χορήγηση πολιτικού ασύλου στον Zulkuf Murat Bora (Bahoz) και σε κάθε πολιτικό πρόσφυγα. Δεν θα επιστρέψουμε καμιά ακόμα δολοφονία μετανάστη ή πρόσφυγα. Απεργία Πείνας από 17/5. Ομάδα μεταναστών και προσφύγων Αθήνας.

Πέρα από την ξενέρωτη, κρατικοδίαιτη και ευρωλιγούρική αριστερά, υπάρχει το πεδίο των αληθινών διεκδικήσεων, της πάλης και του αγώνα. Δεν μπερδεύμαστε από τις συμπαραστάσεις των νομιμόφρονων. Είναι άλλο αυτό και άλλο να καθορίζουν αυτοί το πλαίσιο της διεκδίκησης, την ένταση του αγώνα. Γιατί τότε τον μετατρέπουν σε χλιαρή διαμαρτυρία. Η περίπτωση του Bahoz υπογραμμίζει σε όλους μας ότι τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα σήμερα για να γίνουν πράξη χρειάζεται σκληρός και σταθερός αγώνας. Αλλά έτσι, μόνο έτσι, μπορεί να μπει μια χαραμάδα φως στο παρόν και να ανοίξει ένα παράθυρο στο μέλλον.

♦ Πολιορκούμε τους G8. Παλεύουμε τον Καραμανλή. Να κάνουμε την φτώχεια και τον πόλεμο παρελθόν. 2-6 Ιούλη διεθνής διαδήλωση στη Σκωτία. Πρωτοβουλία Γένοβα.

Πολιορκούν τους G8. Με πολιορκητικό κριό τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Με το στρατεύμα εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα όπλα. Τελευταίας τεχνολογίας. Κονκάρδες, μπλουζάκια με αριστερές στάμπες, σφυριχτρούλες, ταμπούρα, καραμούζες, κρόταλα, κιθάρες, τρομπέτες και ό,τι άλλο μας προσφέρει το σπλοστάσιο του αντίπαλου. Μη δυσασασχετείτε. Ο Λένιν έλεγε ότι πρέπει να πάμε στο στρατό για να μάθουμε από όπλα, γιατί τότε δεν υπήρχε η ΟΣΕ. Τώρα τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά. Και εξόχως εκδρομικά. Για ένα ωραίο πενήθημερο στη Σκωτία. Ολίγον τσουχτερός ο λογαριασμός ίσως... αλλά γι' αυτό υπάρχουν οι διάφοροι θεσμοί. Μόνο έτσι γίνονται ο πόλεμος και η φτώχεια παρελθόν, ο σοσιαλισμός μέλλον, η ηθελημένη βλακεία παντοτινή.

«Τριούμφ»: 300 στο δρόμο

Μετά τη «Σίσρο» ήρθε η σειρά της «Τριούμφ» να κλείσει το εργοστάσιό της στην Αθήνα και να μεταφέρει στην Αλβανία των εξευτελιστικών μεροκάματων και των μεσαιωνικών εργασιακών σχέσεων. Έτσι, με μια υπογραφή, 300 εργάτριες πετούν στο δρόμο. Πρέπει, όμως, όλα να γίνουν νομότυπα. Να έχουν και την υπογραφή των εργαζόμενων, γιατί αλλιώς εμπόπτουν στην απαγόρευση των ομαδικών απολύσεων και για να τους διώξει όλους θα χρειαστούν χρόνια.

Στο γκέτο της «Τριούμφ», λοιπόν, εκεί που ποτέ δεν στήθηκε σωματείο, εκεί που εφαρμόζονταν αριστοτεχνικά η τακτική του μαιστίγιου και του καρτότου, η ίδια η εργοδοσία συγκάλυψε γενική συνέλευση για την εκλογή Εργασιακής Επιτροπής! Για να εκφράσει τη συμφωνία της στο κλείσιμό της, με αντάλλαγμα τα ψίχουλα της υπαγωγής στο ειδικό καθεστώς του ΟΑΕΔ (νόμος Γιαννίτση). Δεν ξέρουμε ποιο ήταν τελικά το αποτέλεσμα. Η συνέλευση γινόταν Πέμπτη μεσημέρι και οι φωνές λίγων εργαζόμενων έξω από το εργοστάσιο ακουγόταν ως φωνές βοώντων εν τη ερήμω. Τα πράγματα δεν έδειχναν καθόλου αισιόδοξα. Μερικές ακόμη εκατοντάδες θέσεις εργασίας φαίνεται πως θα χαθούν.

Υποκριτές και δειλοί

Ανοίξαν τις γρίλιες, βολιδοσκόπησαν προθέσεις, είδαν πως δε τους «παίρνει» και τις ξανάκλεισαν, οι καρεκλοκένταυροι της Διδακταλικής Ομοσπονδίας. Το θέμα της Προσχολικής Εκπαίδευσης έμεινε και πάλι ως έχει, στα προκαθορισμένα πλαίσια του φτωχού συγγενούς της εκπαιδευτικής διαδικασίας. Άλλωστε, η φετινή 74η Γενική Συνέλευση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των εκπαιδευτικών ήταν εκλογική και σε καμιά περίπτωση δεν θα τους προσμετρούσε «κουκιά», μια «φιλότιμη» προσπάθειά τους ανάδειξης και «αναβάθμισης του κοινωνικού ρόλου του Νηπιαγωγείου» και των Νηπιαγωγών, σαφώς αποκομμένου απ' τον κορμό της εκπαίδευσης.

Έτσι, οι προτάσεις της ΕΣΑΚ-ΔΕΕ για «Παιδικά Κέντρα», η λουστραρισμένη δηλαδή εκδοχή των υπαρχόντων σήμερα στους Δήμους Παιδικών Σταθμών, έμειναν πίσω ακόμα και από τις θέσεις της ΠΑΣΠ. Πιο πονηροί αυτοί, λογαριάζοντας τη «χασούρα», όχι μόνο δεν κατέβηκαν οι αντιπρόσωποί τους με τέτοιες προτάσεις (ο Μπράτης, πρόεδρος της ΔΟΕ από την παράταξή τους, είχε ανοίξει το δρόμο στο συνέδριο της Χαλκίδας), αλλά αναφέρθηκαν με προσεχτικό τρόπο ακόμα και στα «Ολοήμερα», γεγονός που σημαίνει ότι έχουν καταγεγραμμένες αντιδράσεις απ' τους συλλόγους που αντιπροσωπεύουν. Όσο για τη ΔΑΚΕ προσπάθησε να βγει αλώβητη από τις «αμαρτίες γονέων», κάνοντας γαργάρα όλα τα «επικίνδυνα» και μιλώντας για «ενιαίο 14χρονο εκπαιδευτικό σχεδιασμό, αρχής γενομένης από το Νηπιαγωγείο».

Οι «Παρεμβάσεις-Συσπειρώσεις», θλωμένες και στριμωγμένες ανάμεσα στις... «επαναστατικές» τους προθέσεις και στην προσπάθεια να αυξήσουν τα «κουκιά» τους, έχοντας τις αυταπάτες ότι αλλάζοντας τους συσχετισμούς δυνάμεων θα φέρουν την «ανατροπή», δεν είχαν και πάλι ξεκάθαρες θέσεις. Ενάντια στα «Παιδικά Κέντρα» (που αποτελούν τον προπομπό των Ολοήμερων), όχι όμως και κάθεται ενάντιο στα «Ολοήμερα», που κατά τη γνώμη τους αποτελούν μια κοινωνική πραγματικότητα και φυσικά αναγκαιότητα(!). Και με την «ανατροπή» και με την «ενσωμάτωση». Η διαίωσιση του γνωστού «εντός και εκτός»...

■ Κινδυνεύει με τύφλωση, του αρνούνται θεραπεία

Εκδικούνται τον Σάββα Ξηρό

Συμπτώματα που σημαίνουν κίνδυνο αποκόλλησης του δεξιού του ματιού, από το οποίο βλέπει ελάχιστα, εμφάνισε ο Σάββας Ξηρός το βράδυ του περασμένου Σαββάτου. Το πρωί της Κυριακής οδηγήθηκε στο νοσοκομείο των φυλακών, όπου ο οφθαλμίατρος σήκωσε τα χέρια ψηλά και ζήτησε να τον μεταφέρουν σε εφημερεύον νοσοκομείο. Η Αντιτρομοκρατική, όμως, που κάνει το κουμάντο, αποφάσισε τη μεταφορά του στο μη εφημερεύον «Γ. Γεννηματάς», όπου ένας έντρομος γιατρός, περιστοιχισμένος από ασφαλίτες που του ζητούσαν «να τελειώνουμε», αρνήθηκε να του κάνει εισαγωγή τουλάχιστον μέχρι το πρωί της Δευτέρας, ώστε να τον δει ο γιατρός που τον έχει εγχειρίσει και γνωρίζει την κατάστασή του, και τον έστειλε πίσω στη φυλακή με... οδηγίες: να μην κινεί τα μάτια του δεξιά-αριστερά, να κάθεται στο σκοτάδι, να μη σκύβει, να μη σηκώνει βάρη και να αποφεύγει να κινείται!

Παραδέχτηκε, δηλαδή, αυτός ο έντρομος και ευθυνόφοβος γιατρός, τον κίνδυνο για τον οποίο εδώ και καιρό προειδοποιεί ο Νίκος Μανιός που ως οφθαλμίατρος έχει επισκεφτεί τον Σ. Ξηρό στον Κορυδαλλό: ότι κινδυνεύει με αποκόλληση και ολική τύφλωση, δεδομένου ότι στη φυλακή όχι μόνο η απαιτούμενη εγχείρηση με

λείζερ δεν μπορεί να γίνει, αλλά ούτε καν διάγνωση.

Ο Σ. Ξηρός επανήλθε, μέσω του πληρεξούσιου δικηγόρου του, με αίτηση προς τη διεύθυνση των φυλακών (υποβλήθηκε στις 29.6.05), με την οποία ζητά την κατεπείγουσα μεταφορά, εξέταση και νοσηλεία του σε εφημερεύον νοσοκομείο. Επειδή, όμως, και αυτή η αίτηση πήγε στα σκουπίδια, επανήλθε με εξώδικη διαμαρτυρία που κατατέθηκε στις 30 Ιούνη, ζητώντας και πάλι την επείγουσα μεταφορά του σε εφημερεύον νοσοκομείο, γιατί τα συμπτώματα στο μάτι έγιναν πιο έντονα, ενώ παρουσιάστηκαν και αγγειακά προβλήματα (αδυναμία αριστερού χεριού και ποδιού).

Εμείς αναρωτιόμαστε: από ασφαλίτες, ανθρωποφύλακες και δικαστές δεν περιμέναμε τίποτα το διαφορετικό, όμως ο ιατρικός κόσμος πως

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ
ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

Η πολιτική συγκυρία και η
συνέχιση της δράσης των
Κινήσεων Αλληλεγγύης

Πέμπτη, 7 Ιούνη, 7μ.μ.
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ
κτίριο Γκίνη

δέχεται αυτό το έγκλημα; Γιατί δεν παρεμβαίνουν τα επιστημονικά όργανα;

Σταμάτησε την απεργία πείνας ο Μπαχόζ

Υστερα από 42 μέρες ο Κούρδος πολιτικός πρόσφυγας Zulkuf Murat Bora (Bahoz) σταμάτησε την απεργία πείνας, το βράδυ της περασμένης Τετάρτης. Σε ένα λιτό μήνυμά του, που διαβάστηκε στη συνέλευση αλληλεγγύης, αναφέρει τα εξής:

«Σταματάω την απεργία πείνας σήμερα δηλαδή 29.06.2005

Ο λόγος που σταματάω δεν είναι μια αδυναμία ούτε αδιέξοδο. Ο αγώνας που ξεκίνησε με την απεργία πείνας από 17.05.2005 νομίζω και πιστεύω ότι έχει κατακτήσει σημαντικά πράγματα, ξεκινώντας από την προσωπική μου υπόθεση και φτάνοντας στη συνολική σε όλους τους πρόσφυγες. Το κίνημα αλληλεγγύης που χτίστηκε γύρω μου απέδειξε και κατάφερε αρκετά και σημαντικά πράγματα στο χώρο των μεταναστών και προσφύγων.

Νομίζω ότι η απεργία πείνας έχει φτάσει στο σημείο να σταματήσει και λόγω το κίνημα αλληλεγγύης να μη βρεθεί σε αδιέξοδο και λόγω της υγείας μου που πλέον αποτελεί κίνδυνο. Αυτό που θέλαμε να κάνουμε και να κατακτήσουμε ήδη έχουμε καταφέρει. Αυτό που μπορούμε να κρατήσουμε είναι να μη χαθεί αυτό το κίνημα αλληλεγγύης σε όλους

τους πρόσφυγες και μετανάστες.

Ευχαριστώ όλους τους συντρόφους που ήρθαν μέσα ή έξω από το κίνημα.

Συντροφικά χαιρετίσματα Bahoz 29.06.2005 Νοσοκομείο Αγίου Παύλου».

Η κατάσταση της υγείας του όντως είχε φτάσει σε οριακό σημείο, όπως διαπίστωσαν και οι γιατροί που τον παρακολουθούσαν, οι παθολόγοι εντατικολόγοι Γιώργος Μαλάμης και Χριστίνα Κυδώνας και η χειρουργός Νικολέτα Μανιάτη, που σε ιατρική γνωμάτευση που εξέδωσαν την περασμένη Δευτέρα σημείωναν:

«Σήμερα 27/06/05, στην 42η ημέρα απεργίας πείνας, ο ZULKUF MURAT BORA (BAHOZ), παραμένοντας σταθερός στη λήψη μόνο νερού, χωρίς αλάτι ή ζάχαρη, κατά την κλινική εξέταση παρουσιάζει:

Ύψος = 1,72 m Βάρος = 49 kg - (αρχικό βάρος 65 kg) BMI (Δείκτης μάζας σώματος) = 16,5 MAMC (περίμετρος βραχίονα) = 22,3

Κατά συνέπεια εμφανίζει έντονη απίσχναση, καταβολή, ορθοστατική υπόταση, αδυναμία βόδισης, επανειλημμένα επεισόδια υπογλυκαιμίας με έντονη κεφαλαλγία και εφίδρωση, έντονη ζάλη, μυαλγίες, γλωσσίτιδα και χειλιτίδα.

Ο παρακλινικός έλεγχος ανέδειξε -εμμένοσα υπογλυκαιμία -υπερουριχαιμία -λευκοπενία.

Συμπέρασμα: Επσημαίνουμε για άλλη μια φορά ότι η κατάσταση της υγείας του απεργού πείνας είναι πολύ κρίσιμη πια, αφού ο κίνδυνος για ανεπανόρθωτη βλάβη σε ζωτικά όργανα (ιδιαίτερα στον εγκέφαλο μόνιμη νευρολογική βλάβη) είναι περισσότερο εμφανής καθ' όσον η απώλεια βάρους είναι ταχύτερη (-1 kg κάθε 48 ώρες)».

Την τελευταία εβδομάδα και το κίνημα αλληλεγγύης είχε αρχίσει να αναβαθμίζει τη δράση του και να ασκεί πίεση και τα ΜΜΕ είχαν αρχίσει να ασχολούνται με την υπόθεση. Ο Βουλγαράκης, όμως, εμφανιζόταν άτεγκτος. Λέμε εμφανιζόταν, γιατί έτσι εμφανίζονται πάντοτε οι υπουργοί στις απεργίες πείνας, ασκώντας εκβιασμό και προσπαθώντας να πάρουν το ψυχολογικό πλεονέκτημα. Το τονίζουμε αυτό γιατί και ο Μπαχόζ και το κίνημα αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη θα ασχοληθούν ασφαλώς με τον απολογισμό αυτού του αγώνα και στο πλαίσιο αυτού του απολογισμού θα δουν και όλες τις παραμέτρους που αφορούν την οργάνωσή του, τα μέτρα που άνοιξε τους ανθρώπους που εμπιστεύτηκε κ.λπ.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: newspaper_kontra@yahoo.com

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΩ

KONTRA

BAGY
KOKKINO

Ο κοινός εχθρός

Αντιγράφουμε από δελτίο Τύπου που εξέδωσε ο ΣΕΒ, μετά τη συνάντηση του προεδρείου του με τον Philippe Maystadt, πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων:

«Ο Πρόεδρος της ΕΤΕπ έκανε ιδιαίτερη αναφορά στην τρέχουσα οικονομική κατάσταση, αναδεικνύοντας τους χαμηλούς ρυθμούς απόδοσης της ευρωπαϊκής οικονομίας ως μια από τις βασικές αιτίες για την πολιτική κρίση που ταλανίζει αυτή την περίοδο τη Γηραιά Ηπειρο. Μπροστά στην πρόκληση αυτή η συμβολή της ΕΤΕπ στην υλοποίηση της πρωτοβουλίας της ΕΕ "EU Growth Initiative", η οποία εντάσσεται στην στρατηγική της Λισαβόνας αποκτά εξέχουσα σημασία, κατέληξε ο κ. Maystadt».

Ευστοχότατος στις επισημάνσεις του ο ευρωτραπέζιτης μιλά με τη γλώσσα του τεχνοκράτη και όχι με τη γλώσσα του πολιτικού. Βλέπει απαξιωτικά τις παραθεωρίες περί διαφορετικών οραμάτων για την πορεία της Ευρώπης και βάζει το δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων. Η οικονομική κρίση είναι που προκαλεί την πολιτική-θεσμική κρίση στην ΕΕ, λέει. Οι χαμηλοί ρυθμοί ανάπτυξης είναι που τροφοδοτούν τον καυγά για την ανακατανομή της θεσμικής ισχύος στο εσωτερικό της Ευρωλάνδης.

Και το φάρμακο για το ξεπέρασμα της κρίσης; Ο ευρωπαίος τεχνοκράτης σέβεται το πόστο του. Δεν μιλά γενικά, δεν επιδίδεται σε ευχολόγια, δεν κάνει εκκλήσεις για «υπευθυνότητα» και «ανταπόκριση στο ιστορικό καθήκον». Μας λέει απλά ποια είναι η συμβολή της Τράπεζας του αυτός διευθύνει στο ξεπέρασμα της κρίσης: μια πρωτοβουλία που εντάσσεται στη στρατηγική της Λισαβόνας.

Της Λισαβόνας που όλοι θέλουν να ξεχθούν και που είναι το μόνο σημείο επί του οποίου συμφώνησαν και οι «25» στην -κατά τα άλλα αποτυχημένη- πρόσφατη σύνοδο κορυφής, όπως γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο. Και τί εστί στρατηγική της Λισαβόνας; Με λίγες λέξεις: πλήρης κατεδάφιση εργασιακών και κοινωνικών δικαιωμάτων και εγκαθίδρυση τριτοκοσμικών εργασιακών σχέσεων, με στόχο τη βελτίωση της ανταγωνιστικότητας. Δηλαδή, τη δημιουργία συνθηκών που θα διευκολύνουν το ευρωπαϊκό κεφάλαιο στον πλανητικό ανταγωνισμό του με το αμερικάνικο, το κινέζικο, το ιαπωνικό.

Ο πρόεδρος της ΕΤΕπ μας δίνει με το δικό του τρόπο ένα μπούσουλα για να τοποθετηθούμε έναντι των εξελίξεων στην ΕΕ. Υπάρχουν δυο βασικές αντιθέσεις. Από τη μια είναι η αντίθεση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για την ηγεμονία, η οποία καλύπτεται με μπόλικα ιδεολογικά (και για τούτο ψεύτικα) επιχρίσματα. Είναι υπαρκτός ο κίνδυνος, επειδή στη χώρα μας ηγεμονεύουν πολιτικά δυνάμεις που υποστηρίζουν διάφορες εκδοχές της ευρωλαγνείας, να συρθούν εργαζόμενα και νεολαίστικα στρώματα πίσω από τη στρατηγική του γαλλογερμανικού άξονα, τον οποίο ακολουθεί σταθερά και η ελληνική κεφαλαιοκρατία. Πολύ περισσότερο που η στρατηγική αυτού του άξονα είναι συυφασμένη με το ευρωλαγνικό όραμα.

Από την άλλη είναι η αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας. Μια αντίθεση που χωρίζει την ΕΕ και κάθε χώρα μέλος της σε δυο διακριτά στρατόπεδα. Από τη μια το στρατόπεδο των εκμεταλλευτών, από την άλλη το στρατόπεδο των εκμεταλλευόμενων. Δεν υπάρχει πεδίο που αυτά τα δυο στρατόπεδα να μπορούν να συνυπάρξουν ειρηνικά, να συνεργαστούν αρμονικά. Αν κάτι λείπει από την ΕΕ είναι η ευθεία, η σκληρή αντιπαράθεση στον μονόπλευρο πόλεμο του κεφαλαίου.

Π.Γ.